JIHAD

Terorism nuclear îndreptat împotriva Statelor Unite!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

JIHAD

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Ghenadi Iaroslav, *contrakniki*[1] la batalionul al II-lea al brigăzii 166 infanterie-motorizată a armatei ruse, „coloana Budanov", era ascuns în spatele unei stive de lăzi goale de muniţie. Aruncă o privire spre drumul noroios pe care trebuia să-l păzească şi care şerpuia de la orăşelul Shali până la tabăra „coloanei Budanov".

Nicio mişcare, aşa că îşi reluă treaba.

Cu atenţie, se chinuia să înşire pe o sârmă subţire o duzină de urechi umane adunate grămadă pe bereta lui verde. Le tăiase de la *boivikii*[2] ucişi în timpul ciocnirilor, în speranţa că va obţine câteva ruble pe acest colier ciudat, cu care să-şi cumpere votcă de la unul din puţinii jurnalişti care activau în aceste locuri, sau când va merge în permisie la Rostov. Cercetaş în compania a III-a, Ghenadi Iaroslav tăiase chiar el urechile cecenilor pe care îi ucisese. Aceasta făcea parte din micile beneficii ale războiului, ca şi jaful şi violul. Se angajase pentru a câştiga un salariu după ce uzina sa fusese închisă.

---

[1] Angajat voluntar.

[2] Combatanţi ceceni.

Nu era din fire un om crud şi nu-i ura în mod special pe ceceni, chiar dacă, văzând cum îi omorâseră pe camarazii săi, îşi zisese că vrea să-i ucidă pe toţi şi să-i taie în bucăţi. Bineînţeles, dacă i s-ar fi dat ordin, ar fi făcut-o. Acest război murdar, în care nu îţi vedeai niciodată adversarul, tocea orice urmă de sensibilitate. Morţii din noroaie, minele, sângele, urletele răniţilor şi, mai ales, frica, frica viscerală, care genera o dorinţă frenetică de a omorî pentru a nu fi omorât, îi transformau pe soldaţi în maşini de ucis.

De trei luni, „coloana Budanov"– o mie de oameni şi o sută de blindate – pacifica Cecenia, urmărind *boiviki*, bombardând, arzând satele, sărind în aer pe nenumăratele mine. Oprirea de la poalele Shali era un răgaz binefăcător dintr-un lung coşmar.

Coloana sosea de la Belkator, unde două dintre blindate săriseră în aer călcând pe nişte mine. Ghenadi Iaroslav îşi astupase urechile cu boneta din lână neagră pentru a nu mai auzi urletele unuia dintre camarazi, care stătea agăţat de partea din spate a unui blindat – fusese spintecat şi sângele îi curgea şiroaie.

Oprindu-se înainte de Shali, cei din brigada 166 aflaseră o veste bună: generalul Budanov urma să negocieze cu cecenii predarea acestui orăşel.

Ghenadi Iaroslav avea sarcina de a anunţa sosirea negociatorilor ceceni. Aşteptând, înfipse firul subţire în a patra ureche şi o trase pe colier. Din cauza frigului, nu mirosea prea tare. Înainte de a

trece la următoarea, aruncă din nou o privire peste parapetul improvizat. De această dată, distinse două vehicule pe drumul care cobora dinspre Shali. Luă binoclul şi văzu două Mercedesuri negre. Se ridică imediat şi alergă până la punctul de control al coloanei, înconjurat de saci cu nisip şi blindate.

Generalul Piotr Budanov, aşezat pe un scaun şi înfăşurat într-o uniformă de luptă verzuie nou-nouţă, îşi bea ceaiul cu telefonul în mână.

– Cred că sosesc, generale, îl anunţă Ghenadi Iaroslav.

– *Haraşo*[3]! zise generalul. Vin.

Ghenadi Iaroslav plecă înapoi spre postul său de observare, strecurându-se printre blindate, camioane, lăzi de muniţie şi soldaţi care se odihneau pe foi de cort aşezate direct pe sol. O macara tocmai scotea un motor din măruntaiele unui tun automotor. Lângă ea, trei soldaţi, acompaniaţi de o chitară, cântau un vechi cântec melancolic în omagiul camarazilor dispăruţi.

„Nu au cules flori, nici nu au sărutat buzele fetelor..."

Chiar înainte de a ajunge la postul său, Ghenadi Iaroslav dădu peste doi camarazi care jupuiau un câine, pentru a-l pune la fript! Oripilat, le zise:

– Dumnezeule, dar era câinele *nostru*! Mascota companiei a III-a. De ce l-aţi omorât? Era simpatic...

[3] Bine!

Unul dintre ei, un ucrainean, se mulțumi să bombăne:

– Aveam chef să mâncăm puțină carne...

Revenit la postul său, Ghenadi Iaroslav luă binoclul. Cele două Mercedesuri înaintau încet. Acest gen de aranjament care se pregătea era ceva curent în războiul din Cecenia. Toată lumea avea de câștigat: *boivikii*, care puteau să dispară cu armele lor, și rușii, care nu mai sufereau pierderi. În plus, tranzacția presupunea întotdeauna și plata de către ceceni a unei sume de bani în dolari. Ofițerii ruși împărțeau prețul predării satelor, în funcție de gradele lor. Soldații nici măcar nu erau invidioși: tot ce-și doreau era să se întoarcă întregi acasă.

Ghenadi Iaroslav pipăi pe fundul buzunarului două cartușe găsite asupra cadavrului unui luptător cecen. Gloanțele fuseseră despicate, pentru a provoca mai multe pagube... Se rugă în tăcere ca lucrurile să decurgă bine și verifică din priviri locul negocierii. În mijlocul unei câmpii cu iarbă piperniciță, înghețată, instalaseră o masă pliantă, lăzi de muniție pe post de scaune pentru ceceni și un scaun rotativ, metalic, pentru generalul Budanov.

Mizerabil loc de armistițiu...

Cele două Mercedesuri nu erau decât la cinci sute de metri depărtare. În cele din urmă, se opriră la distanță.

Trei portiere ale primei mașini se deschiseră în același timp, șoferul rămânând la volan. Mai întâi

ieşiră doi bărbaţi, cu bonete din lână, o uniformă militară ştearsă, înfăşuraţi în benzi cu muniţie şi încărcătoare. Unul avea un Kalaşnikov, celălalt o puşcă mitralieră Pulimiot. Apoi, din spate, ieşi un bărbat în costum negru şi cămaşă albă, fără cravată, cu un păr negru şi des, ochelari negri, mustaţă şi barbă stufoasă.

Un „comandant" cecen.

Se duse să se aşeze pe o ladă, cu cele două gărzi de corp stând în spatele său. Câţiva soldaţi se apropiară, curioşi. Era interesant să-i vadă în carne şi oase pe aceşti *boiviki,* de obicei invizibili.

Din al doilea Mercedes coborî mai întâi un bătrân, cu tradiţionala căciulă cecenă din astrahan cenuşiu. În urma lui, apăru un bărbat solid, în costum de luptă, cu un pistol prins pe coapsă, cu fruntea înfăşurată cu o banderolă verde cu inscripţii arăbeşti. Mustaţa bogată aproape că îi acoperea complet gura. Lui Ghenadi Iaroslav nu-i venea să-şi creadă ochilor. Văzuse adesea la televizor şi în ziare fotografia acestui bărbat: Hussein Haddad, un wahabit, luptător arab venit din Arabia Saudită, după cum pretindea el, pentru a duce *jihadul,* războiul sfânt, alături de „fraţii" săi ceceni. Îl văzuseră adesea apărând alături de Şamil Basaev, „comandantul" cecen care, de la primul război din Cecenia, în 1995, devenise spaima FSB-ului[4]. Un bărbat

[4] Serviciile federale de securitate ruse.

pentru capul căruia guvernul rus oferea o recompensă de 100 000 de ruble[5].

Aceşti doi bărbaţi începuseră cel ce-al doilea război în Cecenia în vara anului 1999, ocupând sate în Daghestan, statul vecin, pentru a institui legea islamică. Şamil Basaev, învins în cursa pentru preşedinţia Ceceniei de către Aslan Mashadov, după primul război din 1995-1996, nu abandonase niciodată lupta armată împotriva ruşilor.

Susţinut de Hussein Haddad, relansase războiul în Caucaz, conflict care, din luna septembrie 1999, se întinsese din Daghestan în Cecenia. De atunci, *boivikii* luptau crâncen împotriva unei ofensive ruseşti masive, sprijinită de blindate, elicoptere şi avioane.

Bărbatul se duse să se aşeze calm pe una din lăzile de muniţie şi îşi aranjă banderola de pe frunte.

Ghenadi Iaroslav îşi zise că putea deveni celebru cu o singură rafală de Kalaşnikov. Dar nu acestea erau ordinele... Cei trei bărbaţi se aşezaseră fără niciun cuvânt, siguri pe ei. Înconjuraţi de o mie de soldaţi ruşi echipaţi cu blindate, artilerie şi elicoptere de luptă.

Un al patrulea li se alătură, rămânând în picioare, în spatele lor. Un civil cu bască, cravată, înfăşurat într-un palton lung din piele. Câteva clipe

[5] Aproximativ 4000 de dolari SUA.

mai târziu, generalul Budanov sosi cu paşi mari şi le zise cu o voce de stentor:

– *Dobrîi vecer*![6]

– *Dobrîi vecer*, răspunseră în cor cecenii.

Un soldat aduse pe o tavă un ceainic şi pahare metalice pe care le umplu, după care se retrase. Cu un gest sec, generalul Budanov le ordonă soldaţilor care stăteau în jurul lor să se îndepărteze, iar discuţia începu. Cecenii şi generalul rus, aflaţi la o distanţă de câţiva metri, de o parte şi de alta a mesei, erau obligaţi să vorbească tare pentru a se auzi. Uneori, în depărtare, se auzeau bubuituri sau explozii, dar nicio mişcare pe linia crestei care apăra Shali. Ghenadi Iaroslav se întoarse la colierul lui de urechi, rugându-se ca şefii să ajungă la un acord.

*

* *

Se lăsa seara, întunecând contururile dealurilor. Blindatele parcate semănau cu nişte animale mari, greoaie. O rachetă roşie se ridică spre cer, la un kilometru, iar un soldat întins pe o foaie de cort direct pe jos urlă într-un telefon de campanie:

– Începeţi tirul, la 130. Chiar dacă nu vedeţi nimic.

Din postul său, Ghenadi Iaroslav urmărea neliniştit discuţia dintre comandanţii ceceni şi

[6] Bună seara!

generalul rus. După izbucnirile de la început, urmase o discuție liniștită, uneori încordată, întreruptă de pauze bruște. Generalul Budanov fuma țigară după țigară, sub privirea impasibilă a interlocutorilor săi. *Contrakniki* se întrebă deodată dacă toată această comedie nu era menită doar să-i păcălească pe ceceni, pentru ca rușii să poată declanșa un atac surpriză.

Deodată, lucrurile păreau să se precipite. Generalul și invitații săi se ridicară împreună și își strânseră îndelung mâinile. Bătrânul cu căciulă luă mâna ofițerului rus între ale sale și se înclină adânc.

Generalul Budanov se întoarse și strigă la ordonanța sa:

– Vladimir, du-te să iei cutia care se află în spatele mașinii mele.

Ghenadi Iaroslav simți cum i se încălzește inima. Era semn bun! Dacă se trecea la cadouri, însemna că ajunseseră la un acord. Cecenii cereau frecvent votcă sau antibiotice. Rușii, bani. În această țară distrusă de bombe, circula o cantitate incredibilă de dolari...

Bătrânul se îndreptă spre mașină și se urcă.

Isa Hamadov, bărbatul cu ochelari negri, se întoarse spre cecenul în haină din piele și schimbă câteva cuvinte cu el. Acesta din urmă se duse până la al doilea Mercedes, deschise portbagajul și reveni, aducând două valize negre, mari, pe care le puse în fața lui Isa Hamadov. Aproape imediat, apărură doi soldați, cu un container negru de mărimea unei lăzi

de obuz. Îl aşezară în faţa generalului Budanov şi plecară. Ofiţerul rus aşteptă ca soldaţii să se îndepărteze pentru a le şopti ceva celor doi interlocutori ai săi. Fiecare dintre ei luă câte o valiză şi o aşeză în faţa scaunului generalului.

Acesta se aşeză, deschise o valiză şi băgă imediat mâna înăuntru. Scoase un teanc de bancnote pe care le examină rapid înainte de a le pune la loc. Făcu la fel cu a doua valiză, le închise pe amândouă şi zise un singur cuvânt:

– *Haraşo!*

Isa Hamadov se întoarse spre gărzile sale de corp care apucaseră containerul negru şi îl duseră în portbagajul Mercedesului. Li se alătură Hussein Haddad, care examină îndelung obiectul înainte de a închide portbagajul. De departe, îi făcu un semn amical generalului rus şi, cu toţii, se urcară în cele două maşini care demarară imediat.

Generalul Budanov se îndreptă spre punctul de control, cu câte o valiză în fiecare mână. Vladimir, ordonanţa sa, se precipită ca să-l ajute, apoi aşeză valizele în partea din spate a vehiculului blindat al generalului, ascunzându-le sub o pătură.

Generalul Budanov se urcă pe un scaun, trase trei focuri de pistol în aer pentru a atrage atenţia şi zise cu vocea sa puternică:

– Soldaţi, „bandiţii" ceceni au acceptat argumentele mele! Mâine în zori, intrăm în Shali, unde primarul ne va preda armele deţinute de localnici. Nimeni nu va muri pentru Shali!

Majoritatea soldaților asistaseră de departe la discuții și înțeleseseră: confruntați cu tancurile, artileria și elicopterele de luptă, „banditii" ceceni preferaseră să-și plătească permisiunea de a fugi. În ce-l privea pe Budanov, acesta trebuia să se întoarcă la Moscova peste două sau trei săptămâni, pentru a-și fructifica „recompensa" cecenă. Așa era obiceiul. În Cecenia, ofițerii vindeau orice pentru a-și rotunji solda mică și nimănui nu-i păsa. Pe de altă parte, era un război adevărat? Pe soldații din brigada 166, bieți oameni luați din mizerie, nu-i interesa nimic, atâta timp cât erau lăsați să jefuiască și să violeze.

Nimic ieșit din comun.

Cei care mai aveau ascunsă puțină votcă deciseră să-și deschidă sticlele pentru a sărbători „cucerirea" orășelului Shali.

*

* *

Blindatele „coloanei Budanov" hurducăiau pe drumul dominat de o pădurice rară, scoțând la fiecare accelerare nori de fum albastru. Toropiți de un soare neașteptat în acest anotimp, ciorchini de oameni se înghesuiau pe spatele fiecărui blindat. Dacă întâlneau o mină, era mai puțin periculos decât înăuntru, unde erau sortiți unei morți mai mult decât sigure. Motoarele se turau, camioanele derapau, blindatele huruiau. Două elicoptere mari, cu aripile îngreunate de rachete, trecură la altitudine mică, acoperind pentru un scurt timp cântecele siropoase

difuzate de Radio Moscova, care se auzeau într-un receptor dat la maximum.

Suta de vehicule se întindea pe trei kilometri. „Coloana Budanov" ieşise din Shali în zori, lăsând acolo un detaşament pentru a ţine sub control oraşul. Conform înţelegerii încheiate cu „comandanţii" ceceni, totul se derulase fără niciun foc de armă. Soldaţii din brigada 166 regăsiseră gustul cărnii de pui şi se spălaseră. Dar orice lucru bun are şi un sfârşit: coloana urma să se îndrepte spre Bamut, altă localitate de unde trebuia „să mute" un grup de „bandiţi", la câţiva kilometri de frontiera cu Inguşetia. În sinea lor, soldaţii se rugau ca şeful lor să poată ajunge la un acord similar cu cel de la Shali. Chiar dacă se mai îmbogăţea puţin.

În frunte, înainta vehiculul blindat al generalului Budanov, ale cărui roţi hurducăiau prin şanţuri. Generalul dormita, cu cascheta din pânză pe cap, întorcându-se uneori pentru a verifica prezenţa celor două valize preţioase. Cu o seară înainte, scosese câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari, pentru a le ascunde sub vestonul gros. Nu pentru că se temea să nu-i fure cineva banii: singura sa stea de general îl proteja de orice, iar armata rusă era la fel de disciplinată ca fosta Armată Roşie. Dar avea nevoia să simtă atingerea acestor preţioase hârtii care urmau să-i schimbe viaţa. Tot nu-i venea să creadă!

Era ca un miracol, un vis.

În urmă cu două luni, când i se propusese această misiune, nu crezuse în succesul ei. Evenimentele îi demonstraseră contrariul. Acum era aproape la fel de bogat ca generalul Pavel Graciov care, în 1991, vânduse toate dotările Armatei Roşii staţionate în Germania de Est. Piotr Budanov nu intenţiona să facă mulţi purici la Moscova. Voia soare, mai mult soare, femei, Occident. Să profite de dolarii câştigaţi atât de uşor.

Scuturat de o hurducătură, deschise ochii şi privirea i se fixă pe ceva care strălucea printre copacii ce dominau drumul. Auzi o bubuitură slabă, ca de mortieră, şi zări o dâră roşiatică ce se îndrepta spre vehiculul său.

– Dumnezeule!

Exclamaţia sa îl făcu să tresară pe şofer, care, la rândul său, văzu ce se petrecea: o rachetă antitanc „Faggott", ghidată prin fir, echivalentul rusesc al rachetei franceze „Milan", se îndrepta spre maşina comandantului!

Generalul Budanov, încă pierdut în visele sale – urma să-şi cumpere o casă în Bahamas, să joace la cazinou, să-şi permită femei minunate. Să trăiască, în fine! Şi la soare! – scoase un ţipăt sugrumat.

Vehiculul lui explodă într-o jerbă de flăcări, oprind coloana de blindate în loc. După câteva secunde de stupefacţie, soldaţii se năpustiră la arme şi începură să tragă dezlănţuiţi. Tunurile tancurilor, mitralierele Pulimiot, mitralierele de companie,

pistoalele-mitralieră Kalaşnikov. Un vacarm îngrozitor. Gloanţele sfâşiau arborii, spărgeau bucăţi de stâncă, ridicau nori de zăpadă. Toţi soldaţii întinşi pe blindate săriseră la pământ şi se chinuiau să se ascundă în şanţ. În cele din urmă, în lipsa unei replici, focurile de armă să mai răriseră. Un subofiţer trimise un grup de oameni în pădure, acoperiţi de focul celorlalţi. Un căpitan se răstea într-un radio, cerând sprijinul elicopterelor.

Încremenită pe drumul îngust, „coloana Budanov" devenise un enorm şarpe de fier presărat cu steaguri roşii. Calmul se restabili după douăzeci de minute. Grupul trimis în pădure reveni bombănind, fără să fi tras niciun foc. *Boivikii* dispăruseră în natură, ca de obicei.

Se făcu bilanţul pierderilor şi se descoperi că fusese trasă o singură rachetă „Faggott", care lovise maşina generalului Budanov. Din vehicul nu mai rămăsese decât o carcasă fumegândă. Generalul şi şoferul său nu mai erau decât nişte siluete negre, pipernicite, de nerecunoscut. Un colonel se apropie de vehiculul distrus şi tresări.

Pe lângă resturile de fier, solul era presărat cu bucăţi de hârtie verde! Se aplecă şi ridică una. Erau resturi de bancnote. Dolari. Erau peste tot, şi în copaci! Deodată, colonelul zări, ceva mai departe, teancuri de bancnote intacte. O valiză fusese proiectată de explozie la câţiva metri de maşina generalului şi nu arsese, răspândindu-şi conţinutul aproape peste tot.

Acest colţ pierdut din Cecenia se transformase deodată într-o mină de dolari! Vestea se răspândi ca explozia prafului de puşcă! Soldaţii alergară din coloană, abandonând vehiculele şi armele, cu un singur gând: dolarii! Scormoneau în zăpadă ca un stol de vrăbii, cu mâinile goale, îndepărtându-se treptat de blindate.

Dacă cecenii s-ar fi întors, ar fi avut loc un masacru. Abandonând orice urmă de disciplină, soldaţii ruşi se băteau între ei, smulgându-şi bancnotele şi teancurile. Cei mai nefericiţi adunau chiar şi bucăţile de bani, în speranţa că le vor lipi.

Căutările continuară mult timp. Odată curăţat totul, ca de un stol de vrăbii, soldaţii se întoarseră la posturile lor, iar „coloana Budanov" porni din nou la drum, ducând cu ea rămăşiţele generalului Budanov şi ale şoferului său, pe două tărgi din pânză. Două elicoptere MI 6 apărură la nivelul copacilor, pline de rachete, fără să găsească nicio ţintă.

Instalat în blindatul din fruntea coloanei, colonelul Zubar nu înceta să se pipăie pentru a simţi teancurile de bani recuperate în urma exploziei. Nu-şi revenise încă. Bineînţeles, nu avusese timp să le numere: nu era momentul să provoace invidii. Dar în valizele acelea se afla o sumă considerabilă, desigur. De ce dăduseră cecenii atâţia bani pentru un simplu orăşel ca Shali?

Zdruncinat de roţile vehiculului, protejat de prezenţa elicopterelor, continuă să-şi pună întrebări. Acest atac era ciudat. În afară de racheta „Faggott",

nu mai fusese tras niciun foc de armă. Totuşi, soldaţii aflaţi pe blindate erau ţinte uşoare.

S-ar fi zis că *doar* generalul Budanov fusese vizat...

De obicei, cecenii loveau primul vehicul din convoi şi apoi se dezlănţuiau asupra celorlalte, care rămâneau blocate... Reapărură elicopterele, fără să fi găsit însă nimic. Colonelul Zubar se întrebă de ce voiseră cecenii să-l omoare pe generalul Piotr Budanov. Nu pentru a-i lua banii înapoi... transformaţi în parte în scrum.

În minte începu să-i încolţească o idee. Poate că generalul Budanov obţinuse dolarii pentru altceva decât pentru a ocupa Shali. Dar ce putea valora atâţia bani?

CAPITOLUL II

William Green opri maşina în spatele unei ambulanţe parcate pe a doua bandă pe strada Amadolu, în faţa imobilului care nu avea nicio inscripţie pe afară. Era totuşi o clinică privată, în mijlocul unui cartier popular, Sirinevler, nu departe de autostrada E5 care ducea la aeroportul din Istanbul. Ploaia îngreuna şi mai mult circulaţia. Pentru William Green, vehiculele parcate în şir dublu, taxiurile care şerpuiau în toate direcţiile, pietonii care traversau pe oriunde, ricşele care se târau pe mijlocul şoselei reprezentau un stres insuportabil... Făcuse mai mult de o oră pentru a veni de la consulatul american, unde se afla antena locală a CIA. Avea tot mai clar impresia că nu se găsea în Europa, deşi se afla pe malul vestic al Bosforului.

Americanul se uită la enormul ceas Breitling Headwind: două şi treizeci de minute. Era ora pentru întâlnirea fixată de interpreta pusă la dispoziţie de staţie, Gulush Kartal, o tânără înaltă pe care o întâlnise în fugă chiar în acea dimineaţă. Avea calitatea rară de a vorbi cecena, pe lângă turcă şi engleză. Graţie mamei sale, venită de la Groznîi în urmă cu patruzeci de ani.

Neliniştit la gândul că a întârziat, William Green coborî din maşină şi deschise uşa clinicii private, dând într-o sală aglomerată cu bolnavi care aşteptau cuminţi pe nişte bănci. Nici urmă de Gulush Kartal. Când ieşi, văzu un taxi care oprea în faţa clinicii. Din el coborî Gulush Kartal, înfăşurându-se într-o canadiană care îi ascundea rochia lungă maro, fără forme. Purta cizme, nu era machiată, iar părul îi dispărea sub un batic. Ploaia glacială se întetea. La Istanbul, cu iarna nu era de glumit. Interpreta plăti taxiul şi veni spre el zâmbind.

– Scuzaţi-mă, nu găseam un taxi. Ploaia.

– Este bine aici? întrebă neliniştit americanul.

– Cei din IRO[1] m-au sfătuit să vin direct aici. Cecenii sunt cam paranoici: văd duşmani peste tot. Când eşti bombardat şi masacrat o perioadă lungă de timp, ai unele scuze... Se află în camera 408. Le-am spus celor de la IRO că sunteţi jurnalist la *Washington Post* şi că faceţi un reportaj despre abuzurile ruşilor în Cecenia. Le place asta.

IRO era o organizaţie non-guvernamentală islamică, finanţată oficial din contribuţii private ale simpatizanţilor – guverne sau indivizi – , care se consacrase ajutorării musulmanilor persecutaţi. Fusese deja prezentă în Bosnia, cu baza la Zenitza, şi, după acordul de la Dayton, care a pus capăt războiului civil din fosta Iugoslavie, se concentra

[1] Organizaţia de Întrajutorare Islamică.

pe Cecenia. Trimitea acolo provizii, medicamente şi medici, ocupându-se, la Istanbul, de tratamentele şi protezele unui anumit număr de răniţi ceceni. Ajutată şi de municipalitatea din Istanbul, controlată de partidul islamist turc.

– *Well done*[2], aprobă William Green.

Se interesa mult de Cecenia, dar nu în calitate de jurnalist. Direcţia de Informaţii a CIA îi încredinţase în urmă cu două luni o anchetă ultrasecretă care îl purtase deja de la Moscova în Turcia, trecând prin Pakistan şi Georgia. Gulush Kartal nu ştia, de altfel, adevăratul scop al prezenţei sale la Istanbul, din lipsa unei „aprobări" pentru dezvăluirea unui secret de asemenea nivel. Tot ceea ce ştia era că el ţinea să întâlnească un „comandant" cecen, Isa Hamadov, îngrijit în Turcia în urma unor răni grave. Gulush Kartal lucrase mult timp ca ataşat de presă la ambasada americană de la Ankara şi se făcuse remarcată pentru atitudinea ei serioasă. Îi ajuta frecvent pe industriaşii americani să facă „lobby" pe lângă turci. În cele din urmă, după ce divorţase, plecase din Ankara spre Istanbul, unde lucra ca freelancer.

Evident, William Green ar fi putut cere asistenţă MIT[3], care nu ar fi refuzat nimic americanilor, dar cazul era prea „sensibil" pentru a-i alerta.

---

[2] Aţi procedat bine.

[3] Milli Istihradate Tefkiati (Serviciile turce de informaţii).

– Mergem? propuse Gulush Kartal, aranjându-şi baticul peste părul negru.

William Green înţelese de ce îşi pusese batic abia când intră în clinică. Toate infirmierele erau „mascate" cu baticuri albe, care lăsau să se vadă doar faţa. Se aflau în fieful Islamului dur, unde toţi bărbaţii purtau bărbi. Ignorând biroul de recepţie, Gulush Kartal se îndreptă spre lifturi.

– Ştiţi unde se află? întrebă William Green.

– La al patrulea etaj.

Timp de mai multe zile, Gulush Kartal se interesase pe la organizaţiile umanitare instalate la Istanbul pentru a afla unde erau răniţii ceceni evacuaţi clandestin prin Georgia şi îngrijiţi în clinici private. Cercetările o conduseseră la IRO. Turcii erau *oficial* de partea Moscovei, dar municipalitatea din Istanbul era, la rândul ei, islamistă, şi închidea ochii la multe lucruri în numele solidarităţii musulmane.

La etajul al patrulea, trei infirmiere îmbrobodite stăteau la un birou. Gulush Kartal se adresă în turcă uneia dintre ele, care îi arătă un culoar, pe partea stângă.

William Green îşi ţinu respiraţia. Urma, în fine, să-l întâlnească pe bărbatul care deţinea, probabil, cheia misterului pe care încerca să-l dezlege de mai multe săptămâni. Gulush Kartal ciocăni la uşa camerei 408 şi o voce de bărbat îi strigă în turcă să intre. William Green se strecură în urma tinerei, iar bucuria i se şterse brusc.

Erau opt bărbaţi în încăpere! Înghesuiţi pe două paturi şi pe scaune. Toţi erau îmbrăcaţi în treninguri şi aveau cel puţin un membru amputat, acoperit de bandaje. Muzeul ororilor...

Un *boivik* aşezat pe pat nu mai avea piciorul stâng, nici braţul drept, iar mâna stângă era înfăşurată într-un bandaj enorm, încă plin de sânge. Piciorul vecinului său se termina sub genunchi. Prin pansamentul prost se puteau vedea firele de păr care crescuseră peste ciot. Un al treilea arbora, în locul genunchiului, un ansamblu de metal, ieşit parcă direct din filmele cu Frankenstein!

Americanul resimţi un al doilea şoc: toţi bărbaţii prezenţi aveau capul ras şi nu purtau barbă!

Or, din fotografiile care îi fuseseră puse la dispoziţie, bărbatul pe care îl căuta avea un păr bogat şi barbă neagră. Examină figurile din faţa lui. Bărbatul care părea să corespundă semnalmentelor era îmbrăcat în albastru şi îşi pierduse piciorul drept şi braţul stâng. Dar cum se putea asigura că era chiar el?...

Pentru câteva clipe, se priviră reciproc, în tăcere. Evident, *boivikii* nu se aşteptau la vizita lor...

– Spuneţi-le cine suntem! ceru William Green.

Unul dintre ceceni luă un telefon agăţat de capătul patului şi formă un număr. Ceilalţi păreau împietriţi. Cecenul cu ciotul păros, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, părea fascinat de Gulush. I se adresă cu o voce blândă, într-o turcă ezitantă, iar ea traduse imediat:

– Nu au dreptul să vorbească cu străinii. Prietenul său tocmai l-a sunat pe interpret. El este cel care decide. Va ajunge aici într-un sfert de oră.

Tânărul cecen îşi încheie tirada cu un zâmbet vesel. Era foarte frumos, cu trăsături fine, ochi albaştri migdalaţi, o gură bine desenată. Cu privirea lipită de Gulush, adăugă încă ceva.

– Se numeşte Djohar, traduse turcoaica. Ne propune să aşteptăm aici şi să bem un ceai.

– Nu le spuneţi că vorbiţi cecena, o sfătui William Green. Aş vrea să aflu numele celui care este îmbrăcat în albastru şi care are amputate piciorul drept şi braţul stâng, în dreptul încheieturii.

Djohar îşi luase cârjele şi, într-un echilibru acrobatic, aduse tinerei un pahar de ceai. Ceilalţi rămaseseră tăcuţi, intimidaţi sau neîncrezători. Djohar se aşeză direct pe jos, iar Gulush Kartal îi ceru să-şi povestească întâmplările, pe care ea le traduse pe parcursul relatării.

– A călcat pe o mină, aproape de Şatoi. Din fericire, era cineva din IRO în apropiere. L-au ajutat să treacă clandestin până în Georgia. La Tbilisi l-au urcat într-un autobuz pentru Istanbul. Zece ore de drum. Arde de nerăbdare să se întoarcă în luptă.

– Fără piciorul stâng? obiectă William Green.

Abia apucase Gulush să traducă, că *boivik*-ul răspunse mândru.

– Zice că nu are nevoie de picior pentru a se folosi de Kalaşnikov. Iar dacă Allah i-a lăsat viaţa, atunci trebuie să continue să se lupte pentru El.

William Green dădu din cap, impresionat de determinarea acestor tineri care plătiseră deja cu toţii un greu tribut credinţei lor. Erau nişte indivizi puri, care îşi consacrau viaţa religiei lor. În cameră nu se găseau decât „soft drinks" şi ceai. Nimeni nu fuma. Djohar era singurul care părea impresionat de prezenţa unei femei. Americanul îşi zise că putea vedea acum, cu ochii lui, ce însemna războiul sfânt, jihadul, dus de cei mai fanatici dintre musulmani. Aceşti tineri slăbiţi, frânţi, răniţi, erau gata să plece înapoi la luptă, împotriva inamicilor pe care şefii lor religioşi li-i arătau. Astăzi ruşii, mâine puteau fi americanii, israelienii sau toţi cei consideraţi ca „impuri ori necredincioşi".

Adică mai toată lumea...

Serviciile americane ştiau că inamicul nr. 1 al radicalilor islamişti era America. Chiar dacă nu se sfiau să se angajeze pe fronturi secundare, ca în Bosnia, Kosovo sau Cecenia. Era un război mondial. Prima cruciadă din secolul al XXI-lea, dusă de oameni de diferite naţionalităţi, uniţi prin fanatismul lor. În faţa acestor *boiviki,* conştientizai că jihadul nu era doar un pericol teoretic, ci o ameninţare foarte reală. Concretă. Cu atât mai mult, ancheta lui William Green căpăta şi mai multă importanţă.

Un zgomot de uşă care se deschide sparse liniştea apăsătoare. Un tânăr cu capul rotund şi părul tuns scurt, în pulover gri şi blugi, se prezentă:

– Mă numesc Faik Agcea, îi zise el în turcă lui Gulush. Lucrez pentru IRO şi sunt interpret pentru aceşti „fraţi" care nu vorbesc turca. Mi-au vorbit de dumneavoastră la sediu, dar credeam că veţi telefona înainte de a veni. Acest domn este jurnalist? Ce vrea să afle?

– Este interesat de lupta cecenilor, explică Gulush. Voia să intervieveze nişte luptători.

În mod clar, ideea nu-i plăcea interpretului.

– Puneţi-mi mie întrebările, propuse el, iar eu le voi traduce. Aceşti *boiviki* sunt eroi ai jihadului. Vor lupta până când legea islamică va fi instaurată în Cecenia.

Se ajungea la limbajul de lemn...

Gulush se grăbi să revină la subiect.

– Ar fi bine dacă şi-ar spune fiecare povestea sa, făcu ea cu un zâmbet atrăgător.

„Confesiunea" începu. Calmaţi de prezenţa interpretului lor, *boivikii* erau de neoprit.

Timp de o oră, relatările se succedară, în fraze repezi. Toate asemănătoare. Mine, rafale de mitraliere, bombardamente, amputaţii, morţi. Toţi îi mulţumiră Domnului că fuseseră evacuaţi în Turcia unde erau bine îngrijiţi, în timp ce camarazii lor suferiseră amputări la faţa locului, fără anestezie, sau muriseră din cauza hemoragiei, pentru că lipseau cele mai elementare materiale, cum ar fi garourile.

William Green lua notiţe, deşi nu era interesat de relatările lor. Nu pierdea nicio ocazie să scruteze

figurile din faţa lui, regretând că nu ceruse Agenţiei o fotografie a lui Isa Hamadov *fără* barbă. Dar poate că nu exista...

Aici, toate aceste cranii rase şi figuri spâne semănau între ele. Trebuia să treacă la o abordare mult mai directă. Cea mai bună cale de a identifica „suspectul" era să-l fotografieze.

– Putem să-i fotografiem pe aceşti *boiviki?* întrebă Gulush Kartal la cererea lui.

Răspunsul lui Faik Agcea veni prompt.

– Nu! Nu vrem să implicăm guvernul turc.

Americanul îşi mască nemulţumirea sub un zâmbet.

– Aş putea cel puţin să obţin numele lor pentru ziar?

Un nou refuz din partea interpretului.

– Prea periculos. Toţi au familii în Cecenia. Dacă FSB-ul rus îi identifică, aceştia vor fi masacraţi.

– Prenumele lor, măcar?

După o scurtă ezitare, Faik Agcea acceptă.

– De acord.

La ordinul său, *boivikii* îşi declinară prenumele: Abdulah, Mohamed, Şamil, Malik, Djohar, Daoud.

În timpul enumerării, Faik Agcea pronunţă o frază scurtă în cecenă. Când veni rândul bărbatului pe care William Green îl bănuia a fi Isa Hamadov, acesta zise: „Alim".

Se lăsă liniştea. Ostentativ, Faik Agcea se uită la ceas.

– Trebuie să-i lăsăm să se odihnească, zise el. Sunt foarte obosiţi...

Privirea arzătoare a lui Djohar care o fixa pe Gulush evoca mai mult un viol decât odihnă. William Green vru să mai încerce pentru ultima dată.

– Mi s-a spus că un „comandant" rănit, foarte cunoscut, se află la Istanbul. Aş vrea să-l întâlnesc.

– Care este numele lui?

– Isa Hamadov.

Faik Agcea rămase impasibil.

– Nu cunosc acest nume... Trebuie să se afle încă în Cecenia. Ştiţi, sunt mulţi „comandanţi"... Acum, trebuie să mergem. Aceşti oameni au suferit mult, sunt obosiţi. Spuneţi lumii că ruşii sunt nişte asasini, că masacrează femei şi copii, în timp ce luptătorii Islamului sunt puri.

Resemnat, William Green aprobă dând din cap. Când pusese întrebarea, avea privirea fixată pe cel pe care îl bănuia, şi nu ratase unda de îngrijorare apărută brusc în ochii săi... Aşteptă să ajungă pe hol pentru a-i spune lui Gulush Kartal:

– Sunt sigur că cel care a spus că-l cheamă Alim este Isa Hamadov.

– Şi eu cred la fel, confirmă interpreta. Înainte de a-şi da numele, i-a spus să nu şi-l dezvăluie pe cel real.

Ajunseră sub ploaia torenţială şi Gulush urcă în maşina lui William Green.

Acesta din urmă simţea nevoia să se deconecteze şi să facă un rezumat.

– Dacă am merge să bem ceva? sugeră el.

– Unde?

– La hotelul meu. La Ciragan.

Era un fost palat transformat într-un hotel luxos, chiar pe malul Bosforului.

– Cu plăcere, aprobă Gulush Kartal, acest hotel este minunat.

*

* *

Barul de la Ciragan dădea direct spre Bosfor, de care nu era separat decât de o esplanadă. Gulush Kartal părea impresionată de decorul somptuos, cu tavane înalte şi vedere minunată spre Bosfor. Îşi dădu jos canadiana, lăsând să se vadă o rochie-sac, care se mula totuşi pe un bust apetisant.

– Beţi alcool? întrebă William Green.

Gulush Kartal zâmbi.

– Bineînţeles, dacă este bun... Nu sunt o musulmană habotnică.

Comandă două Defender „Cinci ani vechime" şi cartofi prăjiţi, apoi întrebă:

– Cum vedeţi urmarea?

– Cu siguranţă că el este, dar va fi dificil să-l întrebăm, remarcă Gulush Kartal. Este suspicios, în mod clar.

– De ce?

Ea îl privi ironic.

– *Dumneavoastră* trebuie să ştiţi. De obicei, sunt mult mai deschişi. Aveţi un motiv special să-l căutaţi pe acest individ? Este un criminal de război?

Nu, nu chiar. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

- În spital, va fi imposibil.

Aşa considera şi el... Nu-i mai rămânea decât o singură alternativă: să solicite sprijin MIT-ului. Exact ceea ce voia să evite cu orice preţ.

- Am o idee! zise el brusc, în timp ce turcoaica privea un cargou care trecea prin strâmtoare.

– Care?

– Am remarcat că unul dintre ceceni părea să vă găsească foarte pe gustul său: cel care se numeşte Djohar.

Gulush Kartal schiţă un zâmbet glacial.

– Da. Şi?

– Aţi putea să vă întoarceţi la spital sub un pretext oarecare şi să vă apropiaţi de el. Vorbiţi cecena, ceea ce vă permite să surprindeţi unele conversaţii...

Interpreta nu păru să aprecieze propunerea lui la adevărata valoare...

– Pe scurt, zise ea cu jumătate de zâmbet, îmi cereţi să-l seduc... Nu prea intră în atribuţiile mele.

William Green îi explică imediat.

– Nu, doar să-i atrageţi simpatia.

Gulush dădu pe gât o gură mare de Defender şi zise:

– Am impresia că este nevoie de ceva mai mult decât simpatie...

Americanul roşi, încurcat.

– O.K., O.K. Vom mai discuta. Ce faceţi acum?

Ea ezită.

– Nimic special. O să mă întorc acasă.

– Am putea lua cina împreună. Poate aveți o idee mai bună.

Gulush Kartal păru să ezite, apoi zise:

– Da, de ce nu? O să trec pe acasă. Revin aici peste o oră.

Termină de băut şi o conduse la uşă. Nici nu dispăru bine tânăra prin uşa turnantă, că se şi duse la recepționer.

– Care este cel mai bun restaurant din Istanbul?

– Somdan Park, sir.

– Vreau o rezervare pentru două persoane.

Trebuia, cu orice preț, să o atragă pe Gulush Kartal de partea sa. Altfel, misiunea lui se termina. Se întoarse în cameră şi sună la stația CIA de la Ankara pentru a raporta şi a cere o cale de legătură cu MIT. În cazul în care Gulush Kartal refuza să coopereze. CIA avusese nevoie de luni de zile pentru a da de urma lui Isa Hamadov, aşa că nu era momentul să-l scape.

*

* *

Când telefonul sună în cameră, William Green, încă în bustul gol, tresări şi se uită la ceasul Breitling, realizând că petrecuse mult timp la telefon. Agenția nu era de acord să-i implice pe turci fiindcă ar fi fost nevoită să le spună *de ce* era atât de

important să-l interogheze pe Isa Hamadov. În acest caz, nu-i rămânea decât varianta Gulush Kartal pentru a merge mai departe.

– Alo! zise el.

– Sunt jos! îl anunță interpreta.

Americanul ezită. Langley trebuia să sune înapoi.

– Aştept un telefon, zise el. Vreți să urcați să beți ceva?

Nu era decât ora nouă şi cina se servea târziu în Turcia.

– De acord, zise Gulush Kartal. Nu-mi place să stau singură la bar. Mă vor considera o prostituată...

Vru să-i spună că, în ținuta ei de călugăriță, riscurile erau minime...

Abia închise, că telefonul sună din nou. De această dată era Langley. Tocmai începea discuția când auzi un ciocănit la uşă.

– Aşteaptă o secundă! îi zise interlocutorului.

Tot în bustul gol, se duse să deschidă, şi avu impresia că explodează ca un foc de artificii!

Gulush Kartal stătea în uşă, zâmbitoare, dar nu mai era aceeaşi femeie. Cu un impermeabil pe braţ, purta un taior din lână neagră foarte bine croit, a cărui fustă se oprea chiar deasupra genunchiului. Prin deschizătura vestei, se zărea o bluză din muselină neagră aproape transparentă, sub care se distingea sutienul asortat, care mai mult oferea decât ascundea doi sâni mari, ale căror sfârcuri

împingeau în dantelă. O curea lată din piele neagră îi sublinia talia.

Îl întrebă cu un zâmbet devastator:

– Vă deranjez?

– Nu, nu, bâigui William Green, vorbesc la telefon, luaţi loc.

Ea se conformă, aruncându-şi impermeabilul pe un scaun şi aşezându-se pe canapea. Când îşi încrucişă picioarele, americanul putu să-i admire gambele şi i se păru chiar că zăreşte o dungă de piele albă pe sub fustă. Dar îşi zise că visa.

Cu pulsul crescut, reluă discuţia la telefon, dar creierul său era incapabil să absoarbă toate ideile. Nici nu-şi mai amintea numele, uitându-se la interpreta cu gura ei roşie, mare. Încheie brusc şi se întoarse spre ea.

– Nu-mi oferiţi nimic de băut? întrebă ea cu o undă de ironie.

– Ba da, ba da. Scotch?

– Scotch, cu puţină gheaţă.

Se duse la minibar, luă o sticlă de Defender şi umplu un pahar. Gulush se ridică şi se îndreptă spre el. Privirile li se întâlniră. William Green avu impresia că este un cub de gheaţă pe cale să se topească.

– *Jesus Christ!* murmură el, cu privirea lipită de muselina neagră.

– Ce s-a întâmplat?

El scutură din cap, înghiţindu-şi saliva.

– Sunteţi minunată!

Gulush izbucni în râs.

– Mai devreme, voiați să mă transformați în târfă! Iată! Credeți că o să-i plac cecenului?

El o evaluă din priviri, incapabil să scoată vreun cuvânt. În viața lui nu văzuse o femeie atât de excitantă. Cu tocuri, era la fel de înaltă ca și el... Deodată, realiză că era încă în bustul gol.

– Așteptați! făcu el, o să mă îmbrac.

– O secundă, îl opri Gulush. Am putea face o mică repetiție... Fiindcă trebuie să-l seduc pe acel *boivik*.

Cu un gest natural, își puse palmele pe pieptul americanului, iar unghiile lungi și roșii îi atinseră sfârcurile. William Green crezu că o să leșine. Nicăieri nu era prevăzută o situație asemănătoare în manualul CIA. Cu un zâmbet de prostituată, ochi în ochi, Gulush Kartal remarcă:

– Sunteți foarte cald...

Emoția. Avea senzația că ieșise dintr-o saună.

Degetele de pe pieptul lui tresăriră ca și cum ar fi fost electrizate. William Green avea pielea ca de găină. Femeia al cărei parfum îl putea respira nu avea nicio legătură cu interpreta cuminte de după-amiază. Era o bombă sexi. Simți cum sexul îi crește precum nasul lui Pinochio și crezu că tânăra a remarcat. Era țintuit locului. Întreaga sa educație îl îndemna să dea înapoi, să se scuze și să se îmbrace. Ceea ce ar fi făcut, dacă unghiile interpretei nu i-ar fi cuprins mameloanele, ca niște mici pensete diabolice. Crezu că-i toarnă adrenalină în artere.

Fixându-l cu privirea, un zâmbet ambiguu pe buze, tânăra începu să-i maseze sfârcurile întărite între unghiile carmin tăiate drept, cu o încetineală metodică.

William Green avu senzația că întregul corp îi ajunsese la punctul de topire. Își pierdu complet controlul! Cu un mormăit de animal, își puse o mână pe fusta din lână neagră, chiar pe șolduri, apoi coborî, apucă marginea fustei și o ridică, descoperind piciorul înfășurat în ciorap, apoi pielea goală de deasupra ciorapului. Creierul i se lichefie. În Statele Unite, toate prietenele sale purtau colanți. Doar prostituatele profesioniste îndrăzneau să-și pună ciorapi. Într-o clipită, o lipi pe tânără de perete. Cu cealaltă mână, fără să-și dea seama de forța lui, apucă de chilot și trase sălbatic în jos.

Un gest primitiv, spontan. Fără să realizeze, trase de chilotul din dantelă neagră până jos. Apoi, o împinse pe Gulush și o aruncă pe pat. Febril, își dădu jos pantalonii și chilotul, din care îi țâșni sexul excitat. Ca un surugiu, se lăsă repede peste tânără, îi depărtă picioarele cu genunchiul și se înfipse în vintrele ei, penetrând-o la maxim.

Gulush Kartal scoase un țipăt scurt și se simți inundată imediat. Acest atac brutal din partea unui bărbat care îi plăcea era extrem de excitant. Se gândise oarecum la acest moment în timp ce se schimba de haine acasă, dar nu crezuse că va veni așa de repede. Divorțată, avea aventuri rare, numai cu bărbați care o atrăgeau. Precum William Green.

Îşi ridică picioarele, mişcându-şi bazinul şi cuprinse cu braţele pieptul puternic al bărbatului care o penetra adânc, savurându-şi plăcerea. William Green o penetra cu mişcări ample. Cu picioarele ridicate la verticală, Gulush savura, fericită, acest atac brutal care îi alunga săptămânile de abstinenţă. Americanul era atât de excitat, încât nu rezistă mult. Cu un geamăt fericit, se eliberă în vintrele partenerei, fulgerat de plăcere şi ruşinat în acelaşi timp. Rămase înfipt în sexul primitor în timp ce, discret, Gulush se freca de el până ce juisă. El se ridică, jenat, iar ea îl linişti cu un zâmbet.

– Scuzaţi-mă, m-am purtat ca o târfă.

El nu-şi mai revenea. În timp ce îşi aranja hainele, Gulush îşi recuperă chilotul şi se îndreptă spre baie zicând:

– Mi-e foame!

*

* *

Mândru ca un cocoş, William Green sesiză privirile invidioase ale femeilor şi cele admirative ale bărbaţilor care o învăluiau pe Gulush Kartal, în timp ce traversau sala de la Somdan Park.

– Este prima dată când vin aici, remarcă Gulush Kartal. E foarte plăcut.

Lumina filtrată, porţelanul, argintăria şi clienţii mai sofisticaţi ca oriunde creau o ambianţă luxoasă; şeful de sală aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1994 pe care o destupă zgomotos. Gulush şi William Green ciocniră.

Americanului nu-i venea încă să creadă că se culcase cu această splendidă creatură pe care o întâlnise pentru prima dată în acea dimineaţă. Privirea îi întârzie pe bustul scos în evidenţă de muselina neagră şi realiză că nici măcar nu o dezbrăcase...

Foarte relaxată, Gulush zâmbi.

– Mi-aţi dat o idee bună când mi-aţi propus să-l seduc pe cecen. Altfel, poate că nu am fi făcut dragoste.

– Regretaţi? se îngrijoră William Green.

– Deloc, făcu ea, a fost ceva foarte puternic...

Pe sub masă, piciorul ei îl atinse pe al lui şi simţi din nou cum adrenalina îi inundă arterele. Şeful de sală aştepta comanda.

Apoi, coborî cu picioarele pe pământ, revenind la grija sa: mai întâi, să-l identifice cu certitudine pe Isa Hamadov. Apoi, să-l facă să vorbească. Nu îndrăzni să reia discuţia decât după ce mâncară peştele.

– Nu glumeam când v-am cerut să-l „seduceţi" pe cecen, preciză el. Am neapărată nevoie să fiu sigur de identitatea lui Isa Hamadov.

Gulush goli un pahar de Taittinger înainte de a-l întreba:

– *Acum*, îmi puteţi spune ce anume doriţi de la el?

– Nu pot. Îmi pare rău.

Tânăra interpretă nu insistă şi trecură la carnea de miel. Abia la desert, Gulush scoase un pachet de

țigări din geantă şi îi zâmbi complice lui William Green.

- O să mă gândesc. Mă voi interesa la IRO. Nu vă descurajați.

Americanul se grăbi să-i aprindă țigara cu ultima variantă de brichetă Zippo, „street chrome" nou-nouță.

– Contez pe dumneavoastră, îi aminti el.

Evident, nu pierduse totul. Nota, chiar şi cu şampania Taittinger, era rezonabilă. Pe trotuar, Gulush se întoarse spre el.

– O să mă întorc acasă cu taxiul. Nu mi-am luat maşina când am venit la hotel.

– Vă conduc eu, bineînțeles, protestă americanul.

În timp ce urca spre piața Taksim, ghidat de tânără, îşi puse o mână pe genunchiul ei, mângâindu-i uşor piciorul. O dorea din nou. Urcară pe Cumhuriyet, pierzându-se apoi pe străduțele întunecate. Când opri în fața imobilului unde locuia Gulush Kartal, aflat în fața unui mic cimitir, pe Bair Sokak, avu o nouă erecție. Mâna lui urcă pe picior, dar tânăra îl opri cu un zâmbet.

– Invitați-mă mâine la cină. Vom discuta din nou problema. În seara aceasta sunt cam obosită. Din cauza dumneavoastră.

O privi cum intră în clădire, neştiind dacă să se simtă mândru sau frustrat.

*

* *

William Green se învârtea pe străduțele pustii din Ferikoy, fără să știe cum să iasă din zonă, când dădu în cele din urmă spre o rampă de acces pe una din autostrăzile urbane care traversau orașul Istanbul. Uşurat, intră pe autostradă, zicându-şi că va ajunge el undeva.

După douăzeci de minute, realiză că era pe autostrada E5, care ducea la aeroport şi la cartierul Sirinevler.

În zona unde se afla clinica.

Aproape imediat, văzu ieşirea „Sirinevler". Era mâna destinului.

Strada Amadolu era întunecată ca un tunel. William Green trecu încet prin fața clinicii unde erau îngrijiți răniții ceceni. Era lumină la parter. Opri, apoi dădu cu spatele, parcând ceva mai departe.

Realizând zădărnicia demersului său, tocmai voia să plece când o maşină se opri în fața clinicii. Din ea coborâră două siluete care intrară în clădire. Fără să realizeze de ce, William Green coborî din maşină şi se apropie de intrarea în clinică. Trecu un sfert de oră fără să se întâmple nimic. Tocmai voia să se întoarcă la maşină când cineva ieşi din clinică. Neonul care lumina intrarea îi permise să vadă pentru scurt timp o femeie. Blondă, cu părul prins în coc, înfăşurată într-un palton lung. Ceva neaşteptat. Femeia urcă pe locul din față, dar maşina nu plecă. După câteva minute, îşi făcu apariția un mic grup: doi bărbați care îl ajutau pe un al treilea să meargă.

Piciorul drept al acestuia din urmă se termina la treizeci de centimetri deasupra solului... Pulsul lui William Green crescu vertiginos. Fu aproape sigur că era Isa Hamadov, „comandantul" cecen, cel pe care îl urmărea de luni de zile. Cei trei bărbați urcară în mașina care demară imediat. Americanul abia avu timp să ajungă la a sa. Demară și el în momentul în care celălalt vehicul vira la colțul străzii. Îl ajunse din urmă chiar înainte de breteaua spre autostrada E5. Extrem de surescitat. Dacă cecenii își mutau „comandantul", însemna că pista urmărită de la Moscova de către William Green era cea bună! Americanul era atent la trafic. Circulația era fluidă și nu îndrăznea să se apropie. Urcau spre nord. Dacă ar fi mers direct să se culce, ar fi pierdut pista...

Ar fi dat o mie de dolari pentru un telefon mobil!

Vehiculul din fața lui își continua drumul fără să accelereze. Încetini de mai multe ori, iar William Green aproape că îl depășise. Curios. Trecură de un nod de autostrăzi, îndreptându-se acum spre est. William Green văzu după un timp enorma structură metalică a podului Bokacisi, care trecea peste Bosfor. Cele două mașini îl traversară, apoi, ajunsă pe malul oriental, mașina urmărită de William Green părăsi autostrada spre o șosea în serpentine ce urca un deal pe care erau instalate antene de televiziune prevăzute cu lumini de semnalizare.

Cele două vehicule urcară câteva minute, apoi primul încetini și vira la stânga pe un drum care se

termina cu un gard. Opri, dar nimeni nu coborî. William Green îşi zise că văzuse destul: dorinţa sa de a nu-i implica pe turci nu mai era de actualitate. Trebuia să anunţe MIT-ul de urgenţă, să vină a doua zi să-l ridice pe cecen din această nouă ascunzătoare. El nu avea decât să plece. Băgând în marşarier, americanul se uită maşinal în oglinda retrovizoare şi inima îi sări din piept.

O maşină îl bloca, chiar în urma sa! Cu farurile stinse.

Toate portierele se deschiseră în acelaşi timp şi ieşiră patru bărbaţi, alergând până la maşina lui. Nici nu avu timp să se apere. Un bărbat cu cagulă îl trase afară, în timp ce un al doilea, intrat pe portiera pasagerului, îl ajuta. William Green se trezi imobilizat, cu braţele ţinute la spate de doi indivizi solizi, la fel de înalţi ca şi el, în timp ce ceilalţi doi îi scotoceau maşina. Totul fără nicio vorbă.

Unul dintre necunoscuţi scoase un fluierat strident şi una dintre portierele vehiculului pe care îl urmărise se deschise. Era femeia blondă pe care o văzuse ieşind din spital. Merse liniştită spre el şi i se adresă direct.

– Cine sunteţi? întrebă ea în engleză, cu un uşor accent britanic.

– Ce? Nu înţeleg! bâigui americanul.

– De ce vă interesaţi de fratele Isa? întrebă femeia pe un ton calm.

Era singura întrebare la care el nu putea răspunde.

Femeia blondă băgă mâna în buzunarul interior al hainei lui William Green şi scoase portofelul pe care îl examină la lumina farurilor. Reveni, impasibilă.

Sunteţi un spion american, zise ea calm.

Sunteţi nebună, sunt turist! protestă William Green.

Femeia scutură uşor din cap şi, cu o voce metalică, zise:

Bismillah Al Rahman Al Rahim[4], vă condamn la moarte. Allah, binecuvântat fie Numele Său, să vă ierte.

Semăna cu un film vechi. Dar William Green nu avu timp să se sperie. Cei doi bărbaţi care îl ţinuseră îl apăsară pe umeri, forţându-l să îngenuncheze. Femeia blondă băgă mâna în geantă, scoţând un pumnal lung care semăna cu un spărgător de gheaţă. Fără să ezite, cu toată forţa, îl înfipse cu o precizie chirurgicală în pieptul americanului.

Înjunghiat în inimă, William Green deschise gura, având impresia că plămânii nu-i mai funcţionau. Se zbătu scurt, apoi încetă să respire.

[4] În numele lui Allah, Atotputernic şi Milostiv.

CAPITOLUL III

Istanbul.

În timp ce avionul Airbus vira deasupra mării Marmara pentru a se îndrepta spre pistă, Malko distinse dedesubt fâşia gri a Bosforului, tăiată de enorma structură metalică a podului Fatih Sultan Mehmet, care leagă Europa de Asia. Ploua, iar cele şase minarete ale moscheii albastre erau pierdute în ceaţă, ca pe vremea vechiului Constantinopol[1]. Cât vedeai cu ochii, enormele clădiri ridicate pentru a adăposti emigranţii din Anatolia desfiguraseră toate dealurile, creând un megalopolis de peste douăsprezece milioane de locuitori. De fapt, nimeni nu ştia câţi.

Airbus-ul începu să vibreze când traversă norii cenuşii şi groşi. Printr-o gaură din nori, Malko zări noile autostrăzi urbane care încercuiau oraşul, pline de vehicule ce abia înaintau. Totul părea trist, urât, şi totuşi trăia un sentiment care semăna cu plăcerea. Avea atâtea amintiri din acest oraş! De la îndepărtata misiune în care îl întâlnise pe Elko Krisantem, cu câţiva ani în urmă. Revăzu urmăririle pe podul Galata şi, mai târziu, pe iranienii care ardeau

[1] Fosta denumire a oraşului Istanbul.

de vii într-o barcă în faţa Kennedy Caddesi, pentru că voiseră să escrocheze un mafiot ucrainean care îi devenise prieten. Timpurile se schimbaseră, adversarii de asemenea, dar destinul îl aducea încă o dată în această aglomeraţie de la întâlnirea Asiei, Europei şi Caucazului, unde se întâmpla mereu câte ceva. Între iranieni, kurzi, islamişti, traficanţi de toate felurile, ceceni, comploturile nu lipseau. Armata turcă, ajutată de MIT, menţinea cu un braţ de fier capacul peste acest cazan infernal, dar mai erau şi scăpări...

Roţile avionului Airbus atinseră solul în faţa aerogării nou-nouţe care înlocuise vechile clădiri murdare şi umede. Disperată, Turcia alerga spre modernitate.

Malko îşi desfăcu centura, zicându-şi că existau sute de oraşe în care putea reveni mereu.

Nici acum nu ştia de ce CIA îl smulsese din castelul său de la Liezen. Agent extern al Agenţiei de Informaţii Americane, era la dispoziţia lor oricând. O scurtă conversaţie cu şeful staţiei de la Viena îl determinase să-şi facă valiza în câteva ore. Totuşi, degeaba îşi storsese creierii, citise ziarele, că nu se petrecea aparent nimic la Istanbul. Dar avea rezervată o cameră la Ciragan, hotelul cel mai luxos din oraş, cu vedere spre Bosfor.

Abia trecu de vamă, ajungând într-un hol de marmură demn de un palat oriental, că zări un tânăr, într-un impermeabil, care ţinea o pancartă cu numele său.

Imediat ce Malko se îndreptă spre el, se prezentă:

– Leo Bancroft. Lucrez cu John Burke.

John Burke era şeful antenei CIA la Istanbul, instalată în sediul consulatului american. Merseră la Mercedesul agentului CIA şi, foarte repede, se treziră sub o ploaie măruntă în ambuteiajele de pe E5, autostrada care mergea spre Bosfor; vedeai mereu aceleaşi vapoare vechi care se târau prin marea Marmara.

– Mergem la birou? întrebă Malko.

– *No,* sir. La Ciragan. John Burke trebuie să ia masa cu dumneavoastră acolo. Dacă nu aveţi alte planuri, adăugă el politicos.

Malko nu prea vedea ce alte planuri ar fi putut avea în acest oraş acoperit de ploaie şi ceaţă. În afară de aeroport, totul părea şi mai decăzut decât înainte. Făcură aproape o oră până la Ciragan mergând de-a lungul Bosforului, apoi ieşind de pe E5, spre bulevardul Barbaros. Ciragan era o insulă de lux în această lume deprimantă, iar Malko se simţi bucuros că revenise. Imensul hol cu marmură era pustiu, lustragiul de pantofi se plictisea în faţa „tronului" gol unde îşi instala clienţii. În acest sezon, hotelul era pe jumătate gol. Malko avu timp să se cazeze şi să desfacă fotografia panoramică a castelului din Liezen, înainte ca telefonul să sune.

Aruncând o privire spre Bosfor, se întrebă dacă, într-o zi, va renunţa. Puţin probabil. Fie ajungea

în cimitirul Arlington, unde se odihneau agenţii merituoşi, fie se lupta până la ultima suflare. Ceea ce nu-i displăcea, în fond. André Malraux scrisese cândva că singurul mijloc de a învinge moartea era să o înfrunţi. Ceea ce făcea şi Malko de ani de zile. Prinţ cu sânge albastru, Alteţă Serenisimă, cavaler al Ordinului de Malta, cavaler al Sfântului Mormânt şi membru al unei duzini de vechi ordine europene, dobândise o nouă noblețe când intrase în clubul cel mai ermetic din lume: cel în care moartea era o meserie. Pierduse şirul momentelor în care, cu sângele îngheţat în vene, cu nervii blocaţi, stomacul strâns, se văzuse mort... Dumnezeu sau norocul îl salvase, dar de fiecare dată jocul se relua, trebuia să-şi rişte din nou viaţa, o versiune modernă a mitului lui Sisif.

Intrarea în acest club era uşoară, iar biletul era gratuit: era suficient să accepte să-şi pună viaţa în joc. Fără să se poată răzgândi niciodată. Un fel de pact cu diavolul în care ultima bătălie era întotdeauna pierdută.

Dar aceasta era soarta comună a omenirii. La blestemul originar al speciei umane, Malko adăuga un mic lucru, care era alegerea.

Abia ieşi din lift, că un tip masiv, parţial chel, cu o mustaţă groasă care îi atârna pe obraji, un nas coroiat şi impozant, ochi mici şi veseli, o haină din piele care se întindea peste o burtă impunătoare, înaintă spre el zâmbind. Parcă ar fi fost un comerciant din Kapali Carçi, marele bazar din Istanbul.

– Malko! Este o plăcere să vă revăd! Eu m-am întors după trei ani. Îmi place acest oraş, mărturisesc.

Se îmbrăţişară.

– Vă este foame? întrebă John Burke.

– Da, chiar îmi este.

Mâncarea oferită de zborurile europene era probabil adunată de prin pubele. Chiar şi la „business class".

– Vă amintiţi de Urcan?

Un excelent restaurant cu specific pescăresc, pe malul Bosforului, la câţiva kilometri mai la nord. Malko aprobă.

Atunci, mergem acolo. Am fi putut merge şi la Pera Palace, dar la prânz este plin de oameni de la MIT.

Pera Palace se afla chiar în faţa consulatului american, pe Mesrutihet Caddesi.

– Credeam că sunteţi în relaţii foarte bune cu MIT... remarcă Malko.

John Burke zâmbi pe sub mustaţă.

– În relaţii foarte bune da, dar nu suntem ca şi căsătoriţi. Dacă am fi vrut să cooperăm cu ei în acest caz, dumneavoastră aţi fi dansat în continuare vals în Austria.

Americanul îl conduse până la Buick şi porniră de-a lungul Bosforului, intersectându-se cu microbuzele vechi, *dolmuş*, pline de pasageri, taxiurile şi comercianţii ambulanţi. La fiecare colţ de stradă, găseai mici *lokenta* unde se înghesuiau o mulţime

de angajaţi veniţi să devoreze un *lakmaccum*[2] sau o *kofta*[3] pentru câteva milioane de lire... Inflaţia se diminua, dar o masă costa în continuare chiar şi douăzeci de milioane de lire...

Mai departe, blocat de un camion oprit în mijlocul şoselei, John Burke deschise geamul şi îi zise şoferului, cu amabilitate:

– Mişcă-ţi fundul, *oruscu cocuglu*[4]!

Celălalt ridică pumnul urlând:

– *At yarragi! Ananian ami*[5]*!*

Dar demară în cele din urmă, cu talismanul tipic turcesc agăţat la retrovizoare, o sferă din ceramică alb cu albastru care reprezenta un ochi. Niciun turc nu îl putea lua pe John Burke drept un *yabouci*[6].

Ajunşi la restaurant, uşierul de la Urcan se aplecă în faţa lui John Burke.

– *Mehraba, John effendi*[7]!

Îi instalară la o masă cu vedere spre Bosfor şi li se aduse tradiţionalul *rakî*.

Americanul ridică paharul.

– *Sreflnizé!*

Adică, „în sănătatea dumneavoastră". Formula turcească a toastului. Americanul comandă peşte

---

[2] Un fel de pizza.
[3] Un fel de chiftea.
[4] Fiu de târfă!
[5] Sculă de cal!
[6] Străin.
[7] Bună ziua, Mr. John!

fript şi un platou cu gustări specifice, însoţite de un vin de Anatolia. Mesele din jurul lor erau pustii, iar locul la fel de discret ca şi birourile CIA aflate la ultimul etaj al consulatului american.

– Deci? întrebă Malko, ce se petrece la Istanbul?

John Burke îşi termină de băut *rakî*-ul, îşi aprinse o ţigară cu vechea şi fidela sa brichetă Zippo ce purta sigla CIA, garantată pe viaţă, după care răspunse pe un ton încordat:

– Mai întâi, tocmai am suportat o lovitură grea. Îl cunoaşteţi pe William Green, de la Divizia Operaţiuni?

– Nu, de ce?

– Langley îl trimisese aici acum vreo douăsprezece zile, pentru o anchetă comandată de Direcţia de Informaţii. Bineînţeles, l-am ajutat. Stătea la acelaşi hotel ca şi dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A fost găsit mort în portbagajul maşinii sale închiriate, în parcarea de la cazinoul Ciragan, de lângă hotel. Înjunghiat cu un fel de ţepuşă, fără altă urmă de violenţă. Dar, având în vedere că William cântărea cam 100 de kilograme, asasinul nu era singur, cel mai probabil. Poliţia turcă a concluzionat că moartea survenise cu maximum trei zile înainte. Oficial, era un jurnalist, deci serviciile nu s-au implicat, crezând că este vorba de o crimă obişnuită.

– Şi dumneavoastră?

Li se aduseră doi peşti fripţi enormi, iar John Burke tăcu câteva secunde.

- Eu mi-am cam făcut o idee despre ce s-a întîmplat, zise americanul, dar înainte de toate, trebuie să vă prezint începuturile acestei anchete. William Green se afla la Istanbul în căutarea unui „comandant" cecen rănit în timpul luptelor de la Groznîi, un anume Isa Hamadov.

- Turcii primesc răniți ceceni?

- Turcii nu, dar îi primesc ONG-urile aflate în relații cu islamiștii, care sunt o mulțime aici. Nu uitați că primarul Istanbulului este islamist și că aceștia fac legea în oraș. Nu ați remarcat numărul tot mai mare de feregele[8]? Alimentează cu bani mediile modeste care, în schimb, merg la moschee și poartă văl. Și îi ajută pe toți „frații" care luptă pentru jihad.

– Deci, ce a făcut acest Isa Hamadov?

John Burke începu să mănânce din peștele fript.

– Este o poveste lungă care începe în urmă cu aproximativ cinci luni. Atunci când trupele rusești au ajuns la frontiera cu Daghestan și au invadat Cecenia, pentru a cuceri orașul Groznîi și a-i elimina pe cecenii președintelui Mashadov, pe care rușii nu-l mai vor. Printre unitățile desfășurate în Cecenia, era și brigada 166 blindată, botezată „coloana Budanov", după numele generalului care o comanda. Unul dintre soldații acestei unități s-a distrat cu o

[8] Voalul specific femeilor musulmane.

cameră video, filmând viaţa luptătorilor, incidentele, întâmplările zilnice de pe front, şi a făcut un film. Întors la Moscova, l-a propus unor posturi de televiziune ruseşti care nu l-au acceptat, de teamă să nu demoralizeze trupele. Staţia noastră de la Moscova a auzit de film şi l-a putut cumpăra.

– Ce era în acest film?

– O scenă ne-a reţinut atenţia. O întâlnire între generalul Budanov şi nişte „comandanţi" ceceni, în apropiere de Shali, un orăşel aflat la treizeci de kilometri de Groznîi. În cursul acestei întâlniri, se vede cum generalul Budanov primeşte din mâinile unuia dintre „comandanţi" două valize pline cu bani, în schimbul predării fără luptă a orăşelului Shali.

– Se întâmplă frecvent, remarcă Malko. Se pare că cecenii au plătit o sută de mii de dolari ruşilor pentru a putea să evacueze oraşul Groznîi în ianuarie trecut... Şi, în plus, pe un traseu minat.

– *Right*, recunoscu John Burke. În Cecenia, totul se poate cumpăra: armele, predarea oraşelor, prizonierii... Dar în cazul coloanei Budanov, două aspecte i-au intrigat pe specialiştii noştri. Mai întâi, în schimbul acestor bani, generalul Budanov le-a predat „comandanţilor" ceceni un container negru, de mărimea unei lăzi, care părea să cântărească aproximativ cincizeci de kilograme. Soldatul a filmat totul.

– Votcă?

– Cecenii nu consumă alcool... Nu se înţelege bine ce era acolo. Mai ales atât de scump plătit...

Malko îşi termină peştele. Ajunseseră departe de Istanbul.

– Aveţi vreo idee de sumă?

– Aşteptaţi urmarea, continuă americanul. La câteva zile după acest „schimb", generalul Budanov a fost ucis în împrejurări ciudate. S-a tras asupra vehiculului său cu o rachetă ghidată prin fir, tip „Faggott". El şi şoferul său au murit în explozie.

– De ce ziceţi împrejurări ciudate? Este război în Cecenia...

John Burke dădu din cap.

– Fiindcă *doar* maşina generalului Budanov a fost atinsă. Niciun singur foc de armă nu a fost tras asupra oamenilor săi, ca şi cum ar fi vrut să-l elimine doar pe *el*.

– Cecenii au rachete „Faggott"?

– Da. Ruşii le-au vândut. FSB a deschis o anchetă în urma acestui incident ciudat. Au aflat că explozia rachetei a aruncat în aer una dintre valizele cu bani primite de generalul Budanov de la cecenii. Aceasta s-a deschis lăsând să se răspândească teancuri de bancnote de o sută de dolari pe care le-au adunat soldaţii şi ofiţerii. Unul dintre aceştia, un colonel, şi-a cumpărat un apartament în sudul Moscovei cu patruzeci de mii de dolari! Interogat de FSB, a povestit totul. Conform acestuia, erau mai multe milioane de dolari în acea valiză.

– Mi se pare cam mult pentru predarea unui simplu orăşel, remarcă Malko. Pentru acest preţ, în Cecenia, obţii un cargou cu arme!

– Nu vă contrazic! zise John Burke.

Împingând deoparte farfuria goală, comandă un coniac, în timp ce Malko îşi zise că până la urmă o să explodeze...

– Care este concluzia dumneavoastră? insistă el când ospătarul se întoarse cu sticla de Otard XO.

– Am examinat cariera generalului Budanov, răspunse americanul. Chiar înainte de a fi trimis în Cecenia, ocupa un post important în Al Doilea Directorat al Ministerului Apărării.

– Adică?

John Burke cuprinse cu palmele sale mari paharul de Otard XO şi spuse apăsat:

– Este directoratul însărcinat cu conservarea tuturor armelor nucleare tactice ruseşti. Cele care aparţineau regimentelor desfiinţate sau retrase din prima linie.

Malko privi spre Bosfor, gânditor. Terorismul nuclear era de mai mulţi ani coşmarul americanilor. Dar, până acum, temerile lor se dovediseră mereu nefondate.

– Vreţi să spuneţi că generalul Budanov ar fi furat o bombă atomică pentru a o vinde cecenilor? Totuşi nu era nebun: dacă cecenii o foloseau împotriva Moscovei, de exemplu?

John Burke zâmbi trist.

– Aşteptaţi! Deocamdată, nu este decât o ipoteză; în 1995, preşedintele cecen Dudaev – lichidat în anul următor de Moscova – voise să-i şantajeze pe ruşi pretinzând că deţinea două proiectile

nucleare recuperate din Kazahstan. Era fals, dar nu imposibil. *Şi noi* am crezut-o... Şi, aparent, şi ruşii. Or, după incidentul cu „coloana Budanov", FSB şi noi am interceptat comunicaţii ale cecenilor în care se făcea aluzie la arme nucleare cumpărate de la ruşi.

– Ciudată coincidenţă, recunoscu Malko. Dar seamănă uşor cu un scenariu science-fiction. Nu plimbi o bombă atomică într-o valiză.

John Burke savură îndelung coniacul, după care zise:

– Fals! Noi am dezvoltat în anii 1960 ceea ce este supranumit *„back-pack nuke"*. Adică o armă nucleară compactă, cântărind în jur de cincizeci de kilograme şi care poate încăpea într-un container mic. SADM – Special Atomic Demolition Munition – cântăreşte 58 de kilograme şi măsoară 89x66x66 centimetri. S-au făcut încercări în care acest material era paraşutat cu doi oameni. Poate fi pus în acţiune într-o jumătate de oră şi nu are niciun „închizător" electronic, faţă de încărcăturile nucleare mari. Personalul poate fi instruit în câteva zile. Era destinată, în timpul războiului rece, să arunce în aer obiective tactice: poduri, baraje etc.

– Ce s-a întâmplat cu aceste SADM-uri? întrebă Malko, stupefiat.

– Au fost depozitate în diferite zone militare. Sunt treizeci de ani de când deţinem câteva sute.

– Ce putere au?

– Aproape o kilotonă. Adică echivalentul a o mie de tone de TNT...

Malko încercă să-şi imagineze ce însemna asta, iar John Burke îi veni în ajutor.

– Evident, recunoscu el, cu o asemenea armă nu poţi distruge America! Dar pagubele produse pot fi considerabile. Mai întâi, explozia distruge totul pe o rază de cincizeci de kilometri. Dacă se produce în oraş, înseamnă zeci de mii de morţi. Temperatura în centrul exploziei atinge treizeci până la patruzeci de milioane de grade... Unda radioactivă provoacă o radiaţie reziduală, dar, aici, nu vă pot da cifre. Nu este singurul exemplu de armă nucleară miniaturizată. Avem şi un obuz de 155, Warhead W-48, poreclit „Davy Crockett".

– Ce încărcătură nucleară conţin aceste SADM-uri?

– Şapte kilograme de plutoniu.

Un înger trecu, urmat de o ciupercă atomică. Malko nu s-ar fi gândit niciodată că apocalipsa poate fi miniaturizată până într-atât... John Burke privea gânditor la ce mai rămăsese din coniacul Otard XO. Un vrachier mare trecea lent prin Bosfor, arborând un pavilion ucrainean, deşirat şi murdar.

– Ruşii deţin echivalentul SADM-urilor voastre? întrebă el.

John Burke îşi ridică mustaţa lui groasă şi zise grav:

– Uniunea Sovietică şi, după aceea, Rusia au negat *întotdeauna* că deţin astfel de arme. Kremli-

mul chiar a comandat campanii de presă prin care încerca să demonstreze că, din punct de vedere tehnic, nu sunt realizabile şi că nici măcar Statele Unite nu le au. Ceea ce este evident fals. Or, din 1949 până în 1990, Uniunea Sovietică a produs 55 000 de arme nucleare de toate felurile... Bănuim că a fabricat şi sisteme similare cu SADM în uzina de armament de la Luch, aproape de Moscova. Dezertorul Vasili Mitrohin ne-a confirmat, fără să poată aduce probe sigure, dar nu vedem de ce ruşii, a căror tehnologie nucleară este comparabilă cu a noastră, ar fi evitat acest gen de arme. Ar fi o prostie. Erau perfect capabili să le fabrice.

– Să revenim la generalul Budanov, sugeră Malko.

– Budanov a lucrat în subordinea generalului Igor Valinkin, şeful celui de-al Doilea Directorat „Storage and Security Nuclear Weapons". Din 1991, *toate* armele nucleare tactice din custodia Armatei Roşii au fost retrase din unităţi şi stocate în depozite secrete. Precum şi cele din republicile acum independente, precum Kazahstan, Azerbaidjan, Georgia sau Uzbekistan. Deci, şi SADM-uri ruseşti, dacă există. Doar că, Kremlinul nu a vrut niciodată să recunoască existenţa lor. Nici măcar în cadrul celor mai secrete discuţii.

– De ce?

– Nu vă pot răspunde cu certitudine, făcu John Burke, dar la Langley avem o ipoteză plauzibilă. O parte din aceste *„back-pack nuke"* au fost fabricate

pentru KGB şi livrate Primului Directorat. Anumite surse ale noastre au afirmat că erau destinate Statelor Unite şi altor ţări din Vest, în timpul Războiului Rece, unor agenţi aflaţi „în rezervă", pentru a fi activate în caz de conflict. Evident, KGB-ul va recunoaşte cu greu aşa ceva.

– Credeţi în această ipoteză? întrebă Malko, neîncrezător.

John Burke dădu din cap dubitativ.

– Nu este imposibil. Poliţia călare canadiană a arestat acum câţiva ani un agent sovietic „în rezervă", care deţinea de treizeci de ani un camion plin cu explozibili pe care ar fi trebuit să-l ducă aproape de o rafinărie, dacă primea ordin. Acest gen de misiune era opera celor numiţi „spetnatz". Ceva în genul reţelei noastre „Galio". Deci, aşa s-ar explica tăcerea apăsătoare a Kremlinului în privinţa acestor arme care nu mai sunt în serviciu.

– Budanov ar fi avut posibilitatea să sustragă asemenea arme din locul de depozitare?

– Foarte probabil, da, admise americanul. Totul este de vânzare în Rusia. Şi să nu uităm că a stat cinci ani la Al Doilea Directorat.

– Aţi derulat propria anchetă? întrebă Malko.

– Staţia de la Moscova a alocat mult timp şi mulţi bani. În 1995, trimisesem deja o echipă la Dudaev. Am reluat cercetările, dar a fost mai dificil. Totuşi, am putut da de urma celor trei „comandanţi" ceceni. În realitate, nu erau decât doi, al treilea fiind primarul oraşelului Shali. Evident, neimplicat.

– Şi?

– Unul dintre ei, un wahabit venit din deşertul saudit, foarte aproape de Iordania, Hussein Haddad, a fost omorât între timp, la Groznîi. Al doilea este Isa Hamadov, grav rănit şi cu piciorul drept amputat după ce a călcat pe o mină. Acestuia i-a predat generalul Budanov containerul misterios. Şi a rămas singurul care poate spune cu exactitate ce conţine.

– Aşteptaţi! protestă Malko. O bombă atomică, chiar şi miniaturizată, nu se manevrează aşa!

Americanul scutură din cap.

– SADM este un mecanism relativ simplu. Două sfere de plutoniu care, apropiindu-se, ating masa critică ce declanşează fisiunea nucleară. Minimum opt kilograme. O sursă de neutroni produsă de poloniu sau beriliu. Ori din deuteriu sau tritiu. Un exploziv foarte puternic precum octogen pentru a declanşa apropierea celor două sfere care trebuie să se realizeze în câteva milionimi de secundă. Şi o sursă electrică, probabil o baterie de litiu cu o durată de viaţă de trei până la cinci ani. Totul poate încăpea într-o carcasă de aluminiu.

– Dar nu este periculos de transportat o asemenea bombă ?

– Nu. Plutoniul nu degajă decât o radiaţie alfa slabă, care poate fi oprită doar cu o simplă folie de aluminiu. Şi o radiaţie gama foarte slabă, fără pericol.

– Iar pentru a o activa?

– Acolo, desigur, ca şi la SADM-urile *noastre*, este vorba de un dispozitiv simplu. Poate o cheie sau un cod digital care să permită declanşarea mecanismului. Nu uitaţi că acest mecanism a fost prevăzut pentru a fi utilizat de una sau două persoane. Este visul absolut al oricărui terorist.

Un înger trecu, cu sulița Islamului ridicată. Într-o linişte apăsătoare, John Burke ridică o privire gravă spre Malko.

– După ceea ce i s-a întâmplat lui William Green, cred că cele mai rele temeri ale noastre sunt fondate. Generalul Budanov a vândut cecenilor o armă nucleară tactică. Şi, dacă nu punem mâna pe ea repede, prefer să nu mă gândesc la ce se poate întâmpla.

CAPITOLUL IV

Malko îşi întoarse din nou privirea spre Bosfor – pe moment, nu se vedea niciun vapor. Această poveste părea incredibilă. Totuşi, John Burke era orice, numai glumeţ nu. Gânditor, acesta se juca cu bricheta Zippo, ca şi cum regreta că spusese prea multe.

– Povestiţi-mi continuarea, îi ceru Malko.

John Burke goli dintr-o sorbitură ce mai rămăsese din coniacul Otard XO. Malko avu impresia că, dacă ar fi putut, ar fi lins şi fundul paharului.

– Am trimis o echipă în Cecenia, cu aprobare de la FSB, continuă el. Ruşii ne-au ajutat să dăm de urma oamenilor implicaţi în această afacere. Unul dintre oamenii noştri l-a întâlnit pe bătrânul primar din Shali. El nu ştia nimic. Soldatul care a filmat nu poate să spună mai multe, în afară de faptul că generalul Budanov îi interzisese să filmeze. Iar Hussein Haddad a murit. Nu mai rămâne, deci, decât Isa Hamadov care să ne poată lămuri...

Cunoscând gustul ruşilor pentru dezinformare, Malko rămânea sceptic.

– Dacă nu ar fi decât un bluf, ca şi cazul Dudaev? Cecenii sunt la fel de mincinoşi ca şi ruşii...

John Burke dădu din ca .

– Eram gata să credem acelaşi lucru, până săptămâna trecută. Ancheta staţiei noastre de la Moscova a continuat şi a reuşit să meargă pe urmele lui Isa Hamadov. Turcii ne-au ajutat, fără să ştie de ce era căutat. Deci, am aflat că acesta se afla la Istanbul, după ce îi fusese amputat un picior, într-o clinică privată din cartierul Sirinevler. Noi am transmis informaţia la Langley care a decis să trimită pe cineva să-l vadă, pentru a nu include staţia noastră în această poveste. Acesta era William Green.

– Iar el a fost asasinat...

– Da, iar cu trei zile înainte să-i fie descoperit cadavrul se dusese la această clinică împreună cu o interpretă pusă la dispoziţie de noi. Conform acesteia, au întâlnit mai mulţi răniţi ceceni, opt în total, dar fără ca vreunul să se identifice în persoana lui Isa Hamadov. William Green nu văzuse decât fotografiile cu el când purta barbă, dar, pentru că toţi răniţii erau raşi în cap, nu l-a putut recunoaşte cu certitudine. Totuşi, interpreta noastră, Gulush Kartal, care ştie şi cecenă, l-a auzit pe responsabilul grupului când îi recomanda unuia dintre răniţi să nu-şi prezinte adevăratul nume.

– Deci, era vorba de cel pe care îl căutaţi....

– *It's a distinct possibility*[1], recunoscu americanul. Nu am apucat să discut despre asta cu Wil-

[1] Foarte posibil.

liam Green. După vizita sa la clinică, a luat cina cu Gulush Kartal şi a condus-o acasă. Apoi, nimic. Cu siguranţă a fost ucis peste noapte, altfel m-ar fi sunat a doua zi dimineaţă.

– Ciudat, recunoscu Malko, dar dacă această crimă ar avea legătură cu vizita făcută la clinică, ar fi fost lichidată şi interpreta.

– *Right.* Doar dacă, *după* ce a lăsat-o pe Gulush Kartal acasă, William Green nu s-a întors cumva la clinică unde ar fi asistat la ceva.

– Este posibil să-l fi luat drept un rus venit să-i elimine pe ceceni la Istanbul?

– Puţin probabil, răspunse John Burke, ruşii nu ar risca aşa ceva. Turcii sunt foarte mândri de ospitalitatea lor...

Malko privea zaţul de pe fundul ceştii de cafea turcească.

– Un lucru mă miră, remarcă el. Cecenii cumpără o minibombă atomică de la ruşi. De ce nu au folosit-o în momentul în care oraşul Groznîi a fost cucerit? Şi de ce ruşii par aşa de relaxaţi?

– M-am gândit la asta, aprobă americanul. Concluzia este că cecenii nu au cumpărat această bombă pentru *ei*.

– Dar pentru cine, atunci?

John Burke aşează bricheta Zippo în echilibru pe masă şi vorbi tărăgănat:

– De partea cecenă, la acest schimb au asistat *trei* persoane, plus un membru al mafiei cecene de la Moscova, Zelim Benixev. Staţia de la Moscova a

aflat că, înainte cu câteva zile de acest schimb, acesta a retras cinci milioane de dolari de la o bancă... Şi că a plecat spre Cecenia. De atunci, a dispărut. Altceva: Hussein Haddad, celălalt „comandant", nu era cecen, ci saudit. Un wahabit fanatic care luptase deja în Afganistan alături de bin Laden, apoi în Bosnia, în brigada 166 a mujahedinilor, alături de islamişti veniţi din cele patru zări. Avea legături cu mişcarea jihadului, această nebuloasă al cărei creier se află între Pakistan şi Afganistan, şi care a declarat război total Statelor Unite.

– Dar de ce ar fi făcut cecenii acest serviciu islamiştilor? Şi să mai şi investească cinci milioane de dolari?

John Burke scutură din cap.

– Ar fi două motive. Primul este ideologic. Cecenia este unul dintre fronturile jihadului. Cecenii cei mai radicali se recunosc în lupta celor „puri" împotriva „necredincioşilor". Apoi, această mişcare islamistă îi ajută mult. Cu bani, arme, propagandă. IRO, care are grijă de *boivikii* răniţi, este finanţată de islamişti.

– Ar fi un schimb judicios! concluzionă Malko.

– Întocmai.

– Dacă această poveste este adevărată, ce s-a întâmplat cu dispozitivul nuclear?

– Cu siguranţă, nu se mai află în Cecenia. Şi cred că este sau a fost aici. Frontiera între Cecenia şi Georgia este mai mult decât permisivă, iar din Georgia este uşor de ajuns în Turcia, practic fără să

fii controlat. Aşa cum v-am spus, dispozitivul degajă o foarte mică radioactivitate. Iar vameşii turci nu au, desigur, detectoare de raze gama. Având în vedere greutatea, SADM-ul poate fi transportat într-o maşină...

John Burke privi grav la paharul gol de coniac.

– Deci, acest dispozitiv s-ar afla încă în Turcia? întrebă Malko.

Americanul scutură lent din cap.

– Nu. Cred că se află în drum spre Statele Unite.

Malko simţi furnicături pe şira spinării.

– Ce vă face să spuneţi asta?

– Una dintre staţiile noastre de interceptări a surprins acum câteva zile o convorbire de la un telefon mobil pakistanez aparţinând unui anume Jafar, desigur un pseudonim. Dar ceea ce ştim noi este că numărul acestui telefon este al corespondentului lui bin Laden în Pakistan.

Osama bin Laden, inamicul de moarte al Statelor Unite... Numărul 1 pe o listă a FBI-ului. Responsabil deja de distrugerea ambasadelor americane de la Nairobi şi Dar Es-Salam. Islamistul wahabit fost combatant în jihadul din Afganistan, refugiat în această ţară, bombardat de americani, dar mereu greu de prins, şi care tuna şi fulgera împotriva Statelor Unite şi a Arabiei Saudite prin declaraţii incendiare... Cel care le-a luat locul lui Muammar Kadhafi şi Saddam Hussein, ajungând duşmanul declarat al americanilor.

Malko îl întâlnise, în urmă cu câțiva ani, într-unul din fiefurile sale din Afganistan, cu ocazia tragediei zborului 800. De atunci, foarte puțini oameni îl revăzuseră. Unii ziceau că este bolnav, alții că ar fi murit. Dar americanii continuau să-i atribuie majoritatea atentatelor comise în lume de către islamiști. Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

– John, întrebă el, chiar credeți? Există vreo legătură între ceceni și bin Laden?

– IRO, răspunse americanul fără să ezite. ONG-ul care se ocupă de *boivikii* răniți. Noi știm că este folosit și ca releu și susținător logistic al membrilor jihadului. Acești islamiști din toate țările – salafiști algerieni, foști membri ai Jamaa Islamiya egipteană, iordanieni extremiști, yemeniți, pakistanezi, sudanezi – tot ceea ce ura Occidentul și mai ales Statele Unite, aliatele Israelului. Acești oameni sunt *periculoși*. Amintiți-vă de World Trade Center...

În urmă cu patru ani, un grup de fanatici islamiști stabiliți la New York aruncaseră în aer turnurile gemene de la World Trade Center, unele dintre cele mai înalte din lume. Erau închiși pe viață, inclusiv șeful lor, un bătrân șeic egiptean orb.

Malko deveni sensibil la acest argument. Văzuse cum se dezlănțuia fanatismul islamic și nu putea ignora temerile agentului CIA. Aici era vorba de ură în stare pură...

– Să rezumăm, concluzionă el. Cecenii ar fi procurat o armă nucleară tactică de la ruși în bene-

ficiul unui grup islamist care intenționa să comită un atentat în Statele Unite?

– Exact, confirmă trist americanul.

Plăti: erau ultimii clienți de la Urcan. Vremea nu se îndreptase. Un ospătar le ținu o umbrelă mare până ce ajunseră la Mercedesul blindat al șefului antenei CIA la Istanbul. În timp ce coborau de-a lungul Bosforului spre centru, Malko întrebă:

– MIT-ul nu supraveghează acest ONG?

– Ba da, bineînțeles, dar nu sunt nebuni. Aici nu au nicio activitate ilegală. În rest, este foarte dificil. Utilizează numere de telefon mobil pe care le schimbă mereu și pseudonime confuze.

– Ce așteptați de la mine, exact? întrebă Malko.

– Pentru a găsi această bombă, singura noastră șansă este să obținem mărturia lui Isa Hamadov. Pe cât posibil, fără a apela la MIT. Aș vrea să reluați ancheta începută de William Green. Am chemat-o pe Gulush Kartal la birou. Va putea, cu siguranță, să vă ajute.

Din fericire, Malko nu era superstițios, căci nu era prima dată când lua locul unui mort... Aruncă o privire discretă la ceasul Breitling: era deja ora patru.

Tocmai urcau pe străzile înguste care duceau spre consulatul american. John Burke se întoarse spre Malko.

– Atenție, Gulush Kartal nu știe *de ce* îl căutăm pe Isa Hamadov.

Malko zâmbi trist.

– După ceea ce i s-a întâmplat lui William Green, trebuie să fi înțeles deja că nu dorim doar un autograf de la el...

*

* *

Gulush Kartal se ridică cu grație când cei doi bărbați intrară în birou. Malko își zise că era foarte frumoasă, cu părul ei negru tuns scurt, sprâncenele bine conturate și o gură mare, roșie, fardată ușor. Privirea ei era directă, vie, sclipind de inteligență. Nu se ghicea mare lucru din corpul ei ascuns sub o rochie-sac lungă, în afară de faptul că avea un bust mare.

John Burke făcu prezentările. Tânăra părea intimidată. Își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo pe care era incrustat un „ochi" albastru norocos, expirând fumul imediat ce se așezară în jurul mesei joase, încărcate cu *soft drinks*, cafea și ceai.

– Ce ați convenit în momentul în care v-ați despărțit?

– Nimic precis. Trebuia să ne vedem a doua zi. Insista să mă întorc singură la clinică, pentru a încerca să intru în relații cu unul dintre răniți, Djohar, care părea mai deschis decât camarazii săi.

– Deci, nu v-ați mai întors niciodată acolo?

– Nu.

– Erau opt bărbați în acea cameră?

– Da.

– Aţi putea să-l recunoaşteţi pe cel pe care William Green îl bănuia că ar fi Isa Hamadov?

– Bineînţeles!

Malko se întoarse spre John Burke.

– Nu aţi vorbit cu MIT despre această vizită?

– Nu.

– Deci, nu ştiţi dacă acest om se mai află acolo...

– Nu, recunoscu americanul. Dar...

– În cazul în care dumneavoastră nu vreţi să apelaţi la MIT, concluzionă el, ideea de a ne întoarce la spital mi se pare excelentă. Cel puţin pentru a verifica dacă acest om se mai află acolo. Dacă, în cele din urmă, domnişoara Kartal este de acord...

Gulush Kartal îşi aprinse o nouă ţigară şi se arătă interesată.

– Sunt de acord, făcu ea pe un ton uşor ezitant, dar ce să fac acolo?

– Mai întâi, să verificaţi dacă „suspectul" nostru este încă acolo, explică Malko. Şi, dacă este posibil, să legaţi o relaţie cu camarazii săi. Vorbiţi cecena, ceea ce este un atu important. Le-aţi putea duce nişte casete, să le propuneţi plimbări. Apoi, vom mai vedea.

John Burke aprobă dând din cap şi zise călduros:

– Gulush, dumneavoastră nu riscaţi nimic. Malko Linge este unul dintre cei mai buni şefi de

misiune ai noştri. Şi, de această dată, suntem puşi în gardă.

Se ridică, se duse la biroul său, deschise un sertar şi scoase un pistol automatic negru, Beretta 92, pe care i-l întinse lui Malko.

– Luaţi-l. O să vă dau numărul meu de telefon care este permanent activ. Plus o a doua măsură de siguranţă. Vă amintiţi de Zeynel Sokik?

– Maiorul din MIT?

– Da. Acum e colonel şi este în continuare prietenul meu. Vă dau numărul lui de telefon mobil şi îl anunţ. Vă poate fi mult mai util decât mine. O să-i spun doar că lucraţi în problema cecenilor.

– Când vreţi să mergem? întrebă Gulush Kartal.

Malko îi zâmbi încurajator.

– Acum. Cât să cumpărăm nişte casete şi să ajungem la clinică.

Interpreta era deja în picioare. Se despărţiră de John Burke şi coborâră.

– Aveţi o maşină? întrebă Malko.

– Da, un Polo. Nu este foarte mare, dar...

– Va fi foarte bună, o asigură el. Să mergem să cumpărăm casete.

Se îndreptară spre o străduţă mică, paralelă cu Isticlal Caddesi, mărginită de numeroase magazine. Ea părea jenată şi îi mărturisi în cele din urmă lui Malko:

– William Green credea că îl pot seduce pe unul dintre ceceni, cel care vorbeşte puţin turca, Djohar.

– Mi se pare o idee bună, aprobă Malko. Dar nu-i spuneți că vorbiți cecena.

Ea roşi uşor şi zise cu o voce nesigură:

– Mă sfătuise să mă îmbrac altfel, chiar... îndrăzneț.

El zâmbi:

– Sunteți foarte seducătoare aşa! Nu trebuie să faceți eforturi.

– Mulțumesc, zise ea.

După ce cumpărară casetele cu muzică, coborâră colina Beyazit, mergând pe străduțe aglomerate, cu fire electrice atârnând pe toate fațadele, cu magazine care invadau trotuarele pline de gropi, negustori ambulanți care apăreau de peste tot, cocoşați de mărfurile de două ori mai voluminoase ca ei. Gulush Kartal conducea repede şi atent. Ajunseră în cele din urmă pe autostrada E5, mărginită de cuşti de beton cenuşiu – şiruri de blocuri cu sute de apartamente.

– Nu vă este teamă, după ceea ce i s-a întâmplat lui William Green? o întrebă Malko, când ieşeau de pe autostradă înspre Sirinevler.

Gulush Kartal zâmbi cam crispat.

– Puțin! Dar este mai plăcut decât să traduc toată ziua documente tehnice la calculator. Mai aveam puțin şi mă transformam în fată bătrână.

– Nu prea păreți...

Privirile li se întâlniră. O lumină veselă şi nesigură sclipea în ochii negri ai tinerei.

– Nu trebuie să credem în aparențe, zise ea.

Cinci minute mai târziu, oprea pe strada Amadolu, în fața clinicii.

– Am ajuns, anunță ea. Mă așteptați?

– Fiți prudentă, îi recomandă Malko.

*

* *

Gulush Kartal ciocăni ușor la ușa camerei 408. O voce îi strigă „intrați" în turcă și ea deschise ușa.

Nu o întrebaseră nimic la parter, iar infirmierele de la etajul patru o priviră cu niște ochi bovini cum trecea pe lângă ele. Mătură camera cu privirea. Nu mai erau decât cinci bărbați! Doi stăteau întinși pe pat, alți doi, așezați pe jos în fața unei măsuțe, jucau șah, iar al cincilea citea, așezat pe o băncuță.

Era Djohar, tânărul cecen căruia îi picase cu tronc. Vizibil stupefiați, jucătorii de șah rămaseră nemișcați. Imediat, Gulush Kartal scoase din geantă casetele și le puse pe pat.

– *Mehraba!* V-am adus muzică!

Djohar lăsă cartea, încântat.

– Pentru noi?

– Bineînțeles! Nu am putut să revin mai repede fiindcă am avut de lucru.

Toți o priveau ca pe un animal ciudat. Se așezase pe un scaun, în fața lui Djohar, iar acesta îi zâmbi.

– Ce citiți?

– Învăț turca! zise el, întorcând privirea în timp ce roșea.

– Interpretul vostru, Faik Agcea, nu este aici? întrebă ea. Nu am avut timp să trec pe la IRO pentru a-l anunța.

– Nu face nimic, replică imediat Djohar. Frumos din partea dumneavoastră să veniți să ne vedeți. Nu primim niciodată vizite, nici măcar corespondență.

Ceilalți patru îi urmăreau citind pe buze. Gulush Kartal putea să simtă fizic cum atmosfera din cameră se schimbase. Toți acești tineri nu aveau viață sexuală de mult timp, iar prezența ei îi agita profund. Le vedea privirile furișe, gesturile stângace. Când ea își încrucișă picioarele, fără să lase să se vadă nimic totuși, tensiunea urcă brusc. William Green avusese o idee bună...

Ea pălăvrăgi încă puțin cu Djohar, dar conversația era limitată datorită vocabularului sărac al tânărului cecen. Ostentativ, se uită la ceas și anunță:

– O să trebuiască să plec.

Întâlni privirea dezolată a lui Djohar și îl întrebă imediat:

– Nu ieșiți deloc?

Djohar zâmbi trist.

– Nu. Nu avem bani și nici nu știm unde să mergem. Iar cu cârjele nu este ușor să mă deplasez.

Gulush Kartal îi adresă un zâmbet care ar fi înmuiat și un papă.

– Dacă vreți, aș putea să vă plimb o tură cu mașina, mâine. Dar nu mai mult de trei odată: mașina mea este mică.

Ochii lui Djohar străluciră.

– Serios?

– Bineînțeles. Mâine nu lucrez!

– De acord! aprobă Djohar cu entuziasm. Vom trage la sorți. Puteți reveni mâine, la ora două, după masa de prânz?

– Am promis! făcu Gulush Kartal ridicându-se.

Imediat, Djohar îşi luă cârjele pentru a o conduce până la lift, cu ochii lipiți de bustul ei. Gulush Kartal îi putea simți dorința. Pe un ton detaşat, ea îl întrebă:

– Ceilalți camarazi ai voştri au plecat înapoi la luptă?

Djohar căzu în plasă.

– Nu, unul a fost transferat la o şcoală coranică a doua zi după vizita dumneavoastră, iar ceilalți doi sunt la recuperare, într-o altă clădire, dar se întorc să doarmă aici.

Sosi liftul. Gulush plecă sub privirea imploratoare a lui Djohar care îi zise:

– Chiar veți veni mâine?

– Jur!

*

* *

Ambulanțele se succedau în fața clinicii. Malko, care începea să se îngrijoreze, o văzu în cele din urmă pe Gulush Kartal ieşind. Ea se urcă în maşină cu un zâmbet vesel şi îi relată cum s-a derulat vizita.

– Superb! aprobă Malko. Poate prin acest Djohar vom afla ceva.

– Nu are mai mult de douăzeci de ani, precizează Gulush Kartal. Pare foarte naiv ca să ştie ceva.

– Poate că a *văzut* ceva...

În meseria sa nu existau coincidenţe: cel presupus a fi Isa Hamadov dispăruse a doua zi după vizita lui William Green. Deci, cecenii fuseseră alertaţi de această vizită. Ceea ce întărea teoria lui John Burke.

Ruşii chiar le vânduseră o încărcătură nucleară cecenilor. Iar Isa Hamadov era singurul care putea oferi indicii cu privire la destinaţie. Totuşi, având în vedere ce i se întâmplase lui William Green, Malko încerca să fie foarte prudent. Cei care îl apărau pe „comandantul" cecen erau îndrăzneţi, rapizi şi feroce.

CAPITOLUL V

Sub privirea ironică a camarazilor săi, Djohar aştepta, aşezat pe unul din paturi, cu spatele foarte drept, cârjele la îndemână, îmbrăcat într-un tricou cu dungi albe şi verzi nou-nouţ şi un pantalon de trening al cărui picior stâng fusese tăiat la jumătate. Ciotul piciorului păros atârna lamentabil în afara pantalonului. Când se auzi ciocănind la uşă, strigă imediat:

– Intraţi!

Gulush Kartal intră în cameră. Schimbase rochia lungă fără formă cu una din lână verde, care i se mula de la umeri până la genunchi, evidenţiindu-i bustul greu, ciorapi negri şi escarpeni. *Boivikii* rămaseră fără suflare: nu era stilul cecen. Zâmbitoare, ea întrebă:

– Deci, cine vine la plimbare?

– Eu! zise mândru Djohar. Ceilalţi nu pot.

Fusese dură negocierea... Djohar trebuise să-şi pună în joc tot şarmul şi să promită că cedează o lună de zile camarazilor săi porţia de prăjituri pe care o primea de la IRO. Şi, mai ales, să nu spună nimic nimănui. În principiu, trebuiau să raporteze despre tot interpretului lor, Faik Agcea, un simplu angajat al IRO care suporta tratamentele lor...

– Atunci, *davai!* zise Gulush Kartal.

Lucrurile urmau să fie şi mai uşoare.

Djohar luă cârjele şi, sprijinindu-se pe singurul picior care-i rămăsese, porni spre uşă. Ea remarcă umerii lui laţi. Tânărul cecen era frumos, cu ochii lui mari de culoarea irisului şi trăsăturile regulate. Pe piept, la capătul unui lănţişor, îi atârna un verset din Coran, gravat pe un pandantiv din argint.

Mândru din cale afară, le zâmbi infirmierelor, înainte de a lua liftul. Era literalmente în transă. În cabină, bâigui:

– Sunt atât de fericit! Nu am mai ieşit decât o dată.

– Unde? întrebă Gulush Kartal.

– La un restaurant, pe un deal de cealaltă parte a podului aceluia mare. Lângă el erau multe antene de televiziune. Am mâncat prăjituri şi am băut ceai.

– Înţeleg, făcu interpreta. Putem merge acolo.

Era vorba de un caravanserai construit pe un deal din partea orientală a oraşului, chiar lângă antenele radioteleviziunii turce, administrat de municipalitatea de orientare islamică din Istanbul. Un fief conservator, în care toate familiile fundamentaliste se întâlneau vinerea.

Abia ajuns pe trotuar, Djohar se opri pentru a privi cerul albastru – ploaia încetase în cele din urmă – şi respiră adânc. Înainte de a se precipita neîndemânatic spre Polo-ul verde, aruncându-şi cârjele pe bancheta din spate. Era copleşit de bucurie. Gulush Kartal se urcă la volan, ridicându-şi intenţionat rochia peste genunchi. Djohar întoarse repede

privirea şi îşi puse mâinile pe genunchi, ca şi cum ar fi vrut să le împiedice să se mişte... În această maşină mică erau practic înghesuiţi unul în celălalt.

Turcoaica demară, încercând să ajungă la E5, cu privirea tânărului *boivik* fixată spre ea. Cu nările dilatate, respira parfumul ei, tulburat până în măduva oaselor. Înainte de a intra pe şoseaua care ducea la E5, Gulush Kartal verifică din priviri prezenţa unui Mercedes gri în urma ei.

Un mort era suficient.

*

* *

La volanul Mercedesului, Elko Krisantem se dezlipi de lângă trotuar, nebun de bucurie să revadă oraşul „său". Malko îl sunase în ajun, după o şedinţă cu John Burke, ocazie cu care stabiliseră detaliile. Trecuseră în revistă opţiunile cu privire la Isa Hamadov. Mai mult ca sigur, „comandantul" cecen nu fusese trimis în ţara sa. Prietenii săi nu îl lichidaseră. Deci, se afla undeva în Istanbul. Singurul mod de a nu apela la MIT era de a-l „interoga" pe Djohar. Sarcină încredinţată lui Gulush Kartal. Antena de la Istanbul având un personal redus, John Burke aprobase propunerea lui Malko de a-l aduce pe Elko Krisantem, care prezenta uriaşul avantaj de a vorbi turca şi de a se simţi în Istanbul ca peştele în apă.

Bucuros că-şi reia serviciul, turcul urcase în primul avion, obligat să-şi lase la castelul din Liezen vechiul pistol Astra, din cauza controalelor din

aeroporturi, luând cu el doar cordelina ucigaşă, cu care trimisese pe lumea cealaltă destui răufăcători. Deşi era uşor cocoşat, îmbătrânit, slab, era încă un ucigaş redutabil, cu un devotament de sclav faţă de cel pe care voise să-l omoare în urmă cu mai mulţi ani...

Ar fi venit de la Viena pe jos dacă Malko i-ar fi ordonat. Acesta din urmă se întoarse pentru a verifica dacă erau urmăriţi. Cu Krisantem şi pistolul Beretta 92 împrumutat de la John Burke, putea face faţă. Elko remarcă:

– Autostrada asta nu exista ultima dată...

Nu mai recunoştea oraşul. Strecurându-se prin trafic, se poziţionă astfel încât să nu piardă Polo-ul din ochi, căci nu ştiau unde mergea Gulush. După patruzeci de minute, după ce trecuseră pe podul Bokacisi, ieşiră de pe autostradă pentru a intra pe o şosea care şerpuia până în vârful unui deal ce domina Bosforul. Aceasta se termina la marginea unei esplanade pe care se ridicau mai multe clădiri. Polo-ul verde se opri într-o parcare pe trei sferturi goală şi ocupanţii coborâră. Malko îi arătă lui Elko Krisantem un panou deasupra parcării: „Istanbul Buyuksehir Belediyest Gamlica Sosyal Tesisleri".

– Ce scrie acolo?

– Stabilimentele Sociale Gamlica ale municipalităţii din Istanbul, traduse turcul. O să văd ce înseamnă.

Malko rămase în Mercedes, atent, cu un glonţ pe ţeava pistolului Beretta 92, în timp ce Gulush şi

protejatul ei dispăruseră. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum de reuşiseră să surprindă un agent experimentat şi precaut ca William Green.

*
* *

Imediat ce intrară în sala mare a caravanseraiului, un ospătar bărbos aruncă o privire furibundă către Gulush Kartal, care ieşea în evidenţă cu capul descoperit şi picioarele la vedere. Nu era genul casei, dar restaurantul era deschis pentru toţi... Era aproape pustiu, în afară de patru femei „îmbrobodite", înfăşurate în feregele negre, mâncând prăjituri.

Ospătarul aduse ceai şi un platou cu *baklava* şi *loukoum* arborând o mimică dezgustată faţă de Gulush, în ochii lui, încarnarea agresivă a păcatului.

Ridicat pe un bloc stâncos care domina Bosforul, restaurantul se bucura de o vedere splendidă, dar Djohar nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la picioarele înfăşurate în negru ale binefăcătoarei sale. Nu se atinsese de prăjituri şi îşi lăsa ceaiul să se răcească.

– Vreţi să ne plimbăm prin parc? propuse Gulush Kartal. E frumos, iar vederea este minunată.

Djohar zise un „da" absent. Aparent, nu îl interesa panorama, atras de tânăra aşezată lângă el. Creierul îi era plin de întrebări. În cele din urmă zise, cu o voce sugrumată:

– Soţul dumneavoastră lucrează?

Gulush zâmbi.

– Nu mai am soţ, sunt singură.

– A murit?

O văduvă, întreg universul era al lui...

– Nu, precizează Gulush, sunt divorţată.

– Dar nu v-aţi întors la părinţii dumneavoastră?

Gulush zâmbi.

– Nu, ei locuiesc foarte departe, iar eu prefer Istanbulul.

Îşi încrucişă picioarele, ceea ce crescu cota de adrenalină din sângele tânărului cecen confruntat cu o dilemă: unde să o plaseze pe Gulush, între femeia măritată şi târfă?

– Este un oraş frumos, recunoscu el, cu privirea la sânii grei, mulaţi în rochia verde.

Simţindu-i tulburarea, Gulush încercă să-l mai destindă.

– Ce veţi face după ce plecaţi din Istanbul? întrebă ea.

Djohar scutură din cap, cu o privire plină de tristeţe.

– Nu ştiu. Satul meu a fost ras în urma unei *zatchistika*[1] a trupelor Omon, familia mea fugind în Inguşetia. Cred că sora mea a fost ucisă. Oricum, nu mă pot întoarce în Cecenia atâta timp cât ruşii sunt acolo. Mă vor omorî şi pe mine. Iar aici nu pot lucra...

[1] Razie.

În afară de a cerşi pe străduţele din Ataköy, nu avea niciun viitor. Gulush Kartal îl privi cu un amestec de milă şi tandreţe. În ciuda piciorului amputat, era un băiat foarte frumos.

– Şi prietenii dumneavoastră, cei din cameră? întrebă ea.

– Sunt ca şi mine. IRO plăteşte clinica, dar nu vom putea rămâne în Turcia. Eu nu pot să călătoresc. Mi-am pierdut paşaportul rusesc şi nicio ţară nu recunoaşte paşapoartele cecene emise de guvernul preşedintelui Mashadov.

– Veţi reuşi voi, sunt sigură.

El îşi înmuie buzele în ceai. Gulush îl simţi ceva mai încrezător. Decise să înceapă să „lucreze".

– Djohar, zise ea, când am venit cu jurnalistul american, m-a mirat ceva. „Interpretul" vostru i-a ordonat unuia din camarazii voştri să nu-şi spună numele. De ce?

Djohar o privi stupefiat.

– Dar vorbiţi cecena?

– Puţin! Mama mea este din Groznîi. Dar nu o vorbesc.

Un nou şoc pentru Djohar. Încurcat, dezarmat, bâigui pe un ton nesigur, evitând privirea lui Gulush:

– Nu am auzit nimic de genul acesta. Trebuie să fi înţeles greşit.

Minţea atât de prost, încât era patetic... Gulush nu insistă. Nu era pregătit... Se uită ostentativ la ceas.

– Va trebui să vă conduc înapoi. Camarazii dumneavoastră vor fi neliniştiţi.

Djohar se încruntă brusc.

– Deja!

– În fine, nu imediat, preciză tânăra. Vreţi să vă plimbaţi prin oraş? Sunt nişte monumente foarte frumoase.

Tânărul *boivik* scutură din cap şi zise pe un ton ezitant:

– Aş prefera să merg la *hammam*[2] ... La clinică nu sunt decât duşuri.

Gulush Kartal profită de ocazie.

– Dacă vreţi să faceţi o baie, propuse ea, puteţi veni acasă la mine! Am o cadă de baie!

– Oh, nu! făcu el roşind, nu se poate.

– Ba da, răspunse Gulush. După aceea, vă veţi simţi mai bine. *Davai!*

Se ridică atât de repede, încât fu gata să cadă din cârje. Nota de plată era ridicol de mică... Cinci sute de mii de lire pentru un ceai şi prăjituri. Djohar nu scoase niciun cuvânt până ce Gulush nu opri maşina în faţa casei ei. Cu o privire scurtă, ea verifică dacă Mercedesul gri era tot după ei.

Nu avea lift, iar tânărul urcă cu greu cele trei etaje. Epuizat, se lăsă pe canapeaua din micul living-room, privind covoarele de pe jos, tablourile de pe pereţi, mobilele vechi.

---

[2] Baie turcească. (n. tr.)

– Este frumos aici, zise el. Sunteţi bogată...

– Oh, nu! protestă tânăra. O să dau drumul la apă.

Când ea se îndreptă spre baie, Djohar nu îşi putu dezlipi ochii de pe fundul ei. Allah îi trimisese această „houri"... Imamii promiteau că „martirii" vor avea o viaţă minunată în cer. El avea impresia că se află deja în cer... Gulush reapăru după câteva minute.

– Apa curge! anunţă ea. Trebuie să vă dezbrăcaţi.

*

* *

Malko găsise un loc de parcare în faţa unui cimitir, pe strada unde tânăra îi spusese că locuieşte. Surprins că Gulush Kartal îl aduce pe tânărul cecen acasă la ea... Elko Krisantem era şi el şocat. Malko coborî din Mercedes pentru a arunca o privire în jur. În acest cartier foarte populat, eventualii urmăritori erau greu de reperat ... Decise să-l sune pe John Burke. Americanul se alarmă imediat.

– Sunteţi sigur că nu riscă nimic? întrebă el îngrijorat.

– Dacă iese singur, îl vom intercepta, îl asigură Malko. Dar acest băiat nu pare amestecat în povestea noastră.

După ce închise, privi clădirea, în speranţa că nu se va înşela.

*

* *

– Sunteţi gata? întrebă Gulush Kartal.

Djohar îşi scosese singurul baschet, dar era incapabil să meargă mai departe. Îi era imposibil să se dezbrace, chiar şi parţial, de faţă cu o femeie. Se strâmbă, punând mâna pe ciotul descoperit al piciorului.

– Sper că apa caldă nu îmi va face rău! Este încă foarte sensibil! zise el.

Gulush veni să se aşeze lângă el, examinându-i piciorul amputat. În mod ciudat, firele de păr îi crescuseră la loc peste ciot, numeroase şi negre. Îl atinse şi, imediat, Djohar scoase un fel de geamăt.

– Încetaţi!

Ea se conformă imediat.

– V-am făcut rău?

– Nu, nu. Din contră, este *foarte* sensibil, dar...

Se opri, încurcat, iar privirea tinerei se poziţionă mai sus. Materialul gri al treningului era deformat de o erecţie puternică. Această scurtă atingere îl excitase pe tânărul cecen.

Privirea lui Gulush se îndreptă spre faţa lui Djohar. Aceasta exprima o dorinţă atât de directă, încât se simţi emoţionată. Brusc, abdomenul i se încinse şi uită motivul prezenţei tânărului cecen acasă la ea. Gulush Kartal nu era insensibilă la bărbaţi, iar acesta părea atât de fragil, dar şi viril, în acelaşi timp...

Din nou, atinse firele de păr care acopereau ciotul. Djohar gemu, agitându-se pe canapea. Adâncul abdomenului i se transformă într-un pârâiaş de

dorință... Umflătura care deforma pantalonul tânărului păru că se mărește. Nu îi venea să creadă că declanșase o dorință atât de puternică cu atât de puțin efort! Cu figura crispată, Djohar părea să sufere. O apucă de încheietura mâinii și îi zise pe un ton implorator:

– *Pajalusta!*[3] Opriți-vă, opriți-vă!

După spasmele abdomenului lui, Gulush, femeie cu experiență, bănui că ireparabilul urma să se producă. Fu peste puterea ei: cu un gest rapid, apucă elasticul pantalonului și îl trase în jos. Pe dedesubt, Djohar nu purta nimic. Sexul lui lung, încordat, părea gata să explodeze, magnific.

Gulush nu ezită. Chiar în momentul în care Djohar urma să ejaculeze, se aplecă și își introduse mădularul excitat în gură. Efectul fu imediat. Djohar gemu și un jet abundent de spermă lovi gura tinerei, până în gât. Cu toate acestea, Djohar încerca să scape, dar ea îl ținea bine de baza sexului, continuându-și felația asupra membrului încă tare. Chiar și ea simți cum i se încinge abdomenul. O fulgeră o dorință puternică. Fără ca el să o atingă, avusese un orgasm numai gândindu-se la acel jet puternic care i-ar fi putut inunda abdomenul.

Tânărul cecen era încă agitat de spasme. Gulush se retrase lent, eliberând sexul erect. Ciotul piciorului stâng se agita spasmodic. Djohar o

[3] Vă rog!

respinse pe Gulush aproape cu brutalitate, cu o privire nebună, apoi se lăsă pe covor. În genunchi, îngăimă:

– Scuzaţi-mă, doamnă! Scuzaţi-mă! Mi-e ruşine!

Gulush îi răspunse cu un zâmbet care ar fi topit şi un aisberg. Decisă să nu se oprească aici. Se ridică fără niciun cuvânt, îşi trase rochia verde peste cap, scoţând la vedere un bust generos şi un string negru, precum şi ciorapi care îi ajungeau până pe şolduri. Se aplecă, îl prinse pe tânăr de subsuori şi îl ajută să se ridice, în echilibru pe un singur picior. Sexul lui încă excitat îi atinse abdomenul. Simţea cum îi tremură picioarele.

– Te scuz, făcu ea, cu o condiţie.

– Care? bâigui tânărul.

Îi zise în cecenă, privindu-l în ochi:

– Dacă mai ai forţă, bagă-ţi sexul tău gros în mine.

Djohar o privi, uimit, în timp ce ea îşi dădea jos stringul. Dorinţa lui nu scădea. Cu ochii bulbucaţi, se lipi de ea, dând deja din fund, ca un câine care se excită pe piciorul stăpânului. Căzură, împleticiţi, pe canapea. Gulush desfăcu uşor picioarele când Djohar se urca pe ea, mişcând frenetic ciotul piciorului în gol. Când simţi mădularul încă tare cum o umple până în vintre, crezu că leşină. Djohar se agita deja ca un piston de locomotivă. În aşa hal, încât Gulush trebui să-l apuce de şolduri pentru a-i canaliza mişcările.

Penetrată, strivită de corpul musculos, îşi zise că era mult mai bine să îmbine utilul cu plăcutul. Djohar se dezlănţuia ca şi cum ar fi vrut să o penetreze până în gât. Masarea clitorisului îi declanşă lui Gulush un orgasm devastator. Urlă, cu ochii bulbucaţi, cu mâinile înfipte în fesele tânărului care se eliberă din nou în ea.

Ce frumoasă era tinereţea...

*

* *

Gulush Kartal simţea că-i arde abdomenul. Djohar era ca o maşină de sex blocată! Nici măcar nu se oprise după al doilea orgasm, continuând ca un bolnav să o penetreze, masându-i violent sânii. După al treilea orgasm, rămase nemişcat, încă înfipt în ea. Ca şi cum, odată ieşit, nu ar mai putea reveni. Gulush se uită pe furiş la ceasul Breitling Callistino. În lipsa unui bărbat care să i-l facă cadou, şi-l cumpărase singură din economii în cinstea aniversării ei.

Ora cinci...

Vocea lui Djohar o făcu să tresară.

– Ştii, zise el, te-am minţit mai devreme. Trebuie să mă ierţi.

Ea îi căută privirea, zâmbitoare.

– În privinţa piciorului?

– Nu. Despre Isa. Acum că ştiu că ai sânge cecen, îţi pot spune adevărul.

CAPITOLUL VI

Gulush Kartal reuşi să rămână impasibilă. Tocmai împuşcase doi iepuri dintr-o lovitură. Dar nu vru să atragă atenţia cecenului.

– Vino să faci baie, zise ea, şi îmi povesteşti după aceea.

Djohar se ridică şi, clătinându-se, îşi dezbrăcă tricoul dungat. Tot nu îndrăznea să o privească pe tânăra care îşi trase un capot peste ea. Apa din baie era mai puţin caldă, dar cecenul se cufundă cu plăcere în ea. Gulush se aşeză pe marginea căzii, relaxată. De *foarte mult* timp nu avusese ocazia să simtă atâta pasiune. Încă mai avea frisoane în abdomen.

– Nu ştiam cine erai, repetă Djohar. Acum, ştiu că nu poţi fi un duşman. Bărbatul de care vorbeşti este unul din „comandanţii" noştri cei mai respectaţi. Un erou. A sărit peste o mină pentru a-şi proteja oamenii. Doar că ruşii vor să-l omoare.

– Dar eu nu sunt rusoaică! obiectă ea.

– Nu, dar Faik Agcea, cel care ne apără, s-a temut ca bărbatul cu care erai să nu fi fost trimis de ei, pentru a-l ucide. Atunci, seara, l-au dus într-un loc sigur. Acum, ştiu că nu era nevoie.

– Unde? nu se putu abţine să nu întrebe Gulush.

– Nu ştiu, nu mi-au spus. Nişte fraţi de la IRO l-au dus cu maşina. Nu eşti supărată că te-am minţit?

Privirea lui rugătoare îi provocă lui Gulush Kartal o senzaţie neplăcută în coloana vertebrală. Ea ar fi trebuit să-i ceară scuze... Djohar continuă:

– Cred că ambasadorul nostru în Turcia, Excelenţa Sa Beslan Akalanov, care îl reprezintă pe preşedintele Mashadov, a cerut să fie dus într-un loc sigur. Este un om foarte bun: are grijă de noi ca un tată.

– Înţeleg, zise Gulush fără să insiste.

Djohar zâmbi, încurcat.

– Va trebui să mă întorc... E târziu.

Ea îl lăsă să-şi termine baia. Când ieşi din cadă, era radios, dar tot nu o privea în ochi. Abia când ajunse în maşină îndrăzni:

– Mai devreme, când ai... Am crezut că eşti o târfă. O cecenă nu ar face niciodată aşa ceva. Soţul ei ar ucide-o.

Gulush zâmbi, verificând cu coada ochiului dacă Mercedesul era în urma lor.

– Nu sunt o târfă, afirmă ea, dar tu eşti un băiat frumos. Mi-a făcut plăcere să-ţi ofer plăcere.

Nu mai vorbiră până la Sirinevler. Apropiindu-se de clinică, Djohar nu îşi putu ascunde nervozitatea.

– Ceilalţi nu trebuie să afle...

– Eu n-o să le spun nimic, promise Gulush.

Liniştit, se hazardă, reluând formula de politeţe:

– Veţi reveni să mă vedeţi?

Gulush Kartal scoase o carte de vizită din geantă şi i-o întinse.

– Aici este numărul meu de telefon. Aveţi un telefon mobil în cameră. Sunaţi-mă.

Aşteptă ca el să intre în clinică pentru a demara, cu Mercedesul în urma ei. Cele două vehicule se apropiară doar când ajunseră în faţă la Pera Palace.

*

* *

Peste Istanbul se lăsa noaptea, iar muezinii începeau să strige din toate colţurile, acoperind zgomotul traficului. John Burke îşi turnă o porţie serioasă de Defender Success 12 ani vechime, adăugă gheaţă şi se întoarse spre cei doi vizitatori.

– Gulush, bravo! zise el. Ştim sigur că Isa Hamadov se află încă în Istanbul. Dacă acest băiat nu minte...

– Nu minte, făcu ferm tânăra.

Evident, nu dăduse toate detaliile întâlnirii, mulţumindu-se să menţioneze doar baia. CIA nu avea cum să controleze ce făcea cu trupul ei. Se simţea în formă, după această recreaţie de sexualitate pură. Numai pentru aceasta, se binecuvânta că acceptase misiunea.

– Îl cunoaşteţi pe Beslan Akalanov? îl întrebă Malko pe John Burke.

– Bineînțeles, este fostul ministru al afacerilor externe al președintelui Mashadov. De pe vremea când Cecenia încă exista... A fugit din țară, iar turcii îi acceptă așa-zisa „ambasadă", deși nu are nicio bază legală. Turcia nu recunoaște guvernul lui Mashadov. Doar că trebuie ținut cont de islamiștii turci care îi susțin pe ceceni.

– Există vreo șansă de a coopera cu noi?

– Niciuna, recunoscu resemnat John Burke. Este un islamist pur. Nu vorbește decât cecena, dar are putere absolută asupra tuturor „comandanților".

– Deci, suntem într-o fundătură...

– Nu neapărat. Dacă cer MIT-ului să facă presiuni asupra lui, aceștia vor accepta. Ei nu văd cu ochi buni această implantare de islamiști „importați" pe lângă ai lor. Doar că, va trebui să le dăm un motiv bun omologilor noștri.

– Este fezabil, concluzionă Malko. După aceea, nu mai avem decât să mergem să aflăm unde se ascunde Isa Hamadov.

– Și el va vrea să știe *de ce* îl căutăm, remarcă Gulush.

Un înger trecu. John Burke păstră tăcerea. Nici vorbă să-i spună interpretei povestea cu SADM-ul.

– Desigur, recunoscu Malko. Dar atunci, cred că va trebui să-i spunem adevărul. Suntem supărați pe ruși, nu pe ceceni. Trebuie să aflăm, pentru securitatea Statelor Unite, dacă această poveste este adevărată sau nu.

– Este adevărată, ce mai... oftă John Burke. Bun, mâine dimineaţă îl sun pe colegul meu Zeynel Sokik.

Coborâră şi-l găsiră pe Elko Krisantem, care păzea maşinile pe Mesrutiyet Caddesi.

– Vreţi să luaţi cina cu mine? îi propuse Malko lui Gulush. O meritaţi din plin!

Tânăra scutură din cap zâmbind.

– Sunt frântă. Nu în seara aceasta.

Malko o privi uimit cum se îndepărtează. Avea ochii cam încercănaţi pentru o fată cuminte, iar alura cam relaxată. Urma să se mulţumească să cutreiere prin saloanele pustii de la Ciragan, care semăna în acest sezon cu castelul din Marienbad.

*

* *

Cu căciula lui înaltă din astrahan gri pe cap, Beslan Akalanov era aşezat la biroul decorat cu drapelul cecen verde, galben şi roşu, sub portretul preşedintelui Mashadov agăţat pe perete, încadrat de versete din Coran. Îşi asculta politicos interlocutorul, ale cărui vorbe erau traduse de interpretul său personal, Sadco. Nici el nu voia să înveţe turca... Birourile ambasadei, situată în cartierul popular Fatih, ocupau parterul unui modest imobil, la nr. 8, pe Dolap Sokak. Nu era niciun afiş pe uşă, nici drapel în faţa clădirii, dar Akalanov ţinea la titlul de ambasador plenipotenţiar al unui guvern care nu exista decât pe hârtie. Cecenia era ocupată şi ruinată, preşedintele era fugar în propria

țară, ținând legătura cu lumea exterioară doar prin intermediul unui telefon Immarsat bruiat de serviciile ruse... Dar, rebel din fire, Beslan Akalanov ținea piept la toate, ca generalul de Gaulle în 1940... Exilat, fără prea multe resurse, dar cu o credință neclintită în viitorul Ceceniei. Trecuseră două secole de când rușii încercau să scape de ceceni. Aceștia, masacrați, alungați de pe pământurile lor, deportați în Siberia, reveneau mereu, susținuți de o diaspora motivată și bogată.

Totuși, Beslan Akalanov nu îl putea trata cu indiferență pe cel care se afla în biroul său, colonel MIT și simpatizant al cauzei cecene, dar care se conforma ordinelor ierarhice. Bău puțin ceai și îi zise interpretului:

– Spune-i că-l voi primi pe *amerikanski*. Să vine aici mâine.

Colonelul din MIT se pierdu în mulțumiri, iar Beslan Akalanov se deranjă să se ridice pentru a-l saluta. Cu căciula sa, măsura aproape doi metri. Impresionant, cu o barbă lungă și ochii înfundați în orbite. Abia ieși colonelul turc, că îi și zise interpretului:

– Sună-l din partea mea pe Osman. Spune-i să-l trimită pe Faik Agcea.

Osman Davut era șeful IRO, un bărbat care îi ajutase mereu și îi finanțase. Grație lui, răniții ceceni erau bine îngrijiți, materiale și arme traversau Georgia către Cecenia. Islamist convins, era deja implicat în Bosnia în organizarea brigăzii islamice

internaţionale. Această nouă situaţie îl privea direct. Beslan Akalanov era suspicios. Avea nevoie de turci, singurul cap de pod în exterior al Ceceniei, departe de ruşi, dar *şi* Osman Davut profita pentru a recruta voluntari care să-i apere pământul natal.

Nu vedea de ce americanii se interesau de acest „comandant" mutilat. Desigur, îi lăsau pe ruşi să-i masacreze pe ceceni, dar nu îi sprijineau. Dacă aveau nevoie de informaţii, se putea negocia. Caucazul era un butoi cu pulbere complex, unde nu prea aveau prieteni.

Faik Agcea intră în birou douăzeci de minute mai târziu. Ascultă atent relatarea „ambasadorului", panicat şi furibund. *El* ştia de ce americanii se interesau de Isa Hamadov, dar nu-i putea spune lui Beslan Akalanov. Era o altă faţetă a luptei sale. Trebuia cu orice preţ să ia măsurile adecvate. Minţi sfruntat:

– Frate Akalanov, zise el, trebuie să fii prudent. Acum o săptămână, un trimis al Moscovei a încercat să dea de fratele Isa Hamadov. Vor să-l omoare, ca pe toţi marii „comandanţi". Deci, am fost obligaţi să-l ascundem.

Beslan Akalanov aprobă.

– Bine, dar va trebui să găsim o soluţie. Am nevoie de relaţiile cu turcii.

– Primeşte-l pe acest american, îl sfătui Faik Agcea. Cel mai bine ar fi să-l scoatem din ţară pe fratele Isa.

Îl îmbrăţişă pe ambasador şi ieşi, fierbând de furie. Eliminarea primului american ar fi trebuit să

fie suficientă pentru a închide orice pistă. Ce se întâmplase? Trebuia să descopere cu orice preţ. Fiindcă dacă americanii aflau adevărul, se dezlănţuiau. Desigur, tabăra lui avea un avans considerabil, dar pentru cât timp? Dar şi proceduri pe care trebuia să le respecte. Operaţiunea în care se lansase jihadul nu putea fi grăbită. Deci, trebuia să câştige timp, cu orice preţ.

Cineva îi readusese pe americani pe urmele lui Isa Hamadov. Dar cine? Era de datoria lui să afle repede şi să-l pedepsească pe vinovat.

*

* *

Uşa camerei 408 se deschise brusc şi cineva aprinse lumina. Cei şapte *boiviki* se treziră tresărind. Patru dormeau pe paturi, trei pe saltele aşezate pe jos. Djohar era printre ultimii. Fasciculul unei lanterne îl orbi şi vocea tăioasă a lui Faik Agcea îi îngheţă sângele în vine.

– Frate Djohar, ridică-te şi urmează-ne.

Djohar se ridică greoi, cu inima bătând cu putere. *Ştia* că veniseră după el. Fusese un prost. După ce se despărţise de Gulush, se jurase să păstreze tăcerea faţă de camarazii săi, dar aceştia din urmă îl asaltaseră cu întrebări despre ceea ce făcuse după-amiază, ameninţându-l că-l vor băga în carantină dacă nu le povesteşte. Orgoliul său îl împinsese să le relateze aventura... Atunci, cedase, ascunzând doar puţine detalii, printre care şi faptul că ejaculase în gura femeii. Nu l-ar fi crezut.

Toți se bucuraseră de șansa sa, dar știa că cel puțin unul dintre ei, Șamil, îi raporta totul lui Faik Agcea. El trebuie să-l fi turnat. Își luă cârjele. Fiindcă dormea tot în trening, fu gata de plecare imediat. Pe culoar era rece, dar ușa camerei 408 se închisese deja. Faik Agcea era însoțit de doi bărbați. Nu erau nici turci, nici ceceni, deoarece schimbaseră câteva vorbe între ei în arabă. Toți traversară holul pustiu al clinicii, unde mai dormeau câțiva pacienți, pentru a urca într-o mașină veche care demară imediat. Abia atunci văzu Djohar o armă la unul dintre arabi, băgată la curea.

– Unde mergem? întrebă el, temător.

Faik Agcea se întoarse și zise, cu răutate:

– Să ne întâlnim cu cineva care vrea să-ți vorbească. Ai comis o mare greșeală.

Djohar coborî privirea. Era adevărat, ar fi trebuit să-i ceară lui Faik Agcea permisiunea de a ieși din clinică. Totuși, gândindu-se la ce se întâmplase, își zise că merita să suporte consecințele... Mașina vră pe străduțele din Fatih. Deodată, se opri lângă o alta, orientată în celălalt sens.

– Coboară! îi ceru Faik Agcea.

Djohar se supuse și fu urcat în a doua mașină care demară imediat, cealaltă rămânând pe loc pentru a opri un eventual urmăritor.

Traseul dură patruzeci de minute, în principal de-a lungul Bosforului, apoi mașina intră într-o curte întunecată. Unul dintre apartamentele de la parter avea luminile aprinse. Djohar se chinui să

ajungă până la o uşă care dădea spre o cameră mobilată cu un taburet şi o masă la care stătea o femeie, cu capul acoperit de un batic. Foarte frumoasă, cu ochii de un verde intens, purta o tunică bufantă şi pantaloni. Cei trei bărbaţi se aşezară în spatele lui Djohar, într-un semicerc ameninţător. Faik Agcea zise:

– Sora îţi va pune câteva întrebări. Trebuie să răspunzi.

Era prima dată când era interogat de o femeie! Intimidat, Djohar dădu afirmativ din cap.

Femeia vorbi, într-o limbă necunoscută lui, iar Agcea traduse:

– Camarazii tăi ne-au spus că ieri ai ieşit din spital fără permisiune. Aşa este?

– Aşa este, recunoscu Djohar, cu gâtul uscat.

– Ce ai făcut?

După tonul întrebării, Djohar fu sigur că tovarăşii săi vorbiseră. Inutil să mintă. Le povesti escapada sa într-o tăcere ca de gheaţă, fără să menţioneze nici de interludiul sexual, nici de baie.

– Deci, concluzionă interogatorul, ai rămas tot timpul la caravanserai?

– Da! făcu Djohar dintr-o suflare.

– Minţi! urlă Faik Agcea.

Proţăpit în faţa cecenului, izbucni:

– Ai plecat din acel loc la ora patru şi te-ai întors la spital la ora şapte. Unde ai fost?

Aşadar, făcuseră verificări... Printre bâiguieli, Djohar fu nevoit să mărturisească până şi faptul că avusese contacte sexuale cu Gulush Kartal. Ochii

verzi ai femeii aşezate la masă îl priveau cu o răutate profundă. Zise câteva cuvinte traduse imediat de interpret.

– Ai dreptul să mergi la prostituate, dar nu la cele care lucrează pentru duşmanii noştri! De ce i-ai vorbit acelei femei despre fratele Isa?

– Dar nu am spus nimic! protestă Djohar, doar că fusese transferat în altă parte.

– Este deja prea mult! Acea femeie lucrează pentru duşmanii noştri, necredincioşii!

Djohar ridică privirea, cuprins de furie. Această femeie prea frumoasă îl păcălise.

– *Bismillah Al Rahman, Al Rahim!* gemu el, îmi cer scuze, o să-i tai gâtul acestei femei, o jur pe sfântul Coran. Să-mi daţi o armă.

– Tu, care nu poţi nici măcar să mergi! rânji Faik Agcea.

Femeia de la masă zise câteva cuvinte, iar el se calmă. Apoi, ea continuă pe un ton blând, iar Faik Agcea traduse:

– Sora noastră spune că trebuie să-ţi dăm o şansă să te revanşezi... Dacă într-adevăr vrei să ajuţi la victoria cauzei noastre, aşa vei face. Te vom ierta în numele lui Allah Atotputernic şi Milostiv. Te vom ierta pentru că ai luptat cu curaj. Dar să ştii că orice le spui poate fi folosit de aceşti oameni. Dumnezeu să-i spulbere!

– *Allahu Akbar!*[1] zise maşinal Djohar.

---

[1] Dumnezeu este cel mai mare!

Femeia se ridică. Era fascinat de ea, cu talia înaltă, părul deschis la culoare ieşind de sub batic şi silueta graţioasă. În ciuda hainelor groase, se vedea forma bustului, iar aceasta îl făcu să-şi amintească de Gulush. Dar nu aşa cum îl sfătuiseră prietenii săi. Cu toată puterea, începu să recite un verset din Coran pentru a alunga tentaţia. Femeia trecu prin faţa lui, iar el îi putu distinge faţa. Era foarte frumoasă, cu un maxilar energic, o gură mare şi ochii ca două smaralde... Se întrebă totuşi cum de nişte bărbaţi acceptau să fie comandaţi de ea. În Cecenia, ar fi fost de neconceput. Ea ieşi prima, iar el auzi un zgomot de motor.

– O să te ducem înapoi la spital, anunţă Faik Agcea. Nu vei vorbi nimănui despre ce s-a întâmplat aici.

*

* *

Noaptea trecuse. Djohar nu spusese nimic colegilor săi de cameră, dar continua să analizeze situaţia. Se deschise uşa şi Faik Agcea apăru în spatele băiatului care aducea ca de obicei ceaiul. Îi făcu semn lui Djohar să iasă pe culoar şi îl conduse într-o cameră vecină, neocupată. Scoase din servietă un pachet înfăşurat într-un material alb pe care era scris cu cerneală verde un verset din Coran.

– Asta e pentru tine, zise el.

Djohar desfăcu pachetul. Conţinea un pumnal lung de măcelar, cu lamă subţire şi ascuţită ca o lamă de ras.

– *Bismillah Al Rahman, Al Rahim*, făcu Faik Agcea pe un ton grav, vei îndeplini o misiune, fratele meu, şi îţi vei regăsi onoarea de luptător. O vei ucide ca pe o capră pe această femeie care te-a atras în afara credinţei.

– *Allahu Akbar!* bâigui Djohar, fascinat de lama strălucitoare. O voi face. Dar nu ştiu unde s-o găsesc.

În Cecenia, tăiase adesea gâtul răniţilor sau prizonierilor ruşi, fără cea mai mică emoţie.

– La momentul oportun, îţi voi spune unde să mergi şi cum să procedezi. Pregăteşte-te prin rugăciune. Nu ţi-e frică să o omori pe această târfă?

– Allah să mă păzească, nu! afirmă cu putere tânărul cecen. O voi ucide pe această căţea gândindu-mă la Allah.

CAPITOLUL VII

O femeie cu o figură dezagreabilă, cu capul acoperit de un batic, înfăşurată în mai multe straturi de haine care nu-i lăsau la vedere decât picioarele, deschise uşa biroului ambasadorului plenipotenţiar Beslan Akalanov şi îi privi bănuitor pe Malko şi pe Gulush Kartal. Ea îi invită să intre într-o încăpere minusculă care servea drept anticameră. În dreapta, zăriră un birou plin de bărbaţi şi femei veniţi cu diferite treburi. „Ambasada" ocupa un modest apartament pe Dolap Sokak, o străduţă comercială din cartierul Fatih, fieful islamist din Istanbul.

Fuseseră nevoiţi să aştepte aproape o jumătate de oră pe o banchetă îngustă de la intrare. În fine, un tânăr care vorbea o turcă aproximativă, fără cravată şi îmbrăcat cu un costum parcă scos din storcătorul de rufe, îi anunţă că Excelenţa Sa Beslan Akalanov urma să-i primească.

Imediat ce intrară în birou, Malko fu uimit de înălţimea şi demnitatea ambasadorului cecen, a cărui căciulă de astrahan gri părea lipită de cap.

Încăperea era mică, cu două ferestre care dădeau spre stradă. Un drapel cecen decora biroul, iar

pe peretele din spate atârna portretul preşedintelui Mashadov. Telefonul suna fără încetare, iar un tânăr aflat lângă birou răspundea, şoptind apoi câteva cuvinte la urechea ambasadorului. Acesta din urmă împărţea vizitatorilor săi mici drapele cecene şi portchei! O cecenă „îmbrobodită" aduse inevitabilul ceai.

– Ce doriţi? întrebă tânărul interpret în turcă. Excelenţa Sa nu are mult timp la dispoziţie. Vă primeşte din curtoazie şi vrea mai întâi să vă explice situaţia din Cecenia.

Începu atunci o lungă vorbărie tradusă aproximativ, cu prezentarea fotografiilor atrocităţilor comise de ruşi. Cu o voce monotonă, cecenul detalia execuţiile din ţara sa, vorbind despre femeile şi copiii masacraţi, cruzimea forţelor speciale, satele arse... în opoziţie cu curajul *boivikilor* dispuşi să-i trateze pe ruşi ca pe fraţii lor...

Un festival al limbajului de lemn... Se scurse o jumătate de oră până ce Gulush Kartal să poată trece la *adevăratul* subiect. Era foarte important să fixeze o întrevedere cu „comandantul" Isa Hamadov. Era vorba de securitatea Statelor Unite, care nu erau duşmanul cecenilor.

– De ce vreţi să-l întâlniţi pe acest om? traduse interpretul.

Gulush Kartal schimbă o privire cu Malko. Fără un răspuns concret, întâlnirea nu avea niciun rost. Malko abordase problema cu John Burke înainte de a veni aici.

– Spuneți-i că vrem doar să verificăm un zvon... zise el. Isa Hamadov ar fi la curent cu un complot împotriva Statelor Unite.

Gulush Kartal deschise gura să înceapă fraza în turcă. În același moment, tânărul care răspundea la telefon țipă ascuțit și se aruncă literalmente peste ambasador atât de brutal, încât lui Beslan Akalanov îi căzu căciula, descoperind un cap parțial chel. Malko îi urmări privirea și pulsul îi crescu vertiginos. Un tânăr în geacă din denim tocmai escalada fereastra, din exterior!

Agățat cu mâna stângă de balcon, ținea cu dreapta un pistol automat lung, negru. Văzând că fusese reperat, întinse brațul, spărgând un geam cu țeava armei, și ținti spre Malko.

*

* *

Primul foc se confundă cu zgomotul geamului spart. Glonțul se înfipse în perete, în spatele lui Malko, scoțând un nor de praf. Bărbatul de la telefon, agățat de ambasador ca o ventuză, reuși să-l culce la pământ. Gulush Kartal părea paralizată. Malko se trase spre perete, dar camera era prea mică pentru a se adăposti. Băgă mâna la curea, scoțând pistolul Beretta 92.

Agățat de fereastră, tânărul trăgător își golea încărcătorul, ciuruind pereții biroului. Un glonț trecu pe lângă Malko și se înfipse în peretele din spatele capului său, spărgând un verset din Coran.

Cu ochii ieşiţi din orbite, tânărul trăgea în continuare! Într-un echilibru instabil, nu îşi putea regla tirul, dar Malko realiză că el era cel vizat. Brunet, cu capul ras, foarte tânăr, părea drogat. Până ce Malko reuşi să ţintească şi să tragă, ucigaşul îşi continuă tirul necontrolat.

Interpretul ţipă, atins în piept, şi se prăbuşi. Gulush Kartal se aruncase pe jos şi urla.

Malko apăsă pe trăgaciul pistolului Beretta 92 chiar în momentul în care tânărul termina încărcătorul. Împuşcătura se auzi, asurzitoare, în micul birou, iar tânărul dispăru. Crezând că l-a nimerit, Malko se duse la fereastră şi văzu că acesta fugea! Lăsă arma în jos în momentul în care în birou apăru un individ agitat, cu un Kalaşnikov. Beslan Akalanov se ridică, îşi puse la loc căciula, înjurând în barbă. Malko era acoperit de bucăţi de zidărie: era un miracol că doar interpretul fusese atins. Fără ţipătul tânărului telefonist, ucigaşul ar fi avut timp să ţintească mai bine. Pereţii erau ciuruiţi de gloanţe. Întins pe jos, interpretul respira zgomotos, cu o spumă roşie la colţurile gurii. Fusese atins la plămâni. Beslan Akalanov îl interpelă pe Malko pe un ton furios. Tânărul telefonist îi traduse lui Gulush, bâlbâindu-se de emoţie:

– Zice că i-aţi întins o cursă. Ca să fie asasinat de ruşi. Vă ordonă să plecaţi!

Cu ochii bulbucaţi, căciula pusă invers, ambasadorul cecen continua să vocifereze... Bărbatul cu Kalaşnikov îndreptă arma spre Malko,

amenințându-l. Cu cecenii nu trebuia să glumești. Gulush și Malko se retraseră, în momentul în care focuri de armă se auziră afară. Întrevederea se termina prost... Ieșind, văzură o îmbulzeală la capătul străzii și se apropiară.

Tânărul trăgător zăcea cu fața în jos, ținând încă în mâini pistolul, un vechi Makarov. O pată mare de sânge se întindea în jurul capului său. Alături, un polițist mustăcios, într-o uniformă murdară și prea mică, relata cum îl doborâse pe teroristul care tocmai comisese un atentat la ceceni... Nimeni nu părea prea uimit. La Istanbul, între PKK și Lupii Cenușii[1], astfel de scene erau curente. Malko se îndepărtă discret și îl sună pe John Burke de pe telefonul mobil. Poate că MIT va obține vreun indiciu interesant despre tânărul ucis.

În orice caz, scăpase la limită. Gulush Kartal îi adresă un zâmbet cam crispat.

– Cred că o să mă duc la moschee. Niciodată nu mi-a fost așa de frică! Dumnezeu să ne apere.

– Este un adevărat miracol, recunoscu Malko. Dacă am fi avut de-a face cu un trăgător profesionist, aș fi fost cu siguranță mort.

Gulush îl privi pieziș.

– Vi s-a mai întâmplat?

– Da, zâmbi Malko. Dar până acum am scăpat mereu. Într-o zi, n-o să mai am norocul ăsta.

---

[1] Mișcare de extremă dreapta.

– Sunteţi curajos...

– Nu, fatalist.

Se uită la ceasul Breitling Crosswind: douăsprezece şi jumătate.

– Înainte de a vă duce la moschee, dacă am merge să luăm masa?

– Unde?

– Oriunde.

– În acest cartier, nu găsim mare lucru. Trebuie să mergem până la Beyoglu. Să luăm un taxi.

*

* *

Restaurantul, aproape de Sfânta Sofia, era format dintr-o începere mică în care se aflau măsuţe, între pereţi tapisaţi. Doar ei doi, pentru a stropi langustele cauciucate, goliseră două sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1994. Ochii lui Gulush străluceau. Fără batic, era foarte frumoasă, cu gura ei mare şi roşie. Se ridică şi aproape căzu, agăţându-se de el cu un acces de râs.

– Cred că am băut prea mult din această excelentă şampanie, zise ea. Din fericire, nu am nimic de făcut după-amiază.

Când ieşiră, femeia păru orbită de soare. Ajunsă la maşină, îi întinse cheile lui Malko.

– Vă deranjează să conduceţi? Eu nu mă simt în stare. (Pufni:) Cred că din cauza emoţiei.

– Unde mergem? o întrebă Malko urcând la volan.

– Acasă la mine. O să vă arăt drumul.

*

* *

Malko ieşi în Bayir Sokak cu o senzaţie de ameţeală. Traseul de pe străzile înguste din jurul pieţei Taksim ar fi înnebunit un şofer normal. Gulush, care moţăia pe scaun, deschise un ochi.

– Mulţumesc. Nu aş fi reuşit niciodată singură. Veniţi, o să vă ofer ceva de băut.

Dată fiind starea sa, nu era nicio urgenţă... Dacă nu s-ar fi sprijinit de pereţi, nu ar fi ajuns niciodată până la etajul al treilea. Odată intrată în apartament, îi arătă lui Malko o superbă canapea acoperită cu mătase roşie şi se duse înspre baie.

– Revin!

Stătu încuiată în baie aproape douăzeci de minute, dar când ieşi, era transformată: machiată din nou, cu părul aranjat, înfăşurată într-un capot din borangic, împodobit cu dantelă, şi cocoţată pe nişte papuci asortaţi. Totuşi, ochii îi luceau ca nişte faruri prin ceaţă. Nu-i trecuse încă efectul şampaniei Taittinger.

În faţa canapelei, îi zâmbi fermecător lui Malko şi îl întrebă:

– Vă place? Este cea mai frumoasă mobilă din apartamentul meu. Se numeşte Şeherezada şi este adusă de la Paris, de la Claude Dalle.

– Superbă! afirmă Malko. Vi se potriveşte foarte bine.

– Vă place ţinuta mea? întrebă ea.

Pentru a fi mai uşor apreciată, se răsuci. Cum uitase să-şi lege cordonul capotului, acesta se deschise larg, lăsând să se vadă un sutien bogat şi un string care nu ascundea decât strictul necesar... Zvâcnirea sexuală pe care Malko o resimţea de fiecare dată când trecea pe lângă moarte crescu brusc. Un val de adrenalină îi umflă arterele. Se ridică şi o cuprinse cu braţele pe Gulush, rămasă nemişcată. Pupilele tinerei se măriră, gura i se întredeschise, dar nu scoase niciun sunet.

Malko îşi pusese deja mâna pe string. Îl trase în jos şi începu să-i maseze sexul fără menajamente.

– Îmi place mult! şopti el.

Gulush se clătină, dar nu din cauza şampaniei. Malko o masa cu blândeţe, simţind cum se umezeşte. Nici el nu întârzie să fie gata de atac. Gulush îl simţi şi îi apăsă sexul încordat prin pantaloni, respirând foarte repede. Oscilară astfel câteva minute, apoi Malko dădu jos capotul de pe umerii lui Gulush. Aceasta, ca şi cum ar fi lăsat-o picioarele, căzu brusc în genunchi în faţa lui şi începu să-i scoată afară sexul cu mişcări febrile. El profită şi îi dădu jos sutienul din satin, apucându-i sfârcurile deja întărite ale sânilor.

După gemetele scoase de Gulush, îi plăcea... Gura ei se mişca tot mai repede. Atât de bine încât, pentru a evita un final prematur, o ridică, o împinse pe pernele din mătase ale canapelei Şeherezada unde ea se aşeză în genunchi, cu fundul spre el. Depărtând stringul, o penetră dintr-o singură mişcare,

smulgându-i un țipăt de bucurie. Cu mâinile pe spătarul canapelei, Gulush mișca ferm din fund. Malko se jucă un timp în sexul ei, dar avu chef de altceva: micul sfincter care parcă îl atrăgea, chiar deasupra sexului pe care îl penetra. Văzând dispoziția evidentă a lui Gulush, trebuia să încerce. Aceasta gâfâia de plăcere, cu bazinul cambrat, bustul lipit de perne. Malko se retrase pe furiș, apoi se poziționă mai sus. Probabil încă amețită de bulele șampaniei Taittinger, Gulush nu păru să realizeze pericolul. Când reacționă, era deja prea târziu. Sexul lui Malko apăsa deja pe sfincterul ei. Ar fi trebuit un miracol ca să evite această sodomie agreabil de iminentă. Miracolul nu se produse. Malko apăsă și mai mult și o mare parte din sexul lui dispăru între fesele rotunde ale lui Gulush.

– Nu! protestă ea cu un ultim efort.

– Prea târziu! murmură Malko. Sunteți deja bine înfiptă!

Adresarea politicoasă era recomandată chiar și în cele mai intime circumstanțe. Totuși, exploda de fericire!

Ca de fiecare dată când trecea de la moarte la plăcere. Eros și Tanatos, vechiul cuplu nedisociabil...

– Nu! gemu Gulush, nu acolo!

Resemnată, încetă să mai opună rezistență, iar Malko mai avansă câțiva centimetri spre fericire... Înfigându-și, dacă se putea spunea, stindardul în acest fund minunat, începu să-și extindă teritoriul

cucerit. Şi, miracol, simţi cum strânsoarea se micşora, permiţându-i mişcări mult mai ample.

Excitat peste măsură de această capitulare, se lansă într-o mişcare furioasă, foarte rapid urmat de Gulush. Aceasta se mişca din fund, astfel încât se întreba dacă o sodomiza el sau se sodomiza singură. Dezlănţuirea tinerei era punctată de interjecţii în turcă ce nu semănau deloc a rugăciuni...

Explodară aproape simultan într-un foc de artificii. Apoi Gulush căzu ca o păpuşă dezarticulată, găsind totuşi puterea să-i ia mâna lui Malko şi să i-o aşeze în dreptul inimii care bătea nebuneşte.

– Niciodată nu am avut un orgasm atât de puternic! oftă ea.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor, şi îşi luă de jos capotul, aranjându-şi slipul şi sutienul. De această dată, îşi înnodă cordonul şi se lăsă pe canapea, întorcând spre el nişte ochi încercănaţi, dovadă a sincerităţii sale.

– Trebuie să vă spun ceva, făcu ea timid. Alaltăieri, am făcut dragoste cu Djohar.

În timp ce ea îi povestea în cuvinte simple episodul, Malko se rugă în sinea lui ca acest vajnic luptător al Islamului să nu fi fost atins de aripa neagră a SIDA.

– Nu ştiam, zise el.

Gulush scoase un pachet de Marlboro şi bricheta Zippo cu „ochi" din porţelan şi îşi aprinse o ţigară.

– De mult timp nu mai făcusem dragoste, zise ea, ca pentru a se scuza. Nici el.

Malko ar fi făcut un comentariu, dar îi sună telefonul mobil. Era John Burke.

– Am noutăți, îl informă americanul. Aș vrea să treceți pe la consulat. V-ați mai revenit din emoții?

– Da.

– Și Gulush?

– Am condus-o acasă, cred că este OK.

Imediat ce închise, tânăra îi zâmbi provocator.

– Dacă sunteți liber în seara aceasta, putem cina împreună. Și mă voi face foarte frumoasă pentru dumneavoastră.

– Ar fi o mare bucurie, afirmă Malko. Dar sunteți *deja* foarte frumoasă.

– Voi fi și mai și, promise tânăra.

*

* *

– Se numește Wahid Salem, îl informă John Burke. Este un saudit, dintr-un trib care locuiește în nordul țării, jumătate pe teritoriul Iordaniei. Avea un permis de ședere în Turcia de șase luni și lucra într-un restaurant ca spălător de vase. Niciun antecedent politic. Nu avea asupra lui decât un verset din Coran și actele. Au făcut percheziție la hotel, unde împărțea o cameră cu alți trei imigranți, fără niciun rezultat. Colegii săi spun că era foarte pios și voia să meargă să lupte în Cecenia, pentru cauza jihadului, ca să ajungă în paradis.

Malko ar fi vrut să spună „amin". Aveau toți același profil: fanatici, naivi, needucați. Și manipulați.

– MIT nu a găsit nimic altceva?

– Numere de telefon. Tocmai le verifică. Din Istanbul și Georgia.

– Și arma?

– Un Makarov rusesc. Fără serie.

– Deci, nicio legătură *directă* cu Isa Hamadov?

John Burke scutură din cap.

– Nu. Era un executant. Nu li se încredințează secrete. Ceea ce interesează este numele celui care l-a trimis să vă omoare. *El* se află în mijlocul problemei...

Malko se gândea, privind apele care străluceau în soarele fierbinte.

– Cine știa de întâlnirea cu Beslan Akalanov?

– În principiu, nimeni. În afară de MIT.

– Deci, Beslan Akalanov a vorbit cu cineva... Trebuie să le cereți celor de la MIT lista apelurilor sale, după vizita colonelului... Poate ne va duce spre o pistă.

– Bună idee, aprobă John Burke. Sper că turcii se vor mișca repede... Sun imediat. Gulush nu a fost prea șocată?

– Nu prea. Este rezistentă.

– Trebuie să reia legătura cu Djohar. O revedeți?

– Diseară, la cină.

*

* *

Faik Agcea deschise uşor uşa camerei 408. Trei dintre răniţii ceceni moţăiau. Djohar juca şah cu un coleg. Întâlnind privirea interpretului, se ridică imediat, abandonând şahul pentru a-l urma pe turc pe culoar.

– Frate, zise Agcea, este momentul.

– Să-mi iau cuţitul, răspunse sec Djohar.

Faik Agcea îl aşteptă pe culoar. Când Djohar reveni, după ce îşi ascunsese cuţitul lung sub trening, turcul îi întinse un plic.

– Aici sunt cinci milioane de lire şi adresa acelei cătele, zise el. Ia un taxi şi Allah să fie cu tine... Dacă este acolo, o ataci imediat. Altfel, o aştepţi. Inima ta este hotărâtă?

– Da, frate, îl asigură Djohar. Apoi, ce trebuie să fac?

– După ce o omori pe necredincioasă, ieşi din clădire. Mergi pe lângă zidul cimitirului spre sud. La colţ, este o stradă care coboară spre Sisli. Voi fi acolo într-o maşină, pentru a te prelua. Mergi şi Allah să fie cu tine...

CAPITOLUL VIII

Malko ieşi din duş la timp pentru a vedea un petrolier uriaş defilând maiestuos prin faţa ferestrelor sale. Se lăsase noaptea şi se pregătea să meargă să o ia pe Gulush. Nu avea nimic nou de aflat până a doua zi. Gulush va relua discuţiile cu Djohar şi, dacă era nevoie, acesta trebuia interogat de MIT, dar era mai delicat...

Se îmbrăcă, coborî şi luă maşina şi o hartă a oraşului Istanbul. Să regăsească strada pe care locuia Gulush urma să fie o aventură. După douăzeci de minute, cutreiera pe străzile înguste din Beyasit, prins între sensurile unice, fundături, scări şi lipsa indicatoarelor... Totuşi, conform hărţii, era foarte aproape... Descurajat, înjură după ce aproape că îl lovi pe un comerciant ambulant care traversa orbeşte, şi o sună pe Gulush de pe telefonul mobil. Tânăra îi dădu explicaţii mult mai exacte decât îi arăta harta şi porni din nou la drum.

*

* *

Inima lui Djohar bătea cu putere. Neliniştit, privea defilând imobilele dărăpănate care mărgineau străzile înguste ale acestui cartier vechi,

rugându-se ca şoferul de taxi să nimerească adresa. Deşi mai fusese acasă la tânără, nu ar fi putut reveni singur. Nu ideea de a o ucide îl deranja, ci faptul că se afla în acest oraş necunoscut unde nu putea nici măcar să întrebe cum să ajungă într-un anume loc. La Istanbul nu se vorbea nici rusa, nici cecena. Când taxiul încetini, îşi lipi îngrijorat faţa de portieră. Uşurat, recunoscu cimitirul şi îi întinse şoferului bancnota de cinci milioane de lire. Acesta din urmă îi dădu patru hârtii înapoi şi, amabil, îl ajută să coboare din maşină întinzându-i cârjele.

Tânărul cecen privi în jurul lui, căutând strada unde trebuia să se afle maşina lui Faik Agcea. O reperă uşor, la vreo douăzeci de metri. Îi mai rămânea doar să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Aceasta îi aminti de luptele de la Groznîi, când îşi verifica arma rugându-se. Se întoarse, intrând la nr. 69, şi porni pe scări, în cârje, cu cuţitul la brâu.

Făcu mai multe minute pentru a ajunge la etajul trei. Gâfâind, dar mai hotărât ca niciodată. Acolo, se opri şi ascultă. Luptele de stradă îi ascuţiseră simţurile. Niciun zgomot suspect. Cu precauţie, scoase cuţitul lung de măcelar de sub trening şi desfăcu ţesătura în care era înfăşurat, sărutând versetul din Coran. Era pregătit. După ce îi adresase o rugăciune lui Allah, apăsă pe butonul soneriei. Rugându-se ca târfa care îl minţise să fie acasă.

Altfel, va aştepta.

Zgomotul de tocuri pe planşeu îl luă prin surprindere şi uşa se deschise când el încă jongla între cârje şi cuţit.

– Djohar!

Gulush Kartal îi zâmbi tandru cecenului, uşor surprinsă. Îi remarcă privirea fixă. Nu putea vedea cuţitul ascuns la spate.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă ea. Ar fi trebuit să mă suni. Nu sunt liberă acum.

Djohar o privea pe această creatură demonică pentru a-şi întări hotărârea. Acum, vedea bine că era diavolul. Machiajul îi dubla volumul gurii, avea părul despletit impudic, iar decolteul rochiei negre îi dezvelea pe jumătate sânii generoşi. O incarnare a păcatului pe care trebuia să o distrugă. Cu un ţipăt sălbatic, se aruncă asupra ei, lăsând cârjele care căzură pe jos. Ţinând cuţitul la orizontală, sări până la tânără.

Aceasta nici nu avu timp să se dea înapoi. Propulsată de greutatea tânărului cecen, lama se înfipse în abdomenul ei aproape douăzeci de centimetri, ceea ce îl făcu pe Djohar să-şi piardă echilibrul. Gulush rămase împietrită, cu gura deschisă şi chipul desfigurat de durere. Apoi, scoase un urlet atroce şi, cu putere, îl împinse pe atacator... Fără să lase din mână cuţitul, Djokhar căzu, dezechilibrat. Se prăbuşi la intrare, agitându-se ca o ţestoasă răsturnată pe spate.

Ţinându-se aplecată cu mâinile de abdomen, Gulush Kartal bătu în retragere, prăbuşindu-se pe gheridonul unde se afla telefonul. Sângele din rana oribilă îi curgea printre degete. Cu o mână crispată pe abdomen, luă telefonul, dar, lipsită de forţă, se prăbuşi.

Djohar reuşi să se ridice. Clătinându-se pe un picior, se apropie de victima lui şi ridică din nou cuţitul.

În cădere, rochia lui Gulush se ridicase pe şolduri, descoperind ciorapii negri şi jartierele, precum şi slipul. Djohar crezu că vede infernul. Cu toată forţa, lovi cu cuţitul în lateral. Din elan, căzu peste ea, lovindu-se la ciotul piciorului. Cuţitul rămăsese înfipt în coastele tinerei. Gulush gemea slab, inundată de sânge. Picioarele i se mişcau spasmodic. Era deja moartă, dar Djohar nu ştia.

În genunchi, fiindcă era mai uşor pentru el, luă din nou cuţitul şi începu să lovească orbeşte: gâtul, capul, abdomenul, tot ce putea. Un fel de crimă rituală. La final, se opri, gâfâind, lăsând cuţitul înfipt în gâtul tinerei. Golită de sânge, aceasta nu mai mişca de câtva timp. Sângele i se întindea pe parchetul închis la culoare, atât de gros, încât Djohar alunecă într-o băltoacă, vrând să se ridice. Se privi în oglinda de la intrare şi văzu sângele de pe mâini şi de pe haine. Ţopăind până la bucătărie, luă o cârpă şi se şterse cât putu de bine înainte de a pleca.

Pe palier, îşi recuperă cârjele şi porni pe trepte, lăsând uşa larg deschisă. Îl ucisese pe Satana şi se simţea bine. Voia să meargă să se reculeagă la o moschee, pentru a-şi oferi gestul său lui Allah.

*

* *

Malko dădu în cele din urmă în Bayir Sokak, regretând amarnic că nu-l luase cu el pe Elko

Krisantem. Dar dorea puțină intimitate. În ciuda explicațiilor lui Gulush, încă mai rătăcise un timp... În momentul în care cobora din mașină, văzu apărând de la nr. 69 un bărbat cu piciorul stâng amputat de la jumătate. Îmbrăcat în trening, nu putea fi decât Djohar, cecenul. Avu imediat un presentiment cumplit: Gulush nu-i spusese de această vizită. Djohar privi în jur și o luă spre stânga, clătinându-se în cârje. Intră pe o străduță care cobora spre centru.

Luând telefonul mobil, Malko formă numărul lui Gulush. Ocupat. Djohar dispăruse. Malko închise, presimțind o dramă. Se urcă la volanul mașinii, intrând pe străduța în pantă.

Djohar continua să se clatine cu viteză pe cârje. Ajuns în capătul străzii, se opri, scrutând împrejurimile. Cum nu se vedea niciun taxi în zonă, însemna că urma să se întâlnească cu cineva. Malko parcă mașina și formă numărul direct al lui John Burke.

Miracol, americanul răspunse imediat.

– Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva lui Gulush, zise Malko, trimiteți-i pe cei de la MIT acasă la ea.

Mai jos, cecenul traversa strada. Dintr-o mașină parcată în apropiere, ieși un bărbat care veni înaintea lui. Îi luă cârjele și îl ajută să urce în mașină. Aceasta demară imediat. Cu farurile stinse, Malko făcu la fel, apropiindu-se destul de mult pentru a citi numărul.

– Urmăresc un Renault gri, zise el, cu numărul 34 VL 5240. În ea a urcat Djohar. Au luat-o spre partea de jos a oraşului.

Întunericul îl proteja pe Malko. Strecurându-se printr-un labirint de străduţe, cele două vehicule ajunseră pe Beşiktaş Caddesi, de-a lungul Bosforului. Malko scoase de la centură pistolul Beretta 92, băgă un glonţ pe ţeavă şi aşeză arma între scaune. Realiză brusc că urma să treacă prin faţa hotelului Ciragan unde se afla Elko Krisantem. Agitat, formă pe telefonul mobil numărul hotelului. Elko era în cameră!

– Coborâţi imediat! îi ordonă Malko, o să trec prin faţa hotelului în trei sau patru minute. Vă iau din mers.

Turcul închisese deja. Malko ştia că se putea baza pe el. Din fericire, maşina Renault nu rula cu viteză... Malko nu se linişti decât când văzu silueta arcuită a turcului pe trotuarul de pe Ciragan Caddesi. Elko Krisantem urcă în Mercedes fără ca acesta să mai apuce să oprească. Malko îl puse la curent cu situaţia.

Ceva mai jos, Renault-ul făcu stânga pe bulevardul care urca spre nord.

*

* *

Djohar îşi ţinea capul în mâini. Lângă el, Faik Agcea, interpretul, îi respecta liniştea. Cecenul nu le adresase nicio vorbă celor doi bărbaţi necunoscuţi, care stăteau pe locurile din faţă. Încă şocat, abia dacă vedea defilând luminile oraşului.

– Ai lăsat cuțitul acolo? întrebă Agcea.

Tânărul dădu afirmativ din cap. Nu avea nicio importanță, fiindcă Allah îi dăduse forță să-și îndeplinească misiunea. Se simțea mai ușor, ca după o exorcizare. Revedea picioarele cu ciorapi negri ale victimei sale și fremăta de dezgust, gândindu-se că își introdusese mădularul în această necredincioasă.

– Unde mergem? întrebă el în cele din urmă.

– Acolo unde să te poți odihni, apoi, zise Agcea cu o voce blândă, îl vei regăsi pe „comandantul" tău care vrea să te felicite. După aceea, vei pleca înapoi în Cecenia, să continui jihadul...

În fond, pe Djohar nu-l interesa unde îl duceau. De când fusese preluat, în Cecenia, de membrii IRO care îi luaseră pașaportul, nu mai era răspunzător de soarta lui. Fără acte, fără bani, mutilat, nu putea face mare lucru. Privi pe geam, realizând că tocmai treceau pe unul din marile poduri de peste Bosfor. Sub ei, Istanbulul clipea cu mii de lumini.

*

* *

– Merg pe malul oriental, anunță Malko în telefon.

– Vă trimit doi agenți de aici, îl anunță John Burke. Îi veți ghida prin telefon. Pentru moment, nu le spun nimic turcilor.

– Și Gulush?

Se lăsă liniște, după care John Burke mărturisi:

– Nu am avut încă timp să mă ocup. Telefonul ei sună ocupat.

Malko spera ca tânăra să vorbească măcar la telefon. Totuşi, alura tânărului cecen, când ieşise din locuinţa lui Gulush Kartal, nu-i prevestea nimic bun. Părea un zombi! Ca să nu se gândească la asta, îşi concentră atenţia spre trafic. Renault-ul din faţa lor accelerase. După pod, intră pe o şosea care urca dealurile ce dominau Bosforul. Circulaţia era mai fluidă, iar Malko fu nevoit să rămână mai în spate pentru a nu fi reperat. Cum şoseaua avea multe serpentine, uneori mai pierdea din ochi vehiculul pe care îl urmărea. Deodată, la următorul viraj, fu aproape să treacă de el fără să-l vadă!

Renault-ul se oprise pe partea dreaptă a şoselei, în faţa unui grilaj de acces pe un drum privat. Continuă fără să încetinească şi opri după următorul viraj. Întinzându-i telefonul mobil lui Elko Krisantem, îi zise:

– Veţi coborî pe jos şi îi veţi comunica poziţia lui John Burke. Eu mă întorc la Gulush Kartal.

– Nu vreţi să vin cu dumneavoastră? propuse turcul.

– Nu, zise Malko, sunt înarmat şi nu trebuie să-i pierdem pe aceştia. Pe curând.

Când trecu din nou prin faţa grilajului, după ce făcuse un ocol, acesta era închis, iar maşina dispăruse. Cum nu o reîntâlnise, aceasta trebuia să fi intrat pe drumul privat. Cu pedala apăsată la maxim, porni spre oraş, rugându-se să nu i se fi întâmplat nimic lui Gulush.

*

* *

Imediat ce ajunse pe palierul de la trei, mirosul fad şi înţepător de sânge îl alarmă pe Malko. Uşa apartamentului lui Gulush Kartal era întredeschisă. O împinse, după ce îşi scosese de la curea pistolul Beretta 92. Lumina era aprinsă. Strigă:

– Gulush!

Niciun răspuns; se auzea doar un „bip-bip-bip" al telefonului scos din furcă. Malko intră şi aproape că îi veni să vomite când descoperi cumplita imagine. Gulush Kartal era chircită pe jos, cu un picior descoperit până la şold. Mânerul unui cuţit înfipt în gâtul ei se vedea ca o excrescenţă monstruoasă. Era sânge peste tot, chiar şi pe pereţi, acolo unde se sprijinise ucigaşul. Mai ales pe jos. Parcă tot sângele i se scursese din trup... Îngrozit, Malko închise telefonul.

Djohar o masacrase pe Gulush. Dar de ce? Acum, nu se mai putea face nimic pentru ea. Malko ieşi, închise cu grijă uşa şi coborî, cuprins de o furie rece şi o tristeţe adâncă. Încă o victimă nevinovată.

Rumegându-şi furia şi emoţia, porni pe drumul spre partea orientală a oraşului.

*

* *

Când Malko ajunse în locul unde îl lăsase pe Elko Krisantem, trebui să frâneze brusc ca să nu lovească o maşină albastru cu alb cu girofar albastru, cu sigla scrisă cu litere albe, POLISI. Din alte trei vehicule coborau civili mustăcioşi, cu haine din piele, pe care nu ai fi vrut să-i întâlneşti

într-o pădure... Zări Buick-ul lui John Burke şi pe american în compania prietenului său din MIT, Zeynel Sokik. Elko Krisantem stătea la distanţă. Şeful antenei CIA veni spre Malko, încruntat.

– Vă aşteptam pentru a acţiona, zise el. Unde aţi fost?

– M-am întors acasă la Gulush, zise Malko. Este moartă, asasinată sălbatic de acel cecen, Djohar.

– *My God!* exclamă John Burke albindu-se la faţă. Oribil! Dar de ce?

– O să aflăm, făcu sobru Malko. Credeam că nu voiaţi să-i implicaţi pe turci.

– Nu putem altfel! oftă americanul. Aici noi nu avem nicio autoritate şi nu îi putem lăsa liberi pe aceşti nebuni...

Alte maşini de poliţie continuau să sosească în linişte şi tot cartierul părea invadat.

Zeynel Sokik se apropie de ei.

– Să mergem! zise el. Este vorba de o reşedinţă aparţinând municipalităţii islamiste care cazează aici persoane aflate în trecere.

Cu nişte cleşti enormi, un agent MIT tăie lanţul care închidea grilajul, apoi poliţiştii porniră pe jos, ajungând după zece minute pe un platou care domina Istanbulul, pe malul unei faleze abrupte. O clădire, pe partea dreaptă, era cufundată în întuneric. Malko văzu alături Renault-ul pe care îl urmărise.

– Sunt acolo! zise el.

Oamenii din MIT se desfăşuraseră deja în jurul clădirii. La un fluier, doi dintre ei sparseră uşa cu ajutorul unui berbec. Imediat, ceilalţi poliţişti se repeziră înăuntru. O adevărată hoardă sălbatică. Rămaşi în urmă, Malko şi John Burke auziră focuri de armă şi ţipete. Zeynel Sokik apăru imediat, trăgându-l ca pe o păpuşă pe Djohar, cecenul, în treningul său pătat de sânge.

Ameţit, acesta abia dacă se zbătea. Colonelul MIT îl scotoci şi scoase din buzunar o hârtie pe care o desfăcu şi le-o aduse lui Malko şi John Burke.

– Priviţi!

Malko examină hârtia la lumina flăcării unei brichete Zippo. Era doar o adresă: Bayir Sokak, nr. 69. Adresa unde locuia Gulush Kartal.

Alte focuri de armă. Rafale. Agenţii MIT ieşiră, încadrând un bărbat foarte palid, deja încătuşat. Colonelul MIT îi zise lui John Burke:

– Este Osman Davut, şeful IRO.

Unul dintre oamenii săi îl percheziţiona în timp ce acesta protesta violent. Găsiră asupra lui un pistol, acte, bani.

– Nu mai este nimeni? întrebă Malko.

– Aparent nu, făcu John Burke.

Malko privi în jurul său, căutându-l cu privirea pe Elko Krisantem. Deodată, auzi un ţipăt şi zări un bărbat care alerga, urmărit de doi poliţişti. Bărbatul se întoarse, ridicând un pistol, iar poliţiştii se adăpostiră după un copac. Fugarul deschise focul, de trei ori. Era atât de concentrat pe ţintele lui, încât nu văzu o umbră care apăru în spatele său.

Scoase un țipăt sugrumat și începu să gesticuleze cu mișcări dezordonate, apăsând mecanic pe trăgaciul armei, golind încărcătorul la întâmplare. În timp ce Elko Krisantem, în spatele lui, îl sugruma conștiincios cu coarda metalică. Căzut în genunchi, îl auzi pe Malko strigând:

– Nu-l omorâți!

Elko slăbi ușor strânsoarea, lăsând doar un fir de aer să intre în plămânii bărbatului. Malko luă bricheta Zippo, o aprinse din nou ca să examineze fața fugarului și îl scotoci rapid. Pe lângă un teanc de bani, descoperi în buzunarul bluzei un cocoloș de hârtie. Îl desfăcu și îl descifră, la lumina brichetei. Era același cu cel găsit asupra lui Djohar. Îl avea în față pe instigatorul care comandase uciderea lui Gulush Kartal.

Ridică ochii și întâlni privirea prizonierului. Înnebunit de frică.

– Cine sunteți? îl întrebă Malko.

Celălalt bâigui în engleză:

– Mă numesc Faik Agcea, eu...

În spatele lui, Elko Krisantem stătea lipit ca o ventuză, cu coarda metalică în jurul gâtului acestuia.

– Dumneavoastră l-ați trimis pe Djohar acasă la Gulush Kartal? îl întrebă Malko.

Faik Agcea coborî privirea.

– Nu știu despre ce vorbiți. Lăsați-mă.

Malko ezită. Știa că hârtia găsită asupra lui Faik Agcea nu ar fi suficientă pentru a-l inculpa. Revăzu corpul masacrat al tinerei interprete.

– Aveţi dreptate! zise el. Elko, dă-i drumul. Spune-i că este liber.

Elko Krisantem îşi desfăcu coarda şi zise câteva cuvinte în limba lui. Faik Agcea avu o expresie nedumerită şi începu să-şi maseze gâtul. Nu îi dădu atenţie lui Malko, care îl ocolea. Încă se freca la gât când, apucându-l de gulerul gecii din piele, Malko îl aruncă cu toată forţa în gol.

Faik Agcea scoase un ţipăt terorizat, care se prelungi câteva secunde în timp ce corpul îi dispărea în întuneric. Ţipătul se opri brusc cu un zgomot înfundat. Interpretul de la IRO tocmai se prăbuşise pe stânci, o sută de metri în gol.

– Sunteţi nebun!

John Burke alerga spre Malko, uimit.

– Este... este o crimă! bâigui el.

– Exact, recunoscu Malko. Dar încă mai vreau să mă privesc în oglindă. Este un om care a ordonat moartea lui Gulush. Djohar nu era decât un executant.

El, care blama violenţa, se simţea minunat de liniştit, rece ca un aisberg. Până la urmă, nu făcuse decât să aplice un precept din Biblie: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

*

* *

Extrem de surescitat, colonelul Sokik le făcu semn lui Malko şi lui John Burke să-l urmeze în casă, unde poliţiştii continuau să verifice. În hărmălaia generală, niciunul dintre poliţiştii turci nu

sesizaseră dispariția lui Faik Agcea. Într-o încăpere, un bărbat cu craniul ras, în trening albastru, cu un aer feroce, căruia îi lipseau piciorul drept și brațul stâng, îi privea plin de ură. Era încătușat.

– Acesta nu vorbește turca, anunță agentul MIT. Este cu siguranță un cecen. Nu are niciun act.

John Burke îl privi cu atenție.

– Probabil este Isa Hamadov. Trebuie să-l interogăm de urgență. El deține răspunsul la întrebările noastre. Puteți găsi un interpret cecen?

– Desigur. O să-l ducem la noi. Dar, nu s-a terminat. Mai sunt. Veniți.

Îl urmară într-o cameră din fund, mobilată doar cu un pat de campanie, o masă, cu versete din Coran pe pereți. Un bărbat zăcea pe jos, ținând încă arma în mână. Un pistolet mic.

– Acesta a tras asupra noastră imediat ce am intrat, explică Zeynel Sokik. Am fost obligați să-l doborâm. Este ciudat, are pașaport canadian...

– Canadian! Totuși, are o înfățișare arabă pronunțată, exclamă Malko.

Colonelul MIT îi întinse pașaportul și citi: Hassan Kamel, născut la Mostaganem pe 13 mai 1967. Cetățean canadian. Avea o adresă la Montréal. Ofițerul MIT scoase un carnet de adrese plin cu numere de telefon și i-l strecură discret lui John Burke.

– Mi-l înapoiați mâine dimineață. Mai sunt acolo doi tipi, turci care lucrează pentru IRO și care pretind că nu știu nimic. Am găsit arme și explozibil într-una din camere. Luăm pe toată lumea. Ne întâlnim peste două ore la biroul meu.

Grăbit să exploateze carneţelul lui Hassan Kamel, John Burke se grăbi să plece. El şi Malko nu mai aveau decât să meargă la consulat. Unul dintre agenţii CIA luă maşina lui Malko, pentru ca acesta din urmă să poată discuta cu şeful antenei. Acesta din urmă nu îşi ascundea satisfacţia.

– Este groaznic pentru Gulush, zise el, dar aţi făcut o treabă splendidă. L-am găsit pe Isa Hamadov. Vom afla în fine dacă povestea este adevărată.

– Ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat, mă tem că da, remarcă Malko. Pentru a ucide aşa cum au făcut-o ei, înseamnă că este un secret important de apărat. Djohar părea destabilizat, el este veriga slabă pe care trebuie să-l facem să cedeze.

John Burke aprobă din cap şi zise gânditor:

– Aş vrea să fiu mai bătrân cu câteva ore...

CAPITOLUL IX

Prin ferestrele murdare ale imobilului MIT, luminile oraşului Istanbul păreau aproape ireale. Oficial o staţie meteo, dominând Bosforul şi apărată de ziduri înalte şi o poartă neagră, masivă, clădirile vechi şi gălbejite dotate cu climatizoare străvechi, cu acoperişurile pline de antene, nu păreau a fi ceea ce erau.

Biroul colonelului Zeynel Sokik, cu covoare, gravuri vechi, mobile elegante, oferea un contrast simţitor faţă de restul încăperilor jalnice. De două ore, John Burke şi Malko beau din ceaiul cald în compania ofiţerului MIT, în aşteptarea unui interpret cecen de încredere. Între timp, la consulatul Statelor Unite, agenţii CIA fotocopiau febril carnetul luat de la Hassan Kamel.

Malko aruncă o privire discretă la ceasul Breitling Crosswind: douăsprezece şi jumătate noaptea.

Colonelul Sokik, întins pe o canapea a cărei eleganţă contrasta cu clădirile austere, moţăia, cu picioarele aşezate pe o măsuţă joasă. John Burke vorbea la mobil în şoaptă, iar Malko răsfoia un catalog de decoraţiuni Claude Dalle, ajuns acolo cine ştie cum. Ceea ce explica probabil prezenţa canapelei.

Liniştea era absolută. Toţi prizonierii se aflau în celulele de la subsol. Cei doi ceceni, Djohar şi

Isa Hamadov, fiecare într-o celulă, iar cei doi turci arestaţi în acelaşi timp, în curs de a fi interogaţi serios. Slavă Domnului, ţipetele lor nu ajungeau până la etajul al cincilea.

Un ciocănit în uşă îl smulse pe colonelul Sokik din moţăială.

– Intraţi, zise el.

În cameră îşi făcură apariţia doi bărbaţi: un poliţist MIT în haină de piele neagră, care escorta un tânăr stingher. Poliţistul puse pe biroul şefului său un teanc de documente şi schimbă câteva cuvinte cu el. Ofiţerul turc ridică privirea.

– Se pare că Faik Agcea, interpretul cecen al IRO, s-a sinucis aruncându-se de pe faleză, anunţă el; tocmai i-au găsit cadavrul.

– Exact, confirmă Malko. Am asistat la scenă. Nu ştiam că este vorba de interpret.

Zeynel Sokik ridică din umeri dezinvolt.

– Nu este o mare pierdere! Cu siguranţă făcea parte din această bandă de terorişti. În orice caz, acum avem un interpret al nostru!

Arătă spre tânărul cu aer timid. Malko lăsă catalogul Claude Dalle, iar John Burke închise telefonul. Poate că urmau să avanseze. Fiindcă, până acum, niciun indiciu nu menţiona o armă nucleară tactică... Prezenţa cecenilor şi a altor străini în reşedinţa verificată de poliţie se explica uşor. Locul fusese pus la dispoziţia IRO de către municipalitatea islamistă din Istanbul pentru a-şi caza oaspeţi aflaţi în trecere.

Zeynel Sokik se întoarse spre John Burke.

– Cu care începem?

– Cu Djohar.

Cinci minute mai târziu, tânărul cecen fu adus în birou, încătuşat, cu lanţuri. Cei doi mustăcioşi care îl încadrau îl aşezară pe un taburet. Clipea din ochi, îngrozit, cu privirea în pământ. Colonelul Sokik îi ceru interpretului:

– Întrebaţi-l dacă recunoaşte că a ucis-o pe Gulush Kartal.

Djohar începu o explicaţie lungă pe un ton morocănos.

– Zice că a pedepsit o prostituată care încercase să-l deturneze din calea lui Allah, traduse interpretul. Nu dă socoteală decât lui Allah, binecuvântat fie numele Său...

Înnebunit de furie, colonelul MIT sări din fotoliu şi se opri în faţa cecenului.

– Rahat execrabil! De ce nu ai rămas în burta murdară a mamei tale în loc să vii să omori o cetăţeană turcă?

Interpretul traduse fără să obţină nicio reacţie. Zeynel Sokik reveni la întrebări:

– Cine i-a dat adresa lui Gulush Kartal?

– Un „frate", traduse interpretul. Tot acesta i-a dat şi cuţitul.

Zeynel Sokik băgă sub nasul lui Djohar fotografiile cadavrului lui Gulush Kartal. Cecenul abia dacă le privi.

– Este mândru de asta? răcni ofiţerul MIT.

Răspuns bâlbâit al interpretului:

– A apărat numele lui Allah.

– *Bok soyou! Oruscu cocuglu*![1] urlă Zeynel Sokik. Vine să omoare turci în timp ce noi îi oferim ospitalitate.

Încurajaţi de această violenţă verbală, cei doi mustăcioşi în haine de piele neagră se aruncară pe deţinut, lovindu-l cu picioarele şi pumnii, până ce acesta căzu de pe taburet. Când el scheuna ca un animal rănit, ei continuau să-l lovească. Era ca în *Midnight Express*.

Cu un gest sec, colonelul opri masacrul şi, docili, cei doi îl urcară pe taburet pe cecenul sângerând, ameţit de lovituri.

– A fost manipulat, remarcă Malko. Cel care s-a sinucis, Faik Agcea, a organizat totul.

– Şi el nu este decât un executant, adăugă John Burke. Cineva nu voia să dăm de Isa Hamadov. Pe acela trebuie să-l interogăm.

Ghemuit pe taburet, Djohar stătea tăcut şi nemişcat. Doar ciotul piciorului se mişca spasmodic... Colonelul Sokik dădu un ordin. Oamenii săi îl traseră pe cecen afară din cameră. Zece minute mai târziu, se întorceau cu Isa Hamadov. În ciuda piciorului drept şi a braţului stâng amputate, avea o cu totul altă alură. Se aşeză pe taburet, drept ca bradul, cu privirea sigură, plin de ură şi de dispreţ. Interpretul îl întrebă cine era şi ce făcea în Turcia. Cecenul răspunse cu o voce înfundată, în propoziţii scurte, traduse pe parcurs.

---

[1] Dejecţie umană! Fiu de căţea!

– Este *boivik*, şi-a apărat ţara împotriva ruşilor, până ce a dat peste o mină. Fraţii l-au adus în Turcia ca să fie bine îngrijit. Mulţumeşte turcilor pentru ospitalitatea lor, dar va pleca înapoi la luptă imediat ce va putea.

– De ce a părăsit clinica? întrebă Malko.

– Nişte oameni trimişi de ruşi voiau să-l asasineze. Fraţii săi l-au adus într-un loc sigur.

Colonelul Sokik îi bagă sub nas fotografiile lui Gulush Kartal.

– O cunoaşte pe această femeie?

– Da, traduse interpretul. Lucra pentru ruşi.

– Nu lucra pentru ruşi, preciză colonelul, furios, ci pentru americani.

Plin de morgă, „comandantul" cecen nu răspunse. Trebuiau să intre în subiect, în ciuda prezenţei colonelului Sokik. John Burke se întoarse spre interpret:

– Îşi aminteşte de o întâlnire cu un general rus, Piotr Budanov, în apropierea oraşelului Shali?

– Da, traduse interpretul.

– Ce s-a întâmplat în timpul acelei întâlniri?

– Am negociat intrarea ruşilor în Shali, zise cu buzele strânse cecenul. De ce mă întrebaţi asta?

– Era un alt comandant: Hussein Haddad. Ce s-a întâmplat cu el?

Isa Hamadov îşi duse la inimă singura mână care îi mai rămăsese.

– Este un martir acum. Dumnezeu să-l apere!

Malko şi John Burke schimbară o privire tensionată. *Trebuiau* să pună următoarea întrebare,

chiar dacă urmau şi turcii să afle despre ce era vorba. John Burke se întoarse spre interpret.

– În cursul acelei întâlniri, generalul Budanov a predat, contra unei sume mari de bani, un container negru „comandantului" Haddad. Ce era în el?

Liniştea se prelungi secunde interminabile înainte ca cecenul să scoată câteva cuvinte.

– Nu ştie, traduse interpretul. Ar trebui să-l întrebaţi pe Haddad.

Ceea ce ar f fost simplu, dacă nu era mort. Îşi bătea joc de ei... Malko surprinse o lumină ciudată în privirea cecenului. Colonelul Sokik propuse amabil:

– Lăsaţi-i pe oamenii mei. Într-o oră, va spune tot ceea ce vreţi să aflaţi.

Malko scutură din cap. În afară de faptul că nu era de acord cu tortura, „comandantul" cecen era un dur. Nu va vorbi dacă era bătut. Îi veni brusc o idee.

– Puteţi găsi un Coran?

Zeynel Sokik păru surprins.

– Un Coran! Nu avem aici, dar se poate găsi unul...

Îl chemă pe unul dintre oamenii săi, care ieşi imediat. Din nou, băură încă un rând de ceai cald. Pe taburetul său, „comandantul" cecen părea metamorfozat în statuie de piatră. Nu cerea nimic, nu se plângea, nu părea să-i fie frică. Uneori, privirea lui se îndrepta spre John Burke şi Malko, arzând de ură. În fine, agentul MIT reveni, gâfâind, cu un Coran uzat sub braţ.

– Spuneți-i că noi știm că este un om foarte credincios, zise Malko. Să jure deci pe Coran că nu știe ce era în acel container.

Interpretul îi întinse Coranul cecenului care îl luă cu singura lui mână, vizibil surprins. Când a înțeles ce i se cerea, umerii săi se lăsară în jos și rămase mut. Interpretul repetă cererea. Toți așteptau reacția cecenului. Acesta respiră adânc. Deodată, fără să zică nimic, aruncă cu toată forța Coranul în capul lui John Burke!

Apoi, sări de pe taburet, pe singurul picior, ca o sălbăticiune care scapă și se apropie de american, strângând cu degetele singurei mâini gâtul lui John Burke cu o forță redutabilă... Cei doi bărbați căzură pe jos. Agenții MIT se precipitară. Se creă o îngrămădeală confuză, cu urlete. În timp ce încerca să-l stranguleze pe John Burke, Isa Hamadov urla în limba sa pe un ton ascuțit. Nu tăcu decât când primi lovituri de baston de la polițiști.

John Burke se ridică, cu hainele șifonate, ochii injectați, gâtul plin de echimoze. Ametit.

Se lăsă să cadă pe un scaun și scutură din cap.

– *Fucking bastard!* bombăni el. *It's an animal!*[2]

Chircit în colțul lui, cecenul nu mai mișca. Interpretul, alb ca varul, nu mai știa unde să se uite... De obicei, traducea documente administrative...

– Ce a spus? întrebă Malko.

Interpretul înghiți cu greutate.

---

[2] Bastard nenorocit! Este un animal!

– Era foarte confuz! V-a înjurat, apoi a amenințat. A spus că în curând America va fi pedepsită pentru atitudinea ei infidelă, că mii de americani vor muri grație bombei islamice...

Malko reuși cu greu să rămână impasibil.

– „Bomba islamică"? A folosit cuvântul „bomba"?

– A spus „bula de foc", explică interpretul, dar este vag. A spus că este mândru că și-a ajutat frații în lupta lor împotriva inamicilor Islamului. Că poate muri, pentru că mulți necredincioși vor muri în curând.

John Burke uită de atac. Zeynel Sokik nu părea să fi sesizat efectul exploziei verbale a cecenului.

– Vreți să-l mai interogăm? întrebă el.

Ceasul Breitling al lui Malko arăta ora unu și un sfert. Evident, colonelul MIT estima că nu mai puteau scoate nimic de la cecen. John Burke nu era de aceeași părere.

– Zeynel, sugeră el, ar trebui să încercăm să-l facem să spună ce s-a întâmplat cu containerul predat de generalul Budanov cecenilor.

Colonelul MIT ridică din umeri resemnat și le dădu un ordin scurt oamenilor săi. Imediat, aceștia începură să-l lovească pe Isa Hamadov. Cu picioarele. În câteva minute, cecenul avea fața însângerată. Cu dinții strânși, încasa loviturile, cu capul tras între umeri. Niciun geamăt. Nu se auzea decât sunetul loviturilor. Care ar fi înghețat oricui sângele în vene. Cu capul în mâini, colonelul Sokik aștepta rezultatul „interogatoriului" său.

– Aşteptaţi! zise John Burke. *Interogaţi-l!* Acesta nu este un interogatoriu.

Era deranjat, ca şi Malko. Cu o voce hotărâtă, Zeynel Sokik dădu un ordin celor doi, care se opriră imediat, ca nişte câini bine dresaţi. Mai livid ca niciodată, interpretul părea că abia se mai ţinea pe picioare.

Malko se apropie de el.

– Întrebaţi-l ce vrea să spună prin „bombă islamică".

Tânărul întrebă, obţinând în loc de răspuns o tăcere prelungită. Respirând greu, cecenul părea cu mintea în altă parte. Îi curgea sânge din gură, fără ca măcar să încerce să-l şteargă. După zece minute de tăcere apăsătoare, Zeynel Sokik sări în picioare. Scoţând pistolul din toc, îl încărcă, ridică siguranţa şi puse ţeava la fruntea prizonierului.

– Spune-i acestui pezevenghi că, dacă nu vorbeşte, îl omor!

Interpretul traduse cu o voce slabă. Isa Hamadov ridică uşor capul şi scuipă spre colonel. Malko crezu că acesta din urmă va apăsa pe trăgaci. Se mulţumi să-l lovească pe cecen cu piciorul, aruncându-l la pământ.

– Ridică-l pe acest fiu de cătea, urlă el. Băgaţi-l la subsol! Dacă vrea să bea sau să mănânce, va trebui să vorbească.

John Burke nu protestă. Cel puţin nu mai continua spectacolul insuportabil. Cei doi poliţişti îl traseră pe Isa Hamadov afară din cameră fără ca acesta să deschidă gura. Războiul din Cecenia nu era o

treabă uşoară pentru ruşi... Colonelul Zeynel Sokik scutură din cap.

– Nu vom scoate nimic de la el! Islamiştii sunt toţi la fel. Am cunoscut unii care şi-au înghiţit limba pentru a nu vorbi. Oamenii mei vor continua, dar nu garantez nimic.

– Mulţumesc, zise John Burke, o să vă trimit carnetul lui Hussein Haddad mâine dimineaţă. Poate vom afla mai multe din această direcţie.

Coborâră toţi trei şi se despărţiră la parter. Abia rămaseră singuri, că John Burke îi zise lui Malko, pe un alt ton:

– Aceşti nemernici au făcut rost de un SADM! Avem tot interesul să-l găsim. Şi repede.

– Cu siguranţă nu mai este în Cecenia, remarcă Malko. Totul se învârte în jurul IRO. „Bomba" poate că este aici, la Istanbul. Ar trebui să ştim dacă Hussein Haddad a venit în Turcia înainte de a muri. Aceasta ne-ar putea da vreun indiciu.

– Bună idee, aprobă John Burke. O să ne ocupăm mâine dimineaţă de asta.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Luă aparatul, convins că era şapte dimineaţa. Acele luminoase ale ceasului Breitling Crosswind indicau însă ora unsprezece şi zece...

– Ideea dumneavoastră a fost excelentă, îl anunţă John Burke. Mă duc spre Zeynel. Ne întâlnim acolo.

Malko se prăbuşise după noaptea agitată. Făcu un duş şi îl anunţă pe Elko Krisantem, pe care îl găsi în holul hotelului, liniştit ca un cimitir. Zece minute mai târziu, oprea în faţa porţii negre a sediului MIT. John Burke ajunsese înaintea lui la biroul colonelului Sokik. Acesta din urmă, proaspăt ras, cu costumul său în dungi bine croit, semăna tot mai mult cu un afacerist din City. Îi oferi lui Malko o cafea neagră ca smoala, capabilă să trezească şi un mort. Şeful antenei CIA îl informă direct pe Malko:

– Înainte de a fi ucis în Cecenia, Hussein Haddad a venit în Turcia. La aproape o săptămână după întâlnirea cu generalul Budanov. A fost semnalat la postul de frontieră Papov, între Georgia şi Turcia, de reprezentantul local al MIT. Conducea mai mulţi *boiviki* grav răniţi.

– Cum călătorea? întrebă Malko.

– Într-un microbuz aparţinând IRO.

– Vehiculul a fost verificat?

Americanul schiţă un zâmbet.

– Slabe şanse. În Caucaz, bacşişul înlocuieşte verificarea. Apoi, cecenii au reputaţia de a fi bănuitori. O rafală de Kalaşnikov se declanşează repede...

– Trebuie găsit şi verificat microbuzul, zise imediat Malko în şoaptă. Dacă în el a fost transportat SADM-ul, trebuie să fi rămas urme de radioactivitate.

John Burke nu avu timp să răspundă. Colonelul Sokik arăta un listing telefonic.

– O să-l chem pe acest pezevenghi de Osman Davut, zise ofiţerul MIT. Va trebui să-mi explice de

ce Beslan Akalanov, „ambasadorul cecen", l-a sunat imediat ce colegul meu din MIT a ieşit din biroul său. Cel pe care l-am trimis ca să-l convingă să fiţi primiţi. Şi dacă nu are răspunsul corect, va avea nevoie de o grefă de testicule...

Malko nu ar fi vrut să fie în pielea lui Osman Davut. Mai ales că, în acest domeniu, donatorii erau rari... Totuşi, această informaţie îl punea pe responsabilul IRO în fruntea listei de suspecţi în tentativa de asasinare a lui Malko din biroul „ambasadorului cecen".

Vesel de gluma sa, colonelul Sokik continuă pe un ton aparent bonom:

– După plecarea noastră, oamenii mei au discutat cu Djohar, tânărul cecen.

Mai mult ca sigur nu a fost o conversaţie mondenă...

– A spus ceva? întrebă Malko.

– A spus că, *înainte* de crimă, s-a prezentat în faţa unei femei foarte frumoase, cu ochi verzi. Părea să aibă o autoritate totală asupra celor care îl aduseseră pe el acolo. Mai ales asupra lui Faik Agcea. Nu a putut spune unde a avut loc totul. Undeva în oraş.

– O femeie! se miră Malko. O turcoaică?

– Nu se ştie, mărturisi colonelul MIT. Conform spuselor lui, vorbea o limbă străină, probabil araba. Vestimentaţia ei era islamică: batic şi haine lungi.

Nu mai lipsea decât această fantomă. Ce căuta această necunoscută într-o afacere sângeroasă?

– Nu aveţi vreun alt indiciu?

Zeynel Sokik zâmbi, descoperindu-şi dinţii ca de fiară. Nu mai semăna cu un afacerist din City.

– Poate, zise el. Am găsit asta într-unul din buzunarele lui Faik Agcea.

Îi întinse lui Malko un petic de hârtie pe care erau scrise un nume şi un număr de telefon: Sheema, 243 3472.

– Este numărul unui hotel destul de modest, Santral, continuă ofiţerul MIT, pe strada Billurcu, aproape de piaţa Taksim.

Un cartier central şi populat.

Malko regretă în acel moment că îl împinsese pe Faik Agcea în gol. Vocea aproape veselă a colonelului Sokik îi întrerupse repede regretele.

– Am trimis să-l caute pe Osman Davut. Poate că ne va spune câteva lucruri despre această femeie.

*

* *

– *Oruscu cocuglu!*

Palma formidabilă îl făcu să se răsucească pe Osman Davut, lovind peretele atât de violent, încât căzu un tablou. Colonelul Sokik decisese să pună mâna la treabă.

La un semn al lui, cei doi poliţişti care îl aduseseră pe şeful IRO îl ridicară. Zeynel Sokik îşi descheie sacoul, privi dezgustat sângele care curgea din buza spartă pe bărbia prizonierului şi îi expedie o lovitură de genunchi, care i-ar fi putut lipi stomacul de coloana vertebrală.

Osman Davut căzu din nou, chircindu-se. Colonelul Sokik îi puse pantoful pe cap şi îi zise:

– Ai de ales. Ori răspunzi repede la întrebări, ori te las pe mâna lor. Îţi vor rupe toate oasele, apoi îţi vor tăia testiculele. Deci, vorbeşti?

Retrase piciorul şi Osman Davut reuşi să bâiguie:

– Dar nu m-aţi întrebat nimic, Sokik *effendi*!

Ceea ce era perfect adevărat.

– Ei bine, acum o să te întreb nişte treburi! Ridică-te!

Osman Davut se ridică în picioare, urmărit din priviri de cei doi agenţi care ar fi preferat să nu vorbească atât de curând.

– Spune-ne mai întâi ce ştii de un anume Hussein Haddad. Un „comandant" cecen. Ştiu că a venit la Istanbul într-un vehicul al IRO.

– Nu îl cunosc prea bine, bâigui Osman Davut. Îi ajutăm mult pe *boiviki*. Trebuie să mă uit prin registre, la birou.

Colonelul nu insistă.

– Altceva: ai primit un telefon de la Beslan Akalanov, acum trei zile. Chiar după ce s-a întâlnit cu unul dintre agenţii noştri. Vreau să ştiu ce a zis. Nu ai dreptul decât la un singur răspuns, altfel...

Osman Davut se şterse la gură de sângele care continua să-i curgă. Ezită câteva secunde înainte de a răspunde pe un ton nesigur:

– Voia să-i spun lui Faik Agcea să meargă la el de urgenţă. Dar nu a precizat de ce.

Din nou, se ajungea la un mort. În ceea ce-l privea pe ambasadorul cecen, nu se punea problema

să-l supună la acelaşi tratament ca pe angajatul IRO.

Se lăsă liniştea. Când Osman Davut începea să-şi mai vină în fire, vocea colonelului Sokik lovi ca un bici.

– Cine este Sheema?

Osman Davut ezită o secundă mai mult înainte de a răspunde:

– Nu ştiu.

Evident obosit, colonelul Sokik le făcu un semn din cap celor doi agenţi care se plictiseau. Bucuroşi, se aruncară asupra prizonierului ca nişte câini asupra unui iepure. Când se opriră, una din urechile lui Osman Davut îşi dublase volumul, îi lipseau mai mulţi dinţi, nasul era spart, arcada stângă ruptă, iar un toc de pantof îi strivise două degete. Pierdut într-un ocean de suferinţă, nu avea decât un gând: să scape din acest coşmar.

Călăii îl ridicară, iar colonelul veni în faţa lui.

– Cine este Sheema?

De această dată, Osman Davut nu se mai simţea erou.

– Nu ştiu, jur! se tângui el. Am văzut-o o singură dată. Era cu Faik Agcea. El mi-a prezentat-o.

– Deci, este o femeie?

Osman Davut îl privi, mirat:

– Bineînţeles! O femeie foarte frumoasă chiar. O blondă.

– Turcoaică?

– Nu ştiu, vorbea în engleză cu Faik.

– Locuieşte la Istanbul?

– Nu ştiu, jur. Lua masa cu Faik într-o *lokenta*. Aduceam nişte documente. S-a prezentat doar cu prenumele.

Colonelul Sokik îl privi lung în tăcere, apoi zise:

– O să verificăm totul. Pentru cazul în care îţi vei mai aminti ceva, o să te mai ţinem un timp aici.

Malko se gândi brusc la ceva.

– Întrebaţi-l câte microbuze deţine IRO.

– Unul singur, fu răspunsul.

– Este la Istanbul?

– Nu, răspunse Osman Davut, este plecat în Georgia. Va sosi aici peste două zile.

– Bine, luaţi-l, ordonă colonelul Sokik.

Când cei trei rămaseră singuri, îi zise lui John Burke:

– O să trimit nişte oameni la hotel Santral, să încerce să o identifice pe această Sheema. Dar nu sunt prea multe şanse să mai fie acolo.

– Nu se ştie niciodată, remarcă Malko. Dar, dacă o identificăm, ar fi deja un pas mare! Căci este *cu siguranţă* amestecată în cazul nostru.

John Burke îl făcu să tacă cu o privire. Reuşiseră până atunci să nu le dea prea multe explicaţii turcilor referitoare la caz. Cu atât mai mult trebuiau să continue astfel.

*

* *

John Burke şi Malko se grăbeau sub o ploaie fină să părăsească cimitirul Ferikoy, lângă bulevardul Piyale Paşa, în compania puţinelor persoane

venite să-i aducă un ultim omagiu lui Gulush Kartal. Singura jerbă de flori frumoasă era din partea consulatului american. John Burke dădu din cap.

– Este oribil! Aceşti tipi sunt nebuni cu jihadul lor. Aţi văzut cum a masacrat-o Djohar pe această nefericită? Un adevărat ritual! Trăiesc pe altă lume.

– Nu toţi, îl corectă Malko. Hassan Kamel era îmbrăcat ca dumneavoastră şi ca mine, utiliza un telefon mobil şi nu credea în diavol. Doar că era mai periculos.

– Studiem acum numerele de telefon din carneţelul său, zise americanul. Numai să ne ajute cu ceva...

Djohar îşi va sfârşi viaţa într-o închisoare turcească, pedeapsa cu moartea nemaifiind aplicată în ţară, dar aceasta nu o aducea înapoi pe Gulush Kartal. Telefonul mobil sună în momentul în care ieşeau din cimitir. După ce îşi ascultă corespondentul, şeful antenei CIA la Istanbul se întoarse spre Malko, jubilând.

– Este încă la Istanbul!

– Cine?

– Sheema.

CAPITOLUL X

Zeynel Sokik radia, arătând o fişă de imigrare.

– Iată! anunţă el, unul dintre oamenii mei s-a dus la hotel Santral şi a discutat cu recepţionerul. A fost simplu. În tot hotelul nu era decât o singură femeie neînsoţită.

– Deci, aveţi numele ei? întrebă Malko.

– Bineînţeles, se numeşte Sheema Tomlinson şi are paşaport britanic.

– Britanic! exclamă John Burke.

– Aşteptaţi! continuă colonelul. Conform paşaportului, este de origine pakistaneză. Numele ei de fată este Nawaz. De altfel, când a ajuns la Istanbul, venea din Pakistan, de la Islamabad. Avem numărul zborului.

– O să-i sun pe „verişori"[1] imediat, zise americanul. Poate este un paşaport fals.

Notă febril numărul şi data emiterii documentului şi dispăru. Rămas singur cu Zeynel Sokik, Malko întrebă:

– Nu se ştie nimic despre intrările şi ieşirile ei?

---

[1] Serviciile britanice de informaţii.

– Pare să fie o turistă. Nu ia niciodată masa la hotel, dar se întoarce devreme seara. Am pus niște oameni să o pândească. Trebuie să-mi spuneți ce vreți să faceți. Bineînțeles, o pot aresta...

– Nu avem nimic împotriva ei pe moment, remarcă Malko. Doar legătura cu Faik Agcea, care este mort. Și, în plus, este britanică. Nu, trebuie doar s-o supravegheați. Poate că toate acestea nu vor duce nicăieri. Dar un lucru mă miră: dacă are ceva să-și reproșeze, de ce nu a părăsit Istanbulul *imediat*? Când încă nu-i știam numele...

Colonelul turc făcu un gest de neputință.

– Nu știu nimic. Este ciudat, de fapt. Poate că nu are nicio legătură cu cazul vostru.

– Totuși, există mărturia lui Djohar. Ea pare să fi jucat un rol activ în uciderea lui Gulush Kartal.

Așezat într-un colț al camerei, Elko Krisantem se plictisea. Timid, îi zise lui Malko:

– Aș putea să vă ajut. Am prieteni peste tot. Pot să împrumut un taxi și să stau în preajma hotelului.

Malko schimbă o privire cu Zeynel Sokik care zâmbi aprobator.

– De ce nu?

– Ar trebui obținută lista apelurilor date de la hotel și a celor primite de când se află acolo, sugeră Malko. Să le comparăm cu numerele pe care le avem: IRO, Faik Agcea, Hassan Kamel.

– Mă ocup eu, promise colonelul turc.

Când Malko părăsi biroul, o singură întrebare îl obseda: această Sheema era implicată în afacerea cu SADM. Atunci, de ce rămăsese la Istanbul?

Trebuie să fi simțit că se petrecea ceva anormal. Se întoarse spre Elko:

– Elko, *chiar* puteți găsi un taxi?

Într-o viață anterioară, Elko Krisantem conducea o mașină veche, de lux, dacă am putea spune așa. Deranjat, afirmă:

– Am nevoie doar de puțini bani și de câteva ore. Trebuie să-i regăsesc pe vechii mei prieteni din piața Taksim.

Malko scoase cinci sute de dolari din buzunar.

– Iată. Imediat ce veți fi gata, veniți la Ciragan.

*

* *

Femeia care purta numele de Sheema Tomlinson se privea în oglindă. Ochii ei verzi machiați slab, gura cărnoasă, nasul fin și acvilin făceau din ea o femeie foarte frumoasă. Se simțea și mai frumoasă când părul ei avea culoarea naturală – negru – dar adoptase blondul pentru a „se potrivi" mai mult cu identitatea ei britanică. Doar că un tic îi agita pleoapa stângă, crispându-se la intervale regulate. De trei zile, știa că stă pe un vulcan. Telefoanele „corespondenților" ei, Hassan Kamel și Faik Agcea, nu mai răspundeau, iar acesta nu era un semn bun. Totuși, degeaba se uitase prin ziare, nu găsise nicio referire la numele lor. Doar câteva rânduri despre moartea lui Gulush Kartal. Ceea ce nu era o surpriză.

Dar nimic despre asasin. Și, mai ales, niciun semn de viață de la cei care ar fi trebuit să-i raporteze.

Nu îndrăznea să meargă la IRO. Prea periculos. După ce se înfăşură în vestimentaţia largă şi neagră, cu o basma pe cap, ieşi din cameră. Cu basmaua şi rochia care îi ajungea până la glezne, se potrivea perfect criteriilor islamice.

Pe palier, verifică dacă pistolul Walther PPK calibrul 32, de care nu se despărţea niciodată, avea glonţ pe ţeavă. Spărgătorul de gheaţă ascuţit cu care îl omorâse pe William Green era ascuns în grosimea hainelor.

Ieşind, îl salută ca de obicei cu un zâmbet pe recepţioner. Acesta aruncă o privire circulară peste holul mic şi îi făcu semn să se apropie.

– Au venit să întrebe de dumneavoastră, zise el în şoaptă.

Sheema Tomlinson se încruntă.

– Cine?

Abia dacă auzi răspunsul – MIT-ul – , atât de încet vorbea. I se puse un nod în stomac, dar mulţumi şi ieşi. Hotelul Santral nu fusese ales la întâmplare. Bărbatul care tocmai o informase era un islamist convins, care cunoştea legăturile tinerei cu mişcarea de care aparţinea, chiar dacă nu ştia mai nimic despre ea. Sheema Tomlinson făcu câţiva paşi pe strada Billurcu, ameţită de soare şi de îngrijorare. În aglomeraţia cartierului era dificil de reperat poliţişti. În colţul bulevardului Sira-Secvilep, strigă la un taxi şi merse până la moscheea albastră.

Ajunsă în faţă, se duse în căutarea unei cabine telefonice. Bineînţeles, era un risc dacă ar fi fost

urmărită. Dar un risc necesar. Corespondentul ei lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Recunoscându-i vocea, acesta o anunţă:

– Rochia dumneavoastră va fi gata peste două zile.

– Nu mai devreme? Sunt foarte grăbită.

– Nu, imposibil. Veniţi pentru o ultimă probă poimâine, pe la ora două.

Sheema Tomlinson ieşi din cabină, decepţionată şi stresată, îndepărtându-se pe jos. Abia când se opri în faţa unei vitrine, îşi reperă urmăritorul. Un tânăr în geacă din piele, păr lung, mustaţă şi încălţat cu bascheţi. Îl observase deja din faţa hotelului. Într-un fel, o liniştea... Cel puţin, pericolul avea o înfăţişare. Intrând în moscheea albastră, încercă să înţeleagă. Cine pusese MIT-ul pe urmele ei? Graţie paşaportului britanic, nu avea nevoie de viză pentru a intra în Turcia. Numele ei nu se afla în niciun fişier. La Istanbul, întâlnise foarte puţini oameni. Deci, aceştia trebuie să fi fost deja sub supravegherea poliţiei. Sau altcineva se interesa de ea.

Telefonul mobil ţârâi, apoi se opri. La fel, de trei ori. Cum numărul nu se afişa, ştiu cine o apelează. În fine, stabili legătura. Vocea călduroasă a interlocutorului ei o linişti.

– Turismul merge bine? întrebă el.

– Am văzut aproape totul! răspunse Sheema, şi vremea nu este prea frumoasă. Mă tem să nu se strice mai rău.

O scurtă tăcere. La mii de kilometri de Istanbul, cel care îi dădea ordine trebuia să evalueze sensul cuvintelor ei. Prudent, întrebă:

– Să nu răceşti! Ar fi *foarte* neplăcut dacă ai fi obligată să rămâi acolo.

– Nu-ţi fie teamă, zise ea. Mă îmbrac bine.

Închise şi făcu câţiva paşi pe trotuarul din faţa moscheii. Mustăciosul o urmărea atent. Prin haine, atinse mânerul cuţitului de spart gheaţă. Nimeni nu bănuia o femeie drăguţă.

*

* *

John Burke obţinuse o victorie modestă.

– De data asta, „verii" au colaborat, anunţă el. Din fericire, am un prieten la ei. Am aflat *multe* lucruri.

– Paşaportul este fals?

– Nu. Este cât se poate de veritabil. Sheema Nawaz s-a căsătorit cu Robert Tomlinson acum cinci ani. Au trăit împreună la Londra timp de trei ani. A ajuns acolo cu un paşaport pakistanez. El a aranjat totul pentru ca, graţie căsătoriei, ea să obţină cetăţenia britanică. De atunci o are şi a păstrat-o şi după divorţ.

– A fost o căsătorie de convenienţă?

– Nu cred. Povestea ei este interesantă. Este fiica unui ofiţer superior al ISI[2], un islamist convins care a lucrat, de altfel, cu noi în timpul războiului

[2] Serviciul de Informaţii Pakistanez.

din Afganistan împotriva ruşilor. Îl aproviziona cu muniţii pe Gulbuddin Hekmatyar. Se pare că Sheema Nawaz, conform „verilor", a avut o aventură amoroasă cu unul dintre subordonaţii tatălui ei, un locotenent de la poliţia de frontieră. Acesta din urmă a fost asasinat în 1987 de către KHAD[3], la Peshawar, practic în braţele ei. În urma acestui incident, ea părăseşte Pakistanul. Avea doar optsprezece ani. Tot, conform „verilor", în urma acestei atrocităţi, a dobândit o ură cruntă faţă de duşmanii Islamului. A devenit pasionată de cauza islamistă. „Britanicii" o cunosc bine. Se ocupă de un birou la Londra care, oficial, facilitează intrarea în Marea Britanie a refugiaţilor politici islamişti. Este şi o oficină de propagandă şi, probabil, mai mult. Cetăţeană britanică, Sheema Tomlinson nu a fost niciodată suspectă. Şi, oricum, ştiţi bine că „verii" nu vor să se atingă de islamişti. Le este prea teamă să nu o ia peste bot... Atunci, pretind că nu reprezintă un *adevărat* pericol.

– Şi cum a devenit doamna Tomlinson?

– Când a plecat spre Londra, tatăl ei a recomandat-o unui britanic, Robert Tomlinson. Un cercetător, specialist în secte musulmane. A trăit mult timp în Pakistan şi vorbeşte perfect urdu. Când Sheema a sosit la Londra, a fost invitată de el. Apoi, relaţiile lor s-au schimbat... După un an, se căsătorea cu ea.

---

[3] Serviciul Comunist de Informaţii Afgan.

– Şi de atunci?

– S-a deplasat frecvent în ţara sa natală, unde a stat perioade lungi. Tot după cele spuse de „veri", ar fi lucrat un timp la un centru nuclear civil, aproape de Islamabad.

– Îngrijorător, ca adresă, sublinie Malko.

– După cum spuneţi, concluzionă John Burke pe un ton lugubru. Şi, cu paşaportul său britanic, se deplasează fără probleme.

– În fond, este o fostă aliată a Agenţiei, făcu Malko cu o urmă de ironie.

Un trecut agitat revenea în actualitate. Timp de mai mulţi ani, CIA fusese cel mai bun susţinător al islamiştilor radicali care luptau împotriva ocupaţiei sovietice din Afganistan, aprovizionându-i cu arme dintre cele mai sofisticate. Printre aceşti islamişti, era un anume Osama bin Laden, pe atunci iubit de CIA...

– Nu este momentul să glumim, zise John Burke. În acea perioadă, nu aveam decât un singur adversar veritabil: Uniunea Sovietică. Nu puteam prevedea că aceşti islamişti vor lansa cruciada lor nebună. În orice caz, ceea ce am aflat despre *background*-ul acestei Sheema Nawaz îmi întăreşte temerile. Această poveste cu SADM-ul este adevărată şi trebuie să dăm, cu orice preţ, de urma acestui dispozitiv.

– De fapt, completă Malko, toate acestea seamănă foarte mult cu prima tentativă autentică de terorism nuclear. După părerea mea, varianta cu

Hussein Haddad este depăşită. A fost utilizat să preia acest dispozitiv şi să-l scoată din Cecenia. Eşalonul următor este aici. Or, doi dintre protagonişti au murit: Hassan Kamel şi Faik Agcea. Singurul care poate şti ceva este Osman Davut. Prietenul dumneavoastră Sokik trebuie să-l interogheze în continuare. Până ce spune tot ceea ce ştie. Totuşi, înclin să cred că această Sheema Tomlinson este *foarte* implicată în această operaţiune. Evident, putem solicita MIT să o interpeleze, dar mă tem că nu va folosi la nimic. Nu va vorbi, iar paşaportul britanic o protejează de interogatorii forţate. Deci, singura soluţie este să fie supravegheată, pentru a ne duce la SADM... Nu avem nicio probă împotriva ei. Doar mărturia lui Djohar, care riscă să se modifice.

– Încerc să mă conving că nu este *absolut* sigur că această poveste este adevărată, răspunse John Burke. Nu avem nicio probă *materială*. Doar delirul acestui nebun de cecen. Ar putea fi o adiere lirică despre jihad...

Malko scutură din cap.

– Uitaţi câteva cadavre. Islamiştii sunt fanatici, nu nebuni furioşi. Când omoară, o fac pentru o cauză bună; cel puţin din punctul lor de vedere. De exemplu, pentru a proteja o operaţiune aflată în derulare.

– Sper să nu aveţi dreptate, recunoscu americanul. De acum, totul depinde de prietenii noştri din MIT şi de turcul dumneavoastră. Dar dacă nu se

întâmplă nimic în patruzeci şi opt de ore, va trebui să schimbăm tactica. Nu vă imaginaţi ce mesaje primesc de la Langley. Cei de acolo parcă nici nu mai trăiesc...

*
* *

– Sunteţi căutat la intrare. Un şofer de taxi, îl anunţă pe Malko angajatul de la recepţia de la Ciragan.

Acesta din urmă coborî pentru a-l vedea pe Elko Krisantem, fericit, într-un taxi vechi, cu volanul acoperit cu blană, cu talismane agăţate peste tot.

– Costă doar zece milioane de lire[4] pe zi, îi explică turcul.

– Bravo! aprobă Malko. Nu mai aveţi decât să aşteptaţi în apropierea hotelului Santral. Iată ceva care să vă ajute.

Îi dădu un pachet cu fotografii făcute din mers de un agent al MIT, în prima zi de urmărire a Sheemei Nawaz-Tomlinson.

– O voi recunoaşte! afirmă turcul după ce privi fotografiile. O să lucrez cu un prieten care mă va ajuta să nu fiu reperat.

– Mergeţi, zise Malko. Şi succes. Eu mă duc la MIT. Aparent, colonelul Sokik are noutăţi.

Lăsându-l pe Elko Krisantem, îşi luă maşina, îndreptându-se spre falsul institut meteorologic.

---

[4] Aproximativ 120 de franci.

*
* *

Zeynel Sokik radia. Îi arătă lui Malko o foaie de hârtie plină cu numere de telefon.

– Oamenii mei au făcut treabă bună! Avem listingul cu toate apelurile primite de centrala hotelului Santral, în cursul ultimelor zece zile.

– *Primite!* se miră Malko. Cum se poate?

– Cu centrala digitală se poate face orice, zâmbi colonelul Sokik. Oamenii au temeri când apelează, nu când *primesc* apeluri. De altfel, conform hotelului, Sheema Tomlinson nu a dat telefoane.

– Şi ce înseamnă asta?

– Sunt două numere foarte interesante.

Îi arătă mai multe numere subliniate cu verde.

– Primul care a sunat este telefonul mobil al lui Hassan Kamel, un număr canadian, explică turcul, iar al doilea este al lui Faik Agcea. Hassan Kamel a apelat de cinci ori, Agcea de trei. Discuţii foarte scurte. Cu siguranţă au fost pentru a stabili întâlniri.

– Şi Osman Davut? întrebă Malko.

– Nu a sunat, recunoscu cu o undă de tristeţe colonelul din MIT. Altfel, i-aş fi rupt deja toate oasele pentru a-l învăţa minte că ne-a mințit.

Degeaba, nu se putea scoate nimic de la ceilalţi doi, morţi şi îngropaţi. Încă o dată, Malko îşi reproşă că acţionase prea precipitat cu Faik Agcea. Aceste convorbiri atestau legătura dintre Sheema Nawaz şi cei pe care CIA îi bănuia că procuraseră

bomba atomică miniaturizată. Mai rămânea de stabilit care era rolul ei.

– Întrebați-l pe John ce dorește să facem, concluzionă colonelul din MIT. O arestăm pe această femeie sau continuăm să o supraveghem? În același timp, dați-i acest document. Poate îi este de folos.

*
* *

Într-o tăcere mormântală, șeful antenei CIA studia listingul telefonic remis de colonelul Sokik. Tresări, băgă mâna într-un sertar de unde scoase un al doilea listing și compară cele două documente, înainte de a ridica triumfător privirea spre Malko.

– Bingo! Un telefon mobil pakistanez a sunat la hotelul Santral a doua zi după dispariția lui William Green. Este numărul celui care este numit „Jafar", corespondentul lui Osama bin Laden în Pakistan.

Bucla se închidea. De acum, piesele puzzle-ului se potriveau. Operațiunea pornea din Pakistan sau Afganistan, cu o trecere pe la Istanbul din cauza implicării cecene. Care era etapa următoare?

– Prezența în continuare a Sheemei Nawaz-Tomlinson la Istanbul nu se poate explica decât printr-un singur motiv, concluzionă Malko. Trebuie să preia SADM-ul care se află încă aici! Dacă nu o scăpăm din ochi, o să ne ducă la el!

– Dumnezeu să vă audă, oftă John Burke. O să cer ordine de la Langley. Nu pot decide eu dacă

o las în libertate pe această femeie, ştiind ceea ce ştim...

– Cred că ar fi o greşeală să o arestăm, răspunse Malko. Nu va vorbi. În timp ce, dacă o urmărim...

*

* *

Întinsă pe patul ei, Sheema Nawaz privea tavanul, cu o mână aşezată pe abdomen. Toţi muşchii îi erau tensionaţi din cauza angoasei şi trebuia neapărat să se relaxeze. Iar pentru asta nu ştia decât un singur mijloc. Fusese întotdeauna foarte senzuală într-o ţară în care pudibonderia reprezenta legea extremă, aşa că învăţase să-şi ascundă pornirile. Cunoscuse primul orgasm cu o colegă, la şcoală, în fundul unei clase. Apoi, moartea tragică a amantului ei o marcase profund. Tocmai făceau dragoste când ucigaşii din cadrul KHAD intraseră în cameră. Îi trăseseră trei gloanţe în cap când el era încă înfipt în ea. O senzaţie pe care nu o va uita niciodată. De atunci, viaţa ei sexuală fusese haotică. La Peshawar, o mai revedea uneori pe colega sa, Benazir, şi reluau jocurile din adolescenţă. Sau, cel mai adesea, se mângâia singură, aceasta fiind modalitatea cea mai sigură de a-şi oferi plăcere. Cu ajutorul câtorva mici fantasme complet ascunse. Odată ajunsă în camera ei, privea uşa neîncetat, aşteptându-se să apară poliţiştii din MIT. Ceea ce însemna finalul misiunii pe care i-o încredinţase chiar Osama bin Laden.

O misiune care, în mod normal, era atribuită unui bărbat.

Degetul mijlociu prelungit cu o unghie roşie tăiată drept pătrunse între labiile mari în timp ce închidea ochii, imaginându-şi un bărbat bine dotat de natură care o penetra pe la spate. Şoptindu-i ce avea să-i facă, detaliind cum sexul lui gros avea să-i forţeze anusul... Maşinal, Sheema începu să mişte din şolduri şi mişcările degetului se accelerară.

Gâfâia, cu picioarele larg desfăcute, abdomenul ridicat, savurându-şi fantasma delicioasă. Îşi mângâie sânii cu mâna liberă. Zicându-şi că, într-o zi, ar trebui să reia relaţia cu un bărbat; se împlineau patru ani de când nu o mai penetrase un mădular viril. Dar, mobilizată de credinţa ei islamică, nu se mai gândise la viaţa ei de femeie.

Închise ochii, concentrându-se pe fantasma ei. Amantul ei fantomă îi şoptea că îi va forţa sfincterul. Inconştient, Sheema se cambră şi degetul i se mişcă şi mai frenetic. „Simţea" acest sex invizibil care se străduia să o penetreze cât mai adânc...

– Nu, nu, gemu ea.

Al doilea „nu" se termină cu geamăt ascuţit şi mâna îi rămase lipită de sex.

Soneria telefonului o smulse din plăcere. Nu aştepta niciun apel. Neliniştită, răspunse.

– Doamnă Tomlinson, v-am terminat rochia, o anunţă o voce neutră. Puteţi trece să o luaţi...

– Mulţumesc, zise pakistaneza. Voi veni până diseară.

Închise, vrând să cânte. În fine, va putea să părăsească acest oraş pe care îl detesta, cu ploaie, cu limba oribilă şi, mai ales, cu acest pericol omniprezent. Deşi musulmane, autorităţile turce luptau cu ferocitate împotriva islamiştilor.

Sheema Nawaz se ridică rapid.

În timp ce se îmbrăca, îşi făcu „verificarea". Cu niciun preţ nu trebuia să fie urmărită la această întâlnire. Or, MIT o supraveghea. Cu mintea din nou limpede, se echipă, zicându-şi că şederea ei la Istanbul se număra de acum în ore... Complicele ei de la recepţie îi zâmbi, arătând din cap spre un bărbat care citea ziarul în hol... Cu siguranţă, mai era un altul şi afară.

Pakistaneza traversă holul şi ieşi, apoi privi în jurul ei. În faţa hotelului era oprit un taxi. Se aplecă spre şofer.

– Vorbiţi engleza?

– Puţin.

– O.K. Am de făcut cumpărături pe strada Zokak, acolo la stânga, cu sens unic. Mă puteţi lua din capătul străzii, la colţul cu Siraselviler Caddesi?

Pentru a se asigura, îi întinse două bancnote de un milion de lire.

– Nicio problemă! o asigură şoferul care demară imediat, coborând pe Billurcu pentru a ajunge pe Siraselviler.

Fără să se grăbească, Sheema Nawaz-Tomlinson coborî strada Zokak, oprindu-se la două buticuri, dar fără să întârzie prea mult... Dacă era urmărită, nu putea altfel...

Ajunsă la colțul străzii Siraselviler, sări în taxi, fără măcar să privească înapoi. Dacă fusese urmărită, o făcuseră pe jos. Până ce urmăritorul va găsi un taxi, ea se va întoarce deja.

– Merg la Eminomu, pe Mehmet Caddesi, nr. 17. Este un magazin de îmbrăcăminte, îi zise ea şoferului.

*

* *

Elko Krisantem nu îşi ascundea bucuria.

– Doar eu ştiu unde a mers! jubilă el. Am văzut doi tipi de la MIT care alergau ca nişte nebuni în urma taxiului meu.

Stratagema sa funcționase! Bucuros, Malko întrebă:

– Unde s-a dus?

– La un mic magazin amărât, aproape de Cornul de Aur. Haine. A ieşit de acolo cu o husă şi mi-a cerut să o duc înapoi la hotel.

Gânditor, Malko se întrebă de ce Sheema Nawaz-Tomlinson făcuse o ruptură de filaj pentru a merge să ia nişte haine. Ciudat.

– Întoarceți-vă la magazin şi încercați să vă interesați, ceru el.

Abia plecă Elko, că îl sună pe John Burke pentru a-l anunța. Era aproape ora şase.

– O să-i pun pe cei din MIT să verifice, făcu americanul, de mâine dimineață. Progresăm. Poate că în acest magazin a ascuns bomba...

*

* *

Elko Krisantem se învârtea de o oră prin cartierul Eminomu, discutând cu comercianţii ambulanţi şi vânzătorii. Nimeni nu părea să-l cunoască pe vânzătorul de haine de la nr. 17... Se duse până la magazin şi notă numele. Era închis şi pe un panou scria: „Închis până luni". Plecă nedumerit şi merse până în piaţa Taksim pentru a se întâlni cu foşti prieteni. Poate că aveau ei vreo idee. În orice caz, având în vedere calitatea hainelor vândute, Sheema nu venise aici pentru a se îmbrăca.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson studia atentă o hartă a oraşului Istanbul. Luase ceaiul la ora opt, concentrându-se apoi pentru o scurtă rugăciune. Soarele revenise la Istanbul, ceea ce putea fi un semn bun din partea cerului.

Acea zi era decisivă. Ori părăsea Istanbulul, ori risca să rămână aici mult timp. Se îmbrăcă cu un pantalon, un pulover cu gâtul rulat şi un mantou. Sub pulover, direct pe piele, îşi ascunsese cuţitul de spart gheaţa, invizibil pe sub lâna groasă. În geantă, micul PPK, cu un glonţ pe ţeavă.

Aruncă o privire circulară prin cameră, îşi verifică atent valiza ca să nu lase nimic compromiţător în urmă şi trânti uşa.

Zarurile erau aruncate.

CAPITOLUL XI

Sheema Nawaz privea distrată din taxi vechile imobile dărăpănate care se întindeau pe Yüksek Caddesi, o stradă îngustă cu sens unic şi pavaj dislocat care escalada dealul Sahkander. În plus, cartierul era în amenajare, iar şoseaua mărginită de gropi enorme. Coborâse pe Siraselviler pentru a ajunge până la intersecţia Yüksek cu marea arteră pietonală Isticlal Caddesi. Ajunsă la Tünel Meydan, se aplecă spre şofer.

– *Stop here, please!*

Şoferul se opri în zona unde strada se lărgea, formând o mică piaţă de unde pornea funicularul – *tünel*, în turcă – care lega Sahkucu de bulevardul Yüzbasi-Sabohatin, la nivelul Bosforului, chiar în faţa podului Galata. Fără să se grăbească, Sheema Nawaz făcu câţiva paşi spre partea înaltă a străzii, unde se deschidea o arcadă ce permitea accesul spre o fundătură, Tünel Passage, care adăpostea, pe lângă câteva buticuri, şi o cafenea „literară".

În momentul în care intră pe sub arcadă, se întoarse şi reperă imediat un tânăr mustăcios care, la rândul lui, tocmai coborâse dintr-un taxi şi se „îndrepta" spre platforma *tünelului*.

Era exact aşa cum prevăzuse. Exista riscul unui al doilea urmăritor, dar nu era sigură.

Deschise uşa cafenelei. Aceasta, deşi era inaugurată de puţin timp, părea că datează de un secol şi era formată din trei săli legate între ele, mobilate cu banchete şi mese pătrate. Gravurile de pe pereţi, şirurile de cărţi, podeaua din faianţă verde, lemnăria, toate creau o atmosferă intimă şi relaxantă. La intrare, o vitrină oferea produse de patiserie orientală acoperite cu cremă. O scară în spirală ducea la un mezanin unde cuplurile puteau sta liniştite. Locul era frecventat de intelectuali, jurnalişti, oameni de televiziune. Sheema Nawaz se aşează în a doua sală, pe o banchetă de unde putea vedea uşa. Sigură că urmăritorul ei avea să sosească, pentru a vedea cu cine se întâlnea.

Ceea ce se şi întâmplă! Tânărul mustăcios cu geacă din piele deschise uşa cafenelei. Sheema Nawaz comandă o *baklava* şi o Coca de care nu se atinse. Nu ar fi putut înghiţi niciun bob de mazăre. Lăsă să treacă un sfert de oră, apoi, cu stomacul strâns, se ridică, lăsând o hârtie de cinci sute de mii de lire pe masă. Oricum, nu va mai avea nevoie de bani turceşti...

Tânărul aşezat pe o banchetă, în stânga, se prefăcea că citeşte un ziar. Ridică privirea când tânăra îi zâmbi fermecător înainte să se aşeze în faţa lui. Surprins, lăsă ziarul jos.

– *Why do you follow me*[1]? întrebă Sheema cu o voce blândă.

---

[1] De ce mă urmăreşti?

Văzu în privirea poliţistului că nu înţelegea engleza.

Drăguţă, îi luă mâna stângă şi o puse pe masă, cu palma în sus, ca o ghicitoare. Tânărul poliţist o privi stupefiat, neînţelegând ce voia de la el. Văzu prea târziu că tânăra bagă mâna sub palton, apoi o ridică cu un gest agil şi o lasă pe masă. Tânărul poliţist urlă. Cu toată forţa, Sheema îi fixase mâna de masă cu ajutorul cuţitului de spart gheaţa.

Era deja în picioare. Cuplul din spatele lor se întoarse, în timp ce ea se îndrepta spre uşă. Alesese această cafenea datorită meselor din lemn şi a *tünelului*. Trecu alergând pe sub arcadă, traversă mica piaţă şi ajunse în staţia de îmbarcare în *tünel*.

Garniturile plecau la fiecare zece minute. Cumpără cu două sute de mii de lire un bilet şi se strecură în grupul care aştepta următoarea garnitură. Cu colţul ochiului, zări un necunoscut care traversa piaţa alergând şi se opri în spatele ei. Primul, cel pe care îl „înţepenise" de masă, nu se arătă încă.

Pulsul îi ajunsese la 200... Garnitura sosi, iar oamenii se îmbulziră. În îngrămădeală, se apropie de bărbatul care o urmărea şi se aşeză în spatele vagonului. Când acesta se opri la nivelul inferior, Sheema Nawaz nu coborî imediat, aşteptând să se golească vagonul. Urmăritorul ei nu se mişcă nici el, părând cufundat în lectura ziarului. Nici nu văzu că tânăra se apropie de el şi scoate micul pistol PPK din geantă. Cu ţeava apropiată de ziar, apăsă de trei

ori pe trăgaci. Bubuiturile răsunară, fiind respinse de pereții vagonului, dar nu mai era nimeni care să le audă. Polițistul se prăbuși de-a lungul peretelui, grav rănit, în timp ce tânăra se îndepărta alergând. Pe Yüzbasi-Sabohatin-Evarcu Caddesi, nu aşteptă decât trei minute după un taxi. Îi ceru şoferului să o conducă de cealaltă parte a podului Galata, la Topkapî. La început, se întorcea des, cu un nod în stomac. Văzând că nimeni nu o urmărea, îşi reveni. Bineînțeles, reacțiile nu urmau să întârzie, dar avea un avans considerabil.

Un şir lung de oameni aştepta în fața muzeului Topkapî, mai ales japonezi. Sheema Nawaz se amestecă printre ei un timp, apoi porni spre stația de taxiuri, din fața muzeului.

– International Airport Atatürk! ceru ea şoferului.

*
* *

– A scăpat!

Vocea lui John Burke tremura de furie! Malko, care se pregătea să coboare, ascultă relatarea fugii Sheemei Nawaz. Unul dintre polițiştii de la MIT murise. Bineînțeles, serviciul turc lansase o operațiune de mare anvergură pentru a o găsi pe fugară. Polițiştii verificaseră deja camera de la hotelul Santral fără să găsească nimic. Toate lucrurile ei erau acolo.

– Sosesc, zise Malko.

Elko Krisantem aştepta afară în „taxiul" său. Malko îl puse la curent. Turcul înjură printre dinţi.

– Am lăsat-o la Tünel, dar nu puteam aştepta, strada fiind prea îngustă.

– Avea bagaje?

– Nu, doar geanta de umăr obişnuită.

Ceea ce nu însemna nimic. Dar era o şansă minusculă ca Sheema Nawaz să mai fie în Istanbul, într-o ascunzătoare sigură.

– Numai să urmărească *bine* aeroporturile, oftă Malko. Cu numărul de paşaport ar trebui să o poată intercepta.

*

* *

Sheema Nawaz coborî în faţa parcărilor de la aeroport ca şi cum mergea să-şi recupereze maşina. Ajunse într-un colţ pustiu de la al doilea nivel. Acolo, într-o clipă, îşi luă din geantă o feregea neagră şi se înfăşură în ea, ascunzându-şi părul blond. Când ieşi din parcare, ar fi zis că este o integristă... Totuşi, îi bătea inima cu putere când intră în holul aerogării pavat cu marmură. Nimic suspect. Pericolul putea fi mai departe... Se duse la depozitele automate de bagaje şi recuperă o valiză care stătea acolo de la sosirea ei la Istanbul. Apoi se duse spre toalete, unde se închise înăuntru. Când ieşi, purta o perucă cu păr scurt, ochelari, un taior din tweed verde şi ciorapi asortaţi, pantofi cu talpă plată... Se duse la ghişeul Lufthansa şi prezentă un bilet.

– Trebuia să plec peste două zile spre Frankfurt, explică ea. Aţi avea un loc astăzi, la acelaşi zbor?

După ce consultă calculatorul, angajata îi validă biletul. Sheema Nawaz-Tomlinson se numea acum Denise Lemercier, cetăţean canadian.

– Poarta 18 B, anunţă angajata de la Lufthansa. Zborul va fi anunţat în aproximativ patruzeci de minute.

Patruzeci de minute de nelinişte. Tânăra se forţă să se oprească la *freeshop* de unde cumpără o sticlă de Defender Success şi un cartuş de ţigări. Apoi se decise să meargă la poliţia de frontieră.

Poliţistul se uită distrat la paşaport, abia deschizându-l, iar tânăra se duse în *VIP-room* unde comandă un ceai. Nu mai avea decât să se roage. Pistolul Walther PPK rămăsese în caseta de bagaje şi nimic nu o mai lega de trecutul ei recent.

*

* *

– O vom găsi! se jură pe un ton încordat Zeynel Sokik. Am creat o plasă din care nu va putea scăpa. Avem semnalmentele ei şi numărul de paşaport. Nu a dat niciun telefon înainte de a pleca. Şi, chiar dacă s-a ascuns în Istanbul, va fi obligată să iasă la un moment dat.

John Burke şi Malko răspunseră printr-o tăcere adâncă. Era un scenariu fericit. Şeful staţiei CIA îşi imagina cu greu cum le va explica celor de la Langley că lăsase să-i scape singura pistă care

ducea la „bombă". Cu atât mai mult cu cât această femeie părea a fi principalul organizator al întregii operațiuni, date fiind legăturile ei cu Pakistanul și bin Laden. Cafeaua se răcea pe masă. Nervos, Zeynel Sokik nu putea sta într-un loc. Sună telefonul direct și, după câteva clipe de discuție, fața i se lumină.

– Ați găsit-o? întrebă imediat John Burke.

Colonelul MIT închise, triumfător.

– Nu, dar nu va mai dura mult! Prietenul dumneavoastră Elko Krisantem a lucrat bine. Poliția din Istanbul l-a identificat pe proprietarul magazinului unde s-a dus femeia: este un infractor, un falsificator cunoscut, specialist în acte false, Hagi Kadin. A mai fost deja condamnat de mai multe ori.

– Deci, ea și-a comandat acte false, zise John Burke. Trebuie să aflăm de urgență ce fel de acte.

– Vom merge chiar noi să-l interogăm pe falsificator! zise Zeynel Sokik ridicându-se.

Chemă doi polițiști și plecară în două mașini, cu sirenele pornite.

*

* *

Sheema Nawaz se ridică: se anunța zborul ei. Pentru a mia oară, privi în jur. Nicio agitație suspectă, în afară de polițistul care supraveghea îmbarcarea. Cu pulsul la 200, dar calmă în aparență, se pierdu în mulțimea pasagerilor.

Minutele care urmară deveniră cele mai tensionate din viața ei. Pândind orice mișcare, avea

impresia că timpul trecea cu încetinitorul. Acum, probabil că toată poliția turcă, serviciile secrete, fără a mai pune la socoteală CIA, o căutau. Atâta timp cât avionul nu decola, era în pericol. În Turcia, poliția avea brațul *foarte* lung... În fine, reactoarele porniră, iar avionul Boeing 737 se îndreptă spre pistă. În câteva minute, va ieși din spațiul aerian turc. La Frankfurt, până când poliția de frontieră germană va primi datele pașaportului pe care îl folosise pentru a pleca, ea va fi departe...

În geantă, avea alte două pașapoarte: unul pakistanez și unul belgian. Pe acesta din urmă îl va folosi pentru a pleca din Frankfurt după ce își va recupera bagajul, pornind spre noua ei destinație, cu o nouă identitate.

Îi mulțumi cerului. Allah o protejase. Urma să ducă la bun sfârșit misiunea care îi fusese încredințată de bărbatul pe care îl respecta cel mai mult pe lume, șeful Internaționalei Islamiste Al-Qaida, Osama bin Laden.

*

* *

– Spargeți ușa!

Cei doi polițiști din MIT nu ezitară nicio secundă și forțară ușa magazinului de haine. Același afiș era acolo de două zile, potrivit spuselor vecinilor săi. „Închis până luni".

Ușa ceda rapid. Magazinul mirosea a praf și umezeală. Hainele oferite erau preistorice... Nimeni. Continuară, traversând partea din spate,

aglomerată de cutii, pentru a ajunge la un mic birou unde ardea un bec. Hagi Kadin nu va mai merge niciodată la închisoare. Prăbuşit pe biroul său, cu obrazul plin de sânge, era mort. Examinându-l, găsiră orificiul de intrare a glonţului, în partea din spate a craniului, foarte vizibil printre firele rare şi cenuşii de păr.

– Târfa! scrâşni John Burke.

Sheema Nawaz făcuse „menajul", anticipând venirea poliţiştilor. Aceştia începură să verifice sistematic. După o oră, scoseseră la iveală o duzină de paşapoarte din diferite ţări – Belgia, Canada, Italia, Iordania, Franţa – toate în alb, gata să fie completate. Plus un set integral de coperte. Hagi Kadin trebuia să fi avut complici în multe consulate.

John Burke şi Malko schimbară o privire descurajată. Sheema Nawaz-Tomlinson plecase... Comportamentul ei era mai mult decât logic. Rămăsese la Istanbul în aşteptarea actelor false! Adevărata problemă era că, de acum, nu aveau *nicio* idee despre identitatea sub care călătorea. Nici unde mergea.

– O să anunţ serviciul american de imigraţii, propuse cu o voce slabă John Burke. Să-i dau semnalmentele. Avem amprentele ei, de la hotel.

Din nefericire, nu puteau fi verificate amprentele a mii de oameni care intrau în fiecare zi în Statele Unite.

– Să mergem să facem rezumatul în biroul dumneavoastră, propuse Malko, şi el descurajat.

*
* *

Foile cu listingurile telefonice erau întinse pe masa mare de conferinţe, John Burke, unul dintre adjuncţii săi şi Malko încercând să interpreteze apelurile diferitelor telefoane ale protagoniştilor cazului.

– Priviţi! zise brusc Malko. Hassan Kamel şi Faik Agcea au sunat la mai multe numere din Canada.

Calculatorul triase numerele apelate, apropiindu-se după prefix.

– Exact. 514 este Canada, făcu John Burke. Montréal.

– Acolo unde locuia Hassan Kamel, sublinie Malko.

O pistă încă fragilă, căci erau sute de numere: în Belgia, Bosnia, Iordania, chiar Statele Unite, fără a mai vorbi de Istanbul şi anumite telefoane mobile încă neidentificate.

– Aţi verificat aceste numere? întrebă Malko.

Tehnicianul dădu din cap.

– Unele da, sir, dar nu duc la nimic clar. Sunt cu siguranţă codate. Le vom decoda, dar va dura...

Or, tocmai de timp nu dispuneau.

Malko rezumă situaţia:

– Dacă luăm toate aceste personaje şi legăturile lor, avem Pakistan, Cecenia, Turcia, Iordania şi Canada. Hassan Kamel locuia în Canada. Poate că este singura pistă de urmat...

John Burke îşi turnă un Defender şi îl bău dintr-o înghiţitură.

– Pentru moment, tot ceea ce avem sunt numerele codate şi adresa lui Hassan Kamel de la Montréal, remarcă el.

Ultima adresă a algerianului fiind cimitirul din Istanbul, nu riscau să-l găsească acasă. Malko insistă:

– Kamel pare să fi jucat un rol important în această operaţiune. În carneţelul lui am găsit numere pakistaneze, turceşti şi canadiene. Ce făcea la Istanbul?

– Şi, în acest caz, ce făcea Sheema Nawaz-Tomlinson?

– Nu ştiu nimic, mărturisi Malko.

Secretara îi transferă un apel lui John Burke. Acesta ridică privirea.

– Este Zeynel. Microbuzul aparţinând IRO tocmai a sosit la Istanbul din Georgia. Ne propune să mergem să-l verificăm.

– Merită efortul? întrebă Malko.

Americanul scutură din cap.

– Nu. Toţi experţii noştri sunt de acord. Un SADM emite o radiaţie slabă de raze gama, captabilă pe o rază de câţiva metri. Dar nu lasă nicio urmă. Deci, chiar dacă ceea ce căutăm noi a fost transportat cu acest microbuz, nu vom descoperi nimic. Să mergem totuşi. Îi vom spune că verificăm urme de explozibili. O să convoc un expert al nostru care se află la consulat.

*
* *

Microbuzul gri, uzat şi dărăpănat, era parcat chiar în faţa sediului IRO, pe o străduţă mică din cartierul islamist, păzit de doi poliţişti. Colonelul Sokik, John Burke şi Malko intrară pe un hol strâmt din sediul ONG-ului. Chiar înainte de scări se găseau rafturi pentru pantofii vizitatorilor, pentru a fi schimbaţi cu papuci imenşi. Văzându-l pe Zeynel Sokik că intră fără să se descalţe, un tânăr bărbos se ridică ţipând.

Colonelul îl apucă de guler, îl lipi de perete şi îl scotoci.

– Du-te să-l cauţi pe şeful tău, îi ordonă colonelul MIT. Repede.

Se instalară într-un mic salon plin cu cutii, echipament militar, având pe pereţi fotografiile unor atrocităţi cumplite... Osman Davut, care fusese eliberat cu o zi înainte, apăru după un minut, supus şi tremurând. Cu cheile microbuzului. Zeynel Sokik i le luă din mână şi îl ameninţă cu degetul.

– Ai tot interesul să nu găsim *nimic*. Altfel...

Îşi trecu încet degetul peste gât cu o plăcere evidentă, în timp ce şeful IRO protesta prin naţionalismul său neclintit. Se întoarseră în stradă.

Tehnicianul adus de John Burke se învârtea deja în jurul microbuzului. Puse jos valiza metalică şi scoase câteva instrumente de măsurat. Intrigat, colonelul Sokik îl întrebă pe John Burke:

– Dar ce căutaţi?

– Urme de explozibili, făcu evaziv americanul.

Un sfert de oră mai târziu, verificarea se încheiase. Sub privirea uşurată a lui Osman Davut, tehnicianul îşi închise valiza.

– Nicio urmă de produse periculoase, anunţă el.

Şeful IRO i-ar fi sărutat picioarele. John Burke şi Malko schimbară o privire elocventă. Lipsa urmelor nu însemna *nimic*.

– Cred că veţi prinde avionul spre Canada, zise şeful antenei CIA. Dacă mai există cât de cât vreo şansă să găsim acest dispozitiv diabolic, acolo îl vom găsim.

CAPITOLUL XII

Malko se zgribuli când coborî din maşina lui Martin Turturo, şeful staţiei CIA la Toronto, care venise să-l ia de la aeroportul Dorval, după o călătorie haotică: nu existau zboruri directe Istanbul-Montréal. Un vânt glacial mătura strada Peel, scuturând câţiva fulgi de zăpadă. Americanul se zgribuli.

– Clima nenorocită! Dacă se porneşte, într-o oră se face zăpada de un metru pe străzi.

Intrară pe holul îngust de la nr. 715, care adăpostea la ultimele trei etaje ale SCRS[1], un fel de FBI canadian. Un poliţist în uniformă albastră îi intercepta imediat. Martin Turturo îşi rosti numele, iar poliţistul se dădu la o parte.

– Ofiţerul Boisbriand vă va conduce la domnul Ward Elcork, anunţă el.

O tânără înaltă, blondă, cu părul căzut pe umeri, încorsetată într-un taior cu pantaloni, înaintă spre ei, cu mâna întinsă.

– Ofiţer Héloïse Boisbriand, anunţă ea. Vă voi conduce la biroul directorului.

---

[1] Serviciul Canadian de Informaţii şi Securitate.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ofiţerul Boisbriand părea ieşit din *Playboy.* Ochii mari, cenuşii, o gură cărnoasă, un bust pe care taiorul abia îl cuprindea şi nişte picioare care parcă nu se mai terminau. O urmară în lift. Martin Turturo îi făcu lui Malko un semn complice cu ochiul, vizibil excitat.

Ward Elcork era mult mai puţin sexi. Mai degrabă stilul de pastor protestant chel, cu o figură lungă şi tristă, pe care abia dacă se zărea un zâmbet. Îşi invită musafirii într-un birou care semăna cu o seră tropicală, cu vedere minunată spre Saint Laurent şi partea de jos a oraşului. După schimbul de cărţi de vizită, se aşezară în jurul unei mese joase, iar şeful SCRS iniţie discuţia.

– Domnul Turturo m-a anunţat că încercaţi să identificaţi o reţea teroristă islamistă, zise el. Bineînţeles, noi vă oferim întreaga noastră colaborare, dar m-am interesat la Secţia G, competentă în domeniu, şi mi-au spus că nu au nimic concret.

– Le-aţi vorbit de Hassan Kamel? întrebă Malko.

– Bineînţeles. Era menţionat în telegramă. I-am scos dosarul. Nu are o identitate falsă. A fost naturalizat cetăţean canadian acum patru ani şi nu ne-a atras niciodată atenţia. Un afacerist fără nimic deosebit.

Care îi întâmpinase pe poliţiştii turci cu focuri de armă. Martin Turturo insistă:

– Nu aveţi nimic despre Sheema Nawaz- Tomlinson?

– Nimic, dar aici paşapoartele englezeşti nu sunt verificate prea mult. Poate să fi intrat deja fără să fie remarcată.

Martin Turturo, mai degrabă corpolent, cu un păr negru abundent şi trăsături groase, începea să se încingă.

– Pot să-mi dau jos haina? întrebă el. Este cam cald...

Treizeci de secunde mai târziu, cei trei bărbaţi erau în cămaşă. Héloïse Boisbriand, disciplinată, îşi descheie vesta taiorului, confirmând pronosticurile cele mai optimiste ale lui Malko. Un caşmir maro încheiat până la gât se străduia să nu explodeze sub greutatea sânilor minunaţi. Şi, când ea se întoarse să ia un dosar de pe birou, simţi cum îl furnică degetele. Héloïse Boisbriand avea un fund bombat demn de o prinţesă africană, absolut fascinant. Din fericire, se aşează la loc, cu genunchii apropiaţi, ochii în jos, şi tensiunea se mai potoli.

– Deci, concluzionă Malko, nu aveţi niciun element care să ne ajute?

„Protestantul" scutură din figura lui tristă.

– Niciunul.

– Nu aţi percheziţionat domiciliul lui Hassan Kamel?

Poliţistul canadian tresări uşor.

– Dar este imposibil! Din două motive: mai întâi, domnul acesta nu a comis niciun delict pe teritoriul canadian. Apoi, noi, SCRS, nu avem atribuţii de poliţie. Trebuie să colaborăm cu GRC[2].

[2] Jandarmeria Regală Canadiană.

Nu este mereu simplu, adăugă el cu o mimică dezgustată.

Martin Turturo şi Malko se priviră cu acelaşi gând: îşi iroseau timpul şi nu prea era cazul. Toată CIA era pe picior de război pentru a găsi acest dispozitiv nuclear aflat pe mâinile islamiştilor. Casa Albă, pusă în temă, îi presa pe cei de la CIA. FBI, alertat, era atent la tot, ca şi Vama, Imigrările, NSA. Întreg sistemul de securitate american era activat. Singura problemă: în acel moment, nu aveau *niciun* indiciu concret.

Martin Turturo se ridică şi îşi luă haina, cu un zâmbet cam forţat.

– Nu o să vă răpim timpul! Dl. Malko Linge va încerca să progreseze în baza elementelor de care dispune momentan.

„Protestantul" se ridică, mai trist ca niciodată.

– Bineînţeles! Bineînţeles! făcu el, dar ţin ca serviciile noastre să coopereze în această anchetă. Suntem pe teritoriul canadian, nu-i aşa? De asemenea, o să pun la dispoziţia colaboratorului dumneavoastră pe unul dintre ofiţerii noştri.

Uitându-se la Martin Turturo, Malko crezu că acesta din urmă va sări la gâtul directorului SCRS: voia doar să-i spioneze! Poliţistul canadian continuă:

– Ofiţerul Héloïse Boisbriand a fost desemnat pentru această sarcină.

*

* *

– *Motherfuckers*[3]! În loc să invadăm Irakul, ar fi trebuit să invadăm Canada. Mai întâi, era mai aproape şi, cel puţin, am fi scăpat de ei. Sunt *zero*! FBI a inventariat *cincizeci* de organizaţii teroriste în această ţară, care prosperă în linişte.

– Sper că ofiţerul Boisbriand nu îmi va băga beţe în roate, făcu Malko.

Martin Turturo râse.

– Cu reputaţia dumneavoastră, vă va mânca din palmă...

Malko nu îndrăzni să-i spună că, în acest caz, ar avea alte planuri pentru ea. Se mulţumi să remarce:

– Aţi văzut cum era îmbrăcată! Iar ca mentalitate, trebuie să semene şefului ei: nu a zâmbit nici măcar o dată...

Maşina tocmai intra pe Sherbrook, întorcând spre Ritz Carlton unde se cazase Malko. Americanul se întoarse spre el.

– Cu ce veţi începe?

– Singura informaţie de care dispun: adresa lui Hassan Kamel. Dacă nu descopăr nimic, mă întorc în Austria. Este prea deprimant acest oraş.

– Hei, făcu Turturo, *don't pull my leg*[4]! Trebuie să găsim chestia aia! Dacă aveţi nevoie de întăriri, de la Toronto sau de la Langley, nicio problemă.

– Pentru moment, remarcă Malko, am nevoie, în primul rând, de o pistă.

---

[3] Nenorociţii!

[4] Nu mă luaţi peste picior!

Ajunseseră în faţa hotelului Ritz Carlton.

– O.K., eu plec la Toronto, făcu Turturo. Aveţi telefonul meu şi linia directă. O să mă rog pentru dumneavoastră. Când începeţi?

– Ofiţerul Boisbriand vine să mă ia la ora două şi mergem la Kamel.

*

* *

– Voi întreba la benzinărie, propuse Héloïse Boisbriand, cu vocea ei apăsată şi lentă.

De o jumătate de oră, căutau piaţa Malicorne, în cartierul Ville d'Anjou, una dintre nenumăratele periferii ale Montréalului. Ansamblul se întindea pe o insulă imensă între cele două braţe ale râului Saint Laurent. Cu cât mergeai mai spre est, cu atât era mai sărăcăcios. Interminabile bulevarde drepte, mărginite de mici imobile fără pic de farmec; nicio formă de relief. O deprimantă periferie americană.

Mica benzinărie Petrofina de pe bulevardul Metropolitan era protejată de enorme bare din fier şi grilaje groase. Un adevărat seif. În acest colţ, hoţii făceau legea. Héloïse Boisbriand reveni, impasibilă.

– Trebuie să ne întoarcem. Ville d'Anjou este în urma noastră. Mi-a explicat drumul.

Malko întoarse, începând să înţeleagă apatia locuitorilor din Québec. Nu se întâmplă nimic la Montréal, oraş adormit, fără interes sau şarm, blocat în frig şase luni pe an. Trebuia să fii terorist pentru a-ţi dori să te muţi acolo...

Încă mai era zăpadă peste tot. Iarna dura până în iunie. Ville d'Anjou era la peste zece kilometri

de centrul oraşului Montréal, un cartier de pavilioane şi de mici imobile cu trei etaje, cu „tuneluri" din prelate de plastic pentru a proteja maşinile de căderile de zăpadă. Se mai învârtiră un timp şi sfârşiră prin a da de un grup de mici imobile moderne şi urâte: piaţa Malicorne. Cartier liniştit, fără niciun magazin.

– Ce intenţionaţi să faceţi? întrebă Héloïse Boisbriand cu o urmă de nelinişte, când Malko se opri în faţa nr. 6303.

– Nu ştiu, mărturisi Malko. Apropo, sunteţi înarmată?

Héloïse Boisbriand păru ca lovită de fulger.

– Înarmată! Nu, de ce?

Calm, Malko se întoarse spre ea, înainte de a coborî din maşină.

– Fiindcă la Istanbul au murit deja şase oameni.

Evident, aici riscau să nu găsească decât un apartament gol. Singurii care ar fi putut spune ce se întâmplase cu dispozitivul nuclear vândut de ruşi erau morţi sau tăceau. Poliţiştii MIT îl bătuseră degeaba pe Isa Hamadov, acesta nu vorbea.

În ce o privea pe misterioasa Sheema Nawaz-Tomlinson, aceasta se evaporase. Verificările, începând de la aeroportul Istanbul, nu evidenţiaseră nimic. Erau prea multe zboruri, iar controalele spre Europa erau inexistente. Putea fi oriunde. Mai rămânea o pistă fragilă: Canada. Unde Hassan Kamel locuia şi unde duceau mai multe numere de telefon. Care, în plus, avea o frontieră comună cu Statele

Unite pe exact 6416 kilometri! O adevărată strecurătoare. Posibil ca teroriştii să se fi gândit că era mai puţin periculos să introduci un dispozitiv nuclear pe aici decât printr-un port american. Având în vedere controalele de pe aeroporturi, calea aeriană era exclusă...

– Să mergem, făcu Malko coborând din maşină.

În principiu, riscul era nul. Intrară în imobilul de trei etaje. Fără lift, dar cu maşini de spălat într-o încăpere de la parter. Niciun nume pe cutiile poştale, doar numere. Malko ciocăni la prima uşă, fără niciun rezultat. Abia la a treia îi deschise o femeie grasă.

– Îl caut pe Hassan Kamel, zise Malko.

– Chiar în faţă! zise femeia, dar cred că nu este nimeni acasă. Este în deplasare, iar colegul lui s-a mutat.

– Colegul său?

– Da, tânărul drăguţ care locuia cu el.

– Îi ştiţi numele?

Ea se încruntă.

– Cred că îl cheamă Ahmed. Este un algerian. Vorbeşte cu un accent ciudat.

– Unde a plecat?

Femeia ridică din umeri.

– Nu ştiu. Aici nu prea se întreabă.

– Nu aveţi nicio idee unde ar putea fi găsit?

– Nu. Ah, aşteptaţi, odată mi-a cerut să-l conduc la o moschee, la intersecţia dintre Ontario şi

Saint Dominique. Camioneta lui rămăsese în pană. O rablă veche, portocalie. Cam asta e tot.

Închisese uşa. Héloïse Boisbriand cobora deja. Malko o prinse din urmă.

– Ar trebui să vizităm acest apartament.

Canadianca făcu ochii mari.

– Trebuie făcută o solicitare la GRC. Dar va dura. Trebuie să se implice un judecător.

Malko înţelese: ar fi reuşit în mileniul următor.

– Aşteptaţi-mă! zise el cu zâmbetul cel mai fermecător.

Urcă să examineze uşa apartamentului lui Hassan Kamel. Nu era un seif... Fără să ezite, îşi luă avânt şi se aruncă spre uşă. Se auzi un trosnet surd şi uşa se deschise brusc, cu broasca smulsă. Malko tocmai intra în apartament când auzi paşi grăbiţi pe scări şi o exclamaţie:

– Sunteţi nebun!

– Intraţi, făcu Malko, trăgând-o în apartament.

Héloïse Boisbriand se retrase violent.

– Dar este ilegal! Ieşiţi imediat, altfel o să chem poliţia.

Ochii săi cenuşii scânteiau de dezaprobare. Malko o prinse de braţ şi o lipi de perete cu brutalitate.

– Ascultaţi-mă bine, ofiţer Héloïse, eu caut terorişti periculoşi. *Foarte* periculoşi. Nu mă interesează ce este legal şi ce este ilegal. O să scotocesc apartamentul, iar dacă veţi încerca să mă împiedicaţi, o să vă leg.

Se înfruntară din priviri timp de câteva secunde, apoi canadianca coborî privirea şi mormăi:

– Atunci, dumneavoastră sunteţi un adevărat *maverick*[5]!

– Aşteptaţi-mă în maşină, sugeră Malko.

– Nu, vreau să asist.

Vizita se derulă foarte repede. Câteva haine într-un dulap şi o carte de vizită cu antetul „Foufounes Électriques", pe care fusese notat un număr de telefon din Montréal. Totuşi, căutând sub saltele, Malko descoperi ceva mai interesant: o cutie de cartuşe 357 Magnum începută. Lipseau şase cartuşe, exact cât să încarce un revolver...

Sub cartuşe, erau documente şi fotografii. Malko le examină. În toate era o fată blondă, în genunchi, care îi administra o felaţie unui băiat dezbrăcat, chiar frumos, tip magrebian, dotat cu un sex foarte lung, uşor curbat. Amândoi zâmbeau spre obiectiv. El ţinea în mâna stângă un cuţit cu care îşi ameninţa partenera, dar era evident un joc.

Bărbatul nu putea fi Hassan Kamel. Era vorba probabil de cel pe care vecina de palier îl numise Ahmed. Malko mai luă o fotografie. De această dată, acelaşi băiat penetra pe la spate o negresă al cărei fund amintea teribil de tare cu al ofiţerului Héloïse Boisbriand.

– Este dezgustător!

---

[5] Rebel.

Héloïse Boisbriand privea fotografiile peste umărul lui Malko. Acesta nu se putu abține să nu se răzbune în mod inocent.

– Uimitor, făcu el, această negresă vă seamănă...

– Ce!?

Héloïse Boisbriand îl privi, uimită.

– În fine, să zicem că are acelaşi fund ca al dumneavoastră, preciză Malko. Minunat.

Se uită la ea şi privirile lor se întâlniră pentru scurt timp, după care canadianca, îmbujorată, întoarse capul.

La un loc cu fotografiile se aflau şi documente tipărite. Vreo zece pagini. Ochiul lui Malko sesiză antetul: *Bismillah Al Rahman Al Rahim*. Textul era în franceză, fără echivoc:

„Trebuie să declarăm un război nemilos imperialismului american, sioniştilor şi aliaţilor lor arabi până la victoria finală. Trebuie să considerăm lupta armată ca fiind singura cale pentru a provoca dispariţia definitivă a inamicilor Islamului de pe harta lumii."

Era semnat Yusuf Mohammad.

Malko îi arătă biletul incendiar lui Héloïse Boisbriand.

– La SCRS aţi auzit despre acest Yusuf Mohammad? întrebă el.

– Da, zise ea. Era un tip din Québec care s-a convertit la religia musulmană. În realitate, se numeşte Renaud Boisvert. Este un tip fanatic, dar îl bănuim *şi* că ar fi un agent al GRC infiltrat în

rândul islamiştilor. Fiindcă nu a fost niciodată interogat.

– Cum se poate? se miră Malko.

Héloïse Boisbriand zâmbi resemnată.

– Aici, în Canada, totul este posibil! Renaud Boisvert este un personaj ciudat. Trăieşte cu o arăboaică foarte frumoasă, Sabrina, care are nişte moravuri foarte libere. Ea l-a atras în mişcarea islamică.

Se uită nervoasă în jur.

– Să mergem, zise ea. Ceea ce facem este ilegal.

După o ultimă privire circulară, Malko o urmă, lăsând uşa deschisă. Imediat ce ajunseră în maşină, se întoarse spre Héloïse Boisbriand.

– Trebuie să-l găsim pe acest Ahmed. Este foarte posibil să facă parte din această reţea. Aparent, frecventează două locuri: moscheea din Ontario şi „Foufounes Électriques". Ce este aceasta?

Faţa Héloïsei Boisbriand se strâmbă dezgustată.

– Oh, un fel de bar-discotecă de pe strada Sainte Catherine. Este foarte puţin frecventat: tineri drogaţi, fete de moravuri uşoare, nişte lepădături toţi. Este în cartierul „cald"...

– Ei bine, vom merge acolo în seara aceasta!

Héloïse Boisbriand tresări:

– Aveţi nevoie de mine?

– Bineînţeles. Un cuplu iese mai puţin în evidenţă decât un bărbat singur, cu atât mai mult cu cât nu mai am douăzeci de ani... Dar nu veniţi în uniformă.

– Uniformă? Dar nu port niciodată uniformă!

– Vreau să spun, se corectă Malko, îmbrăcați-vă cu ceva mai lejer decât acest taior. Până atunci, mergem să vedem moscheea. Știți unde se află?

– În apropiere.

*

* *

Era în centrul Montréalului. Moscheea Fatima se afla lângă o măcelărie *halal* pe Ontario, între Saint Dominique și Saint Laurent. Poarta era închisă. Héloïse Boisbriand se duse să se intereseze la măcelărie unde o sfătuiră să revină a doua zi, vineri, pe la ora unu.

– Ce facem acum? întrebă ea.

Malko notă numărul de pe cartea de vizită de la „Foufounes Électriques" și i-l întinse.

– Încercați să vedeți pe numele lui este înregistrat numărul. Discret. Iar diseară mergem la „Foufounes Électriques".

Îl lăsă la Ritz Carlton pe Sherbrook, un fel de Champs-Élisyées al Montréalului. Acest oraș îl obosea pe Malko, dar trebuia să reziste: nu-i mai rămânea decât această pistă. Încercă să-și imagineze ce ar însemna explozia unui dispozitiv nuclear de o kilotonă într-un oraș ca New York. Mii de morți, incendii, poluare radioactivă și, mai ales, o lovitură teribilă pentru Statele Unite și o victorie absolută pentru islamiști. Ceea ce risca să aprindă multe vocații teroriste. Or, existau aproape un miliard

de musulmani pe lume. O adevărată armată puternică...

Neavând altceva de făcut, scoase listingurile numerelor de telefon din carnețelul lui Hassan Kamel. Îl luă apoi pe cel copiat de pe hârtia cu antetul „Foufounes Électriques" și încercă să afle dacă se afla pe listă. După cinci minute, găsise unul aproape identic, mai puțin două cifre.

Cel luat din carnețelul lui Hassan Kamel era 514 279 4723, iar cel găsit în apartament era 514 270 4721... Interesant. Putea să fie un cod destul de simplu, prin care se înlocuia 0 cu 9 și se scădea 2 din ultima cifră. Selecționă un alt număr, de New York de această dată, și efectuă schimbarea înainte de a forma numărul. Dădu peste un robot care anunța cu o voce în engleză, cu un puternic accent oriental:

– Aici, Ghani. Nu sunt disponibil. Lăsați numele și numărul dumneavoastră. Vă voi contacta.

Malko închise, euforic! Convins că „spărsese" codul destul de rudimentar al islamiștilor. Acum, puteau identifica ușor proprietarii numerelor de pe listing. FBI urma să se ocupe de asta. În ce privea numărul găsit în apartamentul din piața Malicorne, trebuia să spere că SCRS îl va descoperi pe proprietar.

Fericit că avea în sfârșit o veste bună de dat, îl sună imediat pe Martin Turturo.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson privi cerul cenuşiu şi brazii acoperiţi de zăpadă. Acest imobil, la nord-est de Montréal, în periferia Saint-Laurent, era chiar sinistru, iar apartamentul, deprimant. Mobila era formată dintr-un televizor, o canapea veche, iar decoraţiunile compuse din câteva versete din Coran prinse pe perete. Imposibil să profite de balconul de pe terasă: era prea frig. Dar aici se simţea în siguranţă. Apartamentul nu era pe numele ei, nimeni nu ştia de sosirea ei acolo şi, printre cei două sute de locatari de diferite origini din imobil, trecea complet neobservată.

Se duse în bucătărie să ia, dintr-o cutie de biscuiţi, revolverul 357 Magnum, şi îl băgă în geantă. Apoi, de pe telefonul mobil, formă un număr şi coborî. Încă două sau trei măsuri şi va fi pregătită pentru ultima parte a misiunii sale: să declanşeze o bombă atomică în New York. Să dezlănţuie apocalipsa asupra necredincioşilor care luau în batjocură numele lui Allah...

CAPITOLUL XIII

Sheema Nawaz apăsă a patra oară pe butonul interfonului de la apartamentul 403 de pe strada Fort, nr. 1250, încercând să-şi calmeze furia care o cuprindea. Ahmed El Mali trebuia să fie acolo şi să o aştepte, conform instrucţiunilor primite. Venise după el cu un taxi „prieten", condus de un „frate" sigur. Avea *neapărat* nevoie de el. Neştiind ce să facă, rămase în faţa intrării. După câteva minute, apăru o femeie cu o sacoşă de cumpărături şi deschise uşa imobilului. Sheema intră după ea fără probleme.

Canadienii nu erau suspicioşi, iar această mică stradă perpendiculară pe Sherbrook, în plin centru, într-un cartier burghez, era aproape pustie.

Pakistaneza luă liftul până la etajul al patrulea, apoi ciocăni la uşa 403. După un timp, auzi un foşnet în spatele uşii şi o voce somnoroasă întrebă:

– Cine este?

– Deschide, Ahmed. Sunt o prietenă a lui Hassan.

Se auzi broasca, iar uşa se întredeschise şi apăru un tip înalt, cu trăsături regulate, în bustul gol, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei. Privirea sa

neliniştită se schimbă când văzu o tânără atât de drăguță.

– Cine eşti tu? întrebă el în franceză.

– Ai întâlnire cu mine aici, răspunse Sheema în arabă.

Ahmed El Mali se încruntă.

– Tu... Hassan...

– Hassan a murit ca un martir, îl anunță rece tânăra. La Istanbul. Eu i-am luat locul. Te îmbraci şi vii cu mine.

Privi dezgustată la salteaua aşezată direct pe jos, hainele agățate în cuie, mormanul de lenjerie murdară de pe jos. Islamul nu folosea mereu cele mai bune elemente. Dar credința compensa tot.

– La ce oră ne întoarcem? întrebă Ahmed El Mali.

– Nu te întorci, zise sec Sheema Nawaz. Începând de acum, eşti la dispoziția lui Allah. Vei îndeplini misiunea pe care fratele Hassan – Allah să-l aibă în grijă– ți-a încredințat-o.

Ahmed El Mali asculta, indispus. Era adevărat, îi promisese lui Hassan Kamel care îl găzduia şi îi dădea bani, dar, la acea vreme, părea ceva îndepărtat. Acum, ajunsese la momentul adevărului.

Totuşi, această femeie îl tulbura. O măsura, cu capul într-o parte, privind-o tot mai concupiscent. Pakistaneza îşi dădu seama şi se simți jenată.

– Grăbeşte-te, făcu ea cu brutalitate.

– Şi dacă prefer să rămân aici? întrebă Ahmed El Mali.

În loc de răspuns, Sheema bägă mâna în geantă şi scoase pistolul Magnum 357 pe care îl îndreptă spre tânăr, după ce ridicase percutorul.

– *Bismillah Al Rahman Al Rahim!* zise ea apăsat. Dacă refuzi să te supui, te omor.

Ahmed El Mali citi în privirea ei o hotărâre atât de puternică, încât îşi schimbă imediat atitudinea, ridicând mâinile în aer.

– Hei! *Cool, sister!* Glumeam. Unde mergem?

– Eu nu glumesc cu voinţa lui Allah, făcu rece Sheema. La Istanbul am ucis doi oameni care se puneau în calea Voinţei Sale. Grăbeşte-te.

Supus, Ahmed El Mali începu să-şi strângă lucrurile. Când Sheema îl văzu luând telefonul mobil, îi zise:

– Lasă-l aici. Pentru moment, nu ai nevoie de el.

– Dar sunt o grămadă de oameni care mă sună, protestă tânărul algerian. Prieteni cu care joc biliard.

Inflexibilă, Sheema închise telefonul într-un sertar. Cinci minute mai târziu, ieşeau din imobil. Un taxi îi aştepta. Şoferul îl îmbrăţişă călduros pe Ahmed.

– Chebab! făcu acesta din urmă. Nu ştiam...

Urcară în taxiul care demară. Sheema Nawaz se aplecă spre şofer:

– Mergem la Saint Laurent. Colţ cu bulevardul Marcia Lauzin.

Nici măcar lui Chebab, care făcea parte din jihad, nu voia să-i dea adresa ei.

Saint Laurent se afla în nord, la o jumătate de oră de centru. După ce coborâră din taxi, Sheema şi Ahmed trebuiră să meargă aproape un sfert de oră pe bulevarde pustii, mărginite de imobile ieftine.

O zonă nu foarte veselă. Ahmed El Mali boscorodea printre dinţi, gândindu-se că în acest colţ pierdut nu va găsi un biliard. Ajunşi la apartamentul de pe strada Deguirre, îl inspectă rapid.

– Nu este decât o cameră, remarcă el.

– Da, confirmă Sheema fără să se deranjeze. Tu vei dormi pe canapea, eu în cameră. Şi nu ieşi fără acceptul meu.

Tânărul algerian avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza situaţia în care se afla.

– Deci, vom locui aici *amândoi*, făcu el pe un ton plin de subînţelesuri.

Simţea deja cum i se inflamează pântecul. Nu ar fi prima dată când s-ar fi culcat cu o „soră" de religie. Sheema îl privi glacial.

– Da. Pentru câteva zile. Este mai sigur.

– O.K. Mă duc să fac o baie.

Se descheie la cămaşă şi o dezbrăcă cu o mimică plină de provocare. Îşi zise că tânăra nu va rezista mult timp farmecului său. Şi încă nu-i văzuse mădularul.

*

* *

Héloïse Boisbriand coborî din maşina Ford închiriată de Malko, pe care acesta tocmai o parcase pe un teren gol, chiar în faţa barului „Foufounes

Électriques". Înfăşurată într-un palton lung din piele neagră model Gestapo 1941, avea o alură mândră. Cu un aer dezgustat, privi geamurile luminate de neoane roz ale disco-barului. Muzica făcea pereţii vechiului imobil să tremure, iar proiectoarele din interior luminau nişte siluete care se agitau.

Malko privi în jurul său. Era chiar sinistru. Această porţiune din strada Sainte Catherine era rezervată sex-shopurilor, cinematografelor porno, barurilor „gay" sau târfelor, cu câteva restaurante chinezeşti unde nu îţi venea să intri.

– Chiar vreţi să mergem *înăuntru*? întrebă canadiana.

– Avem o şansă să găsim acolo pe cineva care să ne ducă la acest Ahmed, răspunse Malko.

Reuşiră cu greu să deschidă uşa, atât de înghesuit era înăuntru. „Foufounes Électriques" îşi merita numele! Într-o muzică tehno infernală, orbite de stroboscoape, zeci de fete foarte tinere în costume avangardiste se bâţâiau ori flirtau fără reţinere, îmbrăţişate de nişte tipi palizi pe un ring minuscul. De-a lungul barului şi pe fiecare centimetru pătrat liber se îngrămădea o mulţime în care toate sexele erau reprezentate...

Héloïse şi Malko se duseră la garderobă, unde tânăra îşi lăsă paltonul din piele şi se întoarse, provocându-i şocul vieţii. Ofiţerul SCRS arbora o rochie mulată din vinilin negru, prinsă în două bretele subţiri şi care îi ajungea la jumătatea şoldului. Cu ciorapi negri şi escarpeni. În plus, un fermoar ori-

zontal pe fiecare parte a sutienului, care permitea, fără să dea jos rochia, să elibereze sfârcurile sânilor. Sufocat, Malko simți cum îl inundă un val de adrenalină.

– Rochia dumneavoastră este *foarte sexi*! remarcă el.

Héloïse Boisbriand roși.

– Nu am purtat-o niciodată! O prietenă mi-a trimis-o de la Londra. Aici este *singurul* loc unde o pot purta.

Curajoasă, se îndreptă spre bar, dându-i la o parte pe clienții cu ochii căscați la ținuta ei. Vinilinul negru se mula pe fundul bombat într-un mod indecent. Când ajunseră la bar, Malko era deja excitat peste măsură. Din prima, Héloïse comandă o porție dublă de Defender Very Classic Pale fără gheață, iar el îi ținu isonul cu o Stolichnaya dublă. Nu reușea să-și dezlipească ochii de la ea: metamorfoza era stupefiantă.

Părea în același timp deranjată și mândră de îndrăzneala sa. Un cuplu ieși din mulțimea compactă ca o magmă și se așeză la bar lângă ei. Un arab înalt cu părul tuns scurt, însoțit de o blondă foarte slabă, în pulover verde și pantaloni roz-fosforescent. Comandară „caribou[1]" iar bărbatul o privi pe Héloïse cu un aer pofticios, arătând spre cele două fermoare.

– Le pot deschide pentru un dolar?

---

[1] Un amestec de Scotch și Porto.

Malko crezu că Héloïse îl va pălmui, dar aceasta golise deja jumătate din Defender. Fără să clipească, răspunse sec.

– *O sută* de dolari!

Arabul izbucni în râs şi o luă de mână.

– Prea scump! Mergem să dansăm?

Fără să aştepte răspunsul, o trase după el, lipindu-se imediat de ea, punându-şi mâinile pe fundul extraordinar al ofiţerului Héloïse Boisbriand. Malko se aşteptă din nou la o reacţie dură, dar degeaba. Canadianca parcă plutea în altă lume.

– Îmi oferiţi ceva de băut? întrebă fata cu pantaloni fosforescenţi. Prietena dumneavoastră are un fund...

Malko îi comandă un coniac Otard XO. Pe ring, arabul se freca insistent de vinilinul Héloïsei.

– Caut un tip pe nume Ahmed, îi zise Malko fetei. Tânăr, frumuşel. Vine des pe aici.

– Nu-i cunosc pe toţi tipii frumuşei, dar trebuie să-l întrebaţi pe Mulud. Este algerian şi el.

Dansul se opri şi Mulud acceptă să se întoarcă la bar, împingând-o înaintea lui pe parteneră. Héloïse Boisbriand avea obrajii roşii şi ochii lucioşi. Încă se mai vedeau urmele degetelor lui Mulud pe rochia din vinilin. Blonda arătă spre Malko.

– Îl caută pe unul Ahmed. Un algerian.

– Ahmed şi mai cum?

– Nu ştiu, mărturisi Malko, dar am fotografia lui.

Scoase fotografia cu felaţia şi i-o arătă lui Mulud. Acesta izbucni în râs.

– Dar este „Eightball"! Spuneţi-mi, sunteţi judecător sau poliţist?

– Nici una, nici alta. Jurnalist. Fac un reportaj despre imigraţia algeriană în Canada.

Sprijinită cu coatele de tejghea, cu abdomenul împins înainte, Héloïse se legăna pe ritmul muzicii, cu privirea tulbure.

– De ce îi ziceţi „Eightball"? întrebă Malko.

Mulud zâmbi.

– Fiindcă este un as în biliard american[2]! Adevăratul lui nume este Ahmed El Mali. Ce aveţi cu el?

– Vreau să discut cu el. Ştiţi unde locuieşte?

Mulud scutură din cap.

– Nu, dar am o prietenă care trebuie să ştie.

Urlă, pentru a acoperi muzica:

– Denise!

O fată cu bluză largă şi jeanşi negri, foarte tânără, cu părul ciufulit, un diamant prins în nas şi un inel în buza inferioară, se întoarse şi veni lângă Mulud.

– Ce vrei?

– Îl caută pe Ahmed El Mali, făcu Mulud arătând spre Malko.

---

[2] Bila nr. 8 neagră este cea care trebuie introdusă ultima în gaură, altfel se pierde partida.

– Nu l-am văzut de patru zile şi l-am împrumutat pe nemernic cu douăzeci de dolari. Aş vrea să-l revăd şi eu.

Îndrăzneţ, Mulud o luă pe Héloïse de la bar şi o trase în îmbulzeala de pe ringul de dans. Cu colţul ochiului, Malko văzu că, de această dată, mâna lui se strecurase *între* trupurile lor, chiar între coapsele Héloïsei. Aceasta începu să danseze, cu braţele deasupra capului... Dacă ar fi văzut-o „protestantul"! Malko scoase două bancnote de zece dolari din buzunar şi i le întinse Denisei.

Aceasta luă banii şi scoase din buzunar o hârtie pe care o desfăcu.

– Iată, zise ea, s-a mutat. Locuieşte la nr. 120 pe strada Fort. Apartamentul 403. Sunteţi simpatic şi vă voi arăta ceva.

Îl trase spre colţul toaletelor şi îşi desfăcu cureaua pantalonului. Îl trase în jos, la fel şi chilotul roz, prezentându-şi sexul epilat. De una dintre labii îşi prinsese un lănţişor de care era atârnat un turn Eiffel în miniatură!

– De obicei îl arăt pentru un dolar! făcu ea. Lui Ahmed îi place mult. A zis că-i aminteşte de Paris.

Se îmbrăcă şi se pierdu în mulţime.

Malko o regăsi pe Héloïse la bar, comandând al doilea Defender dublu. Ea se întoarse spre el:

– Acest loc este respingător! zise ea. Ştiţi ce mi-a făcut acest arab?

– Nu, zise Malko. Ce?

Ea coborî privirea.

– Nu vă pot spune! Bărbaţii m-au ciupit de fund în timp ce dansam. O cocină! Să mergem.

Mulud dispăruse. Héloïse avu timp să-şi termine băutura, după care se duse la garderobă şi se îmbrăcă în paltonul lung. După ce se urcară în Ford, Malko o întrebă:

– Unde mergem?

– Duceţi-mă acasă. Locuiesc pe platou.

Platoul era partea cea mai veche din Montréal. Fermecătoare căsuţe cu scări exterioare, pe străzi liniştite trasate în unghi drept. Ghidat de Héloïse, Malko parcă în faţa unei căsuţe violet şi coborî.

– Ceea ce m-aţi pus să fac a fost oribil! zise ea pe un ton grav. Nu vă voi ierta niciodată.

Totuşi, nu protestă când Malko, în loc să o salute, porni în urma ei pe scările metalice exterioare care duceau la apartamentul ei. Paltonul lung din piele neagră nu reuşea să ascundă complet legănatul provocator al fundului ei extraordinar. Ea reuşi cu greu să descuie şi se întoarse, imediat după ce intrase.

– Sunteţi aici!

Ca şi cum nu ar fi realizat că Malko o urmase.

– Voiam să văd unde locuiţi, minţi entuziast Malko.

Héloïse aprinse lumina şi chicoti, în timp ce se dezbrăca de paltonul care căzu pe jos.

– Ei bine, priviţi!

Nu se aşteptase deloc să descopere că. Héloïse Boisbriand avea o personalitate dublă. Apartamentul

ei, fără niciun fir de praf, semăna cu un show-room de decorator. Camera era dublă. În stânga, un living cu mobilă modernă, o canapea din piele albă cu o măsuță cu blat din marmură. La dreapta, o masă din lemn de mesteacăn norvegian aproape alb, stil Ruhlman. Totul era nou.

– Am făcut o obsesie, mărturisi Héloïse. Era o promoție la un mare decorator de pe strada Saint Laurent. Toate modelele arhitectului parizian Claude Dalle. Atunci, am cedat. Știți că pentru noi, cei din Québec, tot ce vine din Franța este sacru!

Sânii îi tresăreau de parcă voiau să scape din rochia de piele. Cu un mers nesigur, se duse spre masă, se sprijini cu spatele de ea, iar mâinile mângâiară suprafața netedă a blatului din mesteacăn norvegian. Îi zise lui Malko:

– Sunteți diabolic! M-ați implicat într-un jaf, iar la discotecă... bărbatul acela...

Se apropie de ea, considerând nedrept faptul că Mulud profitase mai mult decât el de această femelă splendidă. Își puse mâinile pe șoldurile înfășurate în vinilin negru, apoi alunecă mai jos și îi cuprinse fesele, care erau atât de tari precum își imagina.

– V-a mângâiat așa?

– Da, șopti ea. Este ceva deplasat.

În orice caz, nu se clintea. Atmosfera acestui apartament liniștit avea ceva afrodiziac. Malko se hazardă, punându-și mâna pe pântecul Héloïsei.

– Am văzut că a făcut și așa...

– Luaţi mâna, şopti ea. Este necuviincios.

Totuşi, nu se opuse, stând cu mâinile sprijinite pe marginea mesei. Malko îşi lăsă degetele să cutreiere pe rochia mulată şi simţi, spre marea lui surpriză, conturul unui sex. Héloïse îl privi tulburată, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

– Dar nu aveţi nimic pe sub rochie! exclamă Malko.

– Mi-a scos chiloţii în timp ce dansam, şopti tânăra. Iar după aceea a vrut...

Malko avu impresia că se aprinde ca un incendiu. Privirea lui o întâlni pe a canadiencei şi realiză, într-o fracţiune de secundă, că ofiţerul Héloïse Boisbriand era o târfă autentică. În loc să o îmbrăţişeze, calm, apucă de fermoarele de la piept şi trase, desfăcând rochia de piele din care ieşiră două sfârcuri brune, lungi şi tari. Malko le atinse, apoi le masă cu degetele. Héloïse închise ochii, iar respiraţia i se acceleră.

Lăsând sânul stâng, băgă mâna pe sub rochie, urcând de-a lungul ciorapilor până ce ajunse la coapsa goală şi la un sex inundat. Când îl pătrunse cu degetul, Héloïse gemu.

– Da, da, aşa a făcut! Ruşine.

Malko o mângâie câteva secunde, apoi se desfăcu la pantaloni. Ar fi făcut invidios şi un cimpanzeu în călduri. Strângând părul blond într-un mănunchi, trase capul Héloïsei spre spate, forţând-o să-l privească.

– O să mă cuprindeţi cu gura! zise el pe un ton calm. În genunchi!

O lumină tulbure invadă privirea ei cenuşie, iar Héloïse murmură cu o voce de fetiţă speriată:

– O să-mi faceţi rău, dacă nu voi accepta?

– Da, afirmă Malko, apăsându-i ceafa.

Supusă, canadiana se lăsă în genunchi pe covorul gros. Fără să ezite, îşi băgă în gură sexul lui Malko până la omuleţ, apoi începu o mişcare neîndemânatică, dar plină de bunăvoinţă. Deodată, Malko simţi că îi lua mâna şi i-o aşeza pe cap... Când ridică ochii spre el, privirea i se schimbase: umilă, imploratoare şi, mai ales, plină de plăcere.

– Nu am de ales, nu-i aşa? şopti ea, înainte de a relua mişcarea.

Malko plutea. Fu aproape să ejaculeze în această gură docilă, dar îşi zise că voia ceva mai bun.

– Héloïse, încetează! zise el. Am chef de fesele tale. Nu vreau să ejaculez în gură.

– Dumnezeule, ce îmi veţi face?

Vorbea de parcă se afla sub hipnoză. Această docilitate ipocrită aproape că îl făcu pe Malko să ejaculeze instantaneu.

– Ridică-te, zise el.

Ea se conformă, iar el o făcu să se răsucească, cu abdomenul spre masa din mesteacăn norvegian stil Claude Dalle, şi îi ridică pe şolduri rochia din vinilin negru, lăsând vederii ciorapii cu jartieră şi minunatul ei fund.

– Ce faceţi? întrebă Héloïse tânguitor.

Nu putea ignora sexul excitat care se lipise de fundul ei. Malko îşi puse mâinile pe fesele ei, depărtându-le, scoţând la iveală intimitatea tinerei canadience. Rapid, Malko îşi poziţionă sexul de sfincterul anal şi îi şopti calm la ureche:

– O să te violez. O să te penetrez în adâncul feselor.

– Nu, gemu Héloïse, nu vreau.

Când simţi mădularul tare care începuse să îi forţeze muşchii sfincterului, încercă să scape, dar, prinsă între marginea mesei care nu o lăsa să se mişte şi sexul dur care începea să o violeze, milimetru cu milimetru, era neputincioasă.

În culmea fericirii, Malko continuă să o penetreze, privind cum sexul îi este cuprins de sfincterul minuscul. Se simţea plăcut de strâns, dar Héloïse nu urla de durere. Ori nu era prima experienţă de acest gen, ori această seară neobişnuită o făcuse să renunţe la inhibiţii. Înfipt la maximum, Malko îşi savură plăcerea fără să se mişte. Prosternată pe masa Claude Dalle, care nu fusese totuşi concepută pentru aşa ceva, Héloïse Boisbriand respira greoi.

Scoase un ţipăt scurt când el se retrase complet şi expiră zgomotos când Malko o penetră din nou între fese, care începură să tremure spasmodic, însoţite de mişcările lui Malko. Héloïse se agita în acelaşi ritm ca şi el, în timp ce mâinile îi alunecau pe suprafaţa lustruită a mesei. Fu brusc cuprinsă de un spasm lung, atât de violent, încât aproape că îl

făcu pe Malko să se retragă, iar ea se prăbuşi şi mai mult peste masă, cu fundul ridicat şi gura lipită de lemnul vopsit.

Tocmai avusese orgasm.

Malko, scuturat de unde de şoc, îşi apăsă degetele pe carnea fermă a feselor ei minunate. Nu se mai putea abţine. Băgând mâna între corpul Héloïsei şi masă, prinse sânii care ieşeau prin rochia descheiată, masând sfârcurile şi explodă în adâncul anusului tinerei, cu un ţipăt sălbatic.

După câteva minute, invadat de plăcere, se retrase, eliberând-o pe Héloïse. Aceasta rămase prosternată pe masă timp de câteva secunde, apoi se ridică încet, cu privirea tulbure, machiajul întins, rochia încă ridicată pe şolduri. Ca şi cum nu-l vedea pe Malko, traversă camera cu mers de marinar beat şi dispăru.

Malko se îmbrăcă la loc, privind cu recunoştinţă masa din mesteacăn norvegian desenată de Claude Dalle. De fiecare când va vedea una asemănătoare, inima lui va tresări de plăcere...

Héloïse reapăru după douăzeci de minute. Cu ochii încercănaţi, dar cu o figură serioasă, fără machiaj. Foarte „ofiţer Héloïse Boisbriand". Reuşea totuşi cu greu să-i susţină privirea. Cu mâinile în buzunarele capotului albastru flauşat, îi zise:

– Aţi abuzat de mine! Băusem şi nu mai ştiam ce fac. Acum, lăsaţi-mă fiindcă trebuie să-mi scriu raportul zilnic.

– Raportul?

– Da, şeful meu vrea să ştie tot ce faceţi.

Malko se apropie de ea şi îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

– Héloïse, o anunţă el, nu vei scrie decât ceea ce îţi spun eu să scrii. Altfel, *eu* voi aduce la cunoştinţă ierarhiei tele că te-am sodomizat pe masa din bucătăria în stil art deco.

– Acesta-i şantaj, bâigui Héloïse Boisbriand.

– *Este* şantaj, confirmă calm Malko.

Tânăra canadiancă scutură din părul ei lung şi blond.

– Plecaţi! Sunteţi diabolic. M-aţi făcut să beau. Nu vreau să vă mai văd.

Malko îi zâmbi hotărât şi rece.

– Mâine dimineaţă, vom merge pe strada Fort. La ora nouă.

Coborând scările exterioare, îşi zise că o neutralizase pe spioana SCRS într-o manieră neaşteptată, dar eficace.

*

* *

Strada Fort se afla în plin centru, perpendicular pe Sherbrook, şi mărginită de clădiri moderne. Imobilul de la 1250 forma un colţ, fiind o clădire neutră din cărămidă, de şase etaje. Ca peste tot în Canada, la intrare nu se afişau nume, doar numere. Malko apăsă de mai multe ori pe 403 fără să primească niciun răspuns.

– Nu este acasă, zise Héloïse Boisbriand.

Îşi reluase atitudinea distantă, înfăşurată într-un înfricoşător taior din tweed verzui. Malko zări un

buton „Paznic". Sună şi o voce de femeie îi răspunse:

– Cine este?

– Îl caut pe Ahmed El Mali.

– A plecat.

– A ieşit?

– Nu, s-a mutat. Ieri dimineaţă. Chiar dacă nemernicul îmi datorează bani.

– Vi-i pot da eu, promise Malko.

După douăzeci de secunde, uşa holului se deschise, apărând o femeie grasă cu bigudiuri pe cap, care îi privi suspicioasă pe Malko şi pe Héloïse Boisbriand. Arătă un colţ de hârtie pe care erau trecute cifre.

– Pentru toate ziarele, făcu ea. Şapte dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi.

Malko îi întinse zece dolari.

– A plecat împreună cu o femeie înaltă, blondă, explică portăreasa. Am uitat de ziare, pentru moment.

Malko tresări. Scoţând o fotografie cu Sheema Nawaz-Tomlinson la Istanbul, i-o băgă sub nas femeii.

– Ar putea fi aceasta?

Portăreasa îl privi intrigată.

– Sunteţi de la poliţie?

– Da, făcu simplu Héloïse Boisbriand, arătându-şi legitimaţia de la SCRS.

– Ar putea fi chiar ea, recunoscu portăreasa, dar ar trebui să o revăd cu ochii mei.

– Cum au plecat?

– Cu taxiul. Condus de un arab, bineînțeles, că nu sunt decât din aceştia.

– Numărul?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu.

Se întoarse în clădire, lăsându-l pe Malko frustrat. Încă o dată, venise prea târziu. De ce Ahmed El Mali se mutase brusc? Dacă femeia venită după el era Sheema, însemna că tânărul algerian făcea parte din conspirația islamistă care planifica să detoneze o bombă nucleară în America.

Singura pistă rămânea moscheea Fatima. Cu o speranță în plus: dacă îl regăsea pe Ahmed El Mali, acesta din urmă l-ar conduce la misterioasa Sheema Nawaz-Tomlinson.

Deci, în inima complotului.

CAPITOLUL XIV

Mai mulți arabi stăteau aplecați pe trotuarul străzii Saint Dominique, chiar înainte de intersecția cu bulevardul Ontario, și se încălțau după ce ieșiseră din moscheea Fatima. Aceasta nu părea a fi ceea ce era, instalată la parterul unui mic imobil din cărămidă roșie acoperit cu graffiti. Niciun semn distinctiv nu indica lăcașul de cult. Câteva mașini, între care două taxiuri, erau parcate pe strada cu sens unic spre sud. Malko se oprise ceva mai înainte, de-a lungul celuilalt trotuar. Se întoarse spre Héloïse Boisbriand.

– Du-te.

Arabii ieșeau, tot mai numeroși. Malko se uită la ceasul Breitling Crosswind: douăsprezece și treizeci fix. Héloïse Boisbriand ieși din mașină, înfofolită într-o haină pufoasă, pantaloni și ghete. Ninsese în timpul nopții, iar temperatura abia ajungea la opt grade. Tânăra traversă și abordă un mustăcios îmbrăcat în canadiană.

– Caut un băiat pe nume Ahmed El Mali, zise ea. Îl cunoașteți?

Arabul se îndepărtă fără măcar să răspundă. Încercă de mai multe ori, fără niciun rezultat. Cam

descurajată: erau între zece şi cincisprezece mii de algerieni în Montréal, precum şi zeci de moschei. Cei pe care ea îi aborda, grăbiţi să meargă la căldură, nu păreau nici măcar să înţeleagă întrebarea.

Dar, deodată, un bărbat corpolent şi chel îi răspunse întrebând-o:

– De ce îl căutaţi pe Ahmed El Mali?

Héloïse Boisbriand arboră zâmbetul ei cel mai inocent.

– Mi-a cerut să-i închiriez o cameră. Nu aveam, dar acum am una. Îl cunoaşteţi?

– Puţin.

– Ştiţi unde îl pot găsi?

– Mă pot vedea cu el, cu siguranţă. Numele şi telefonul dumneavoastră?

– Héloïse Boisbriand, 654 3521. Să se grăbească, fiindcă am mulţi clienţi.

El o privi intrigat.

– Atunci de ce îl mai căutaţi?

– Este simpatic. L-am întâlnit la „Foufounes Électriques", pe strada Sainte Catherine.

– O.K. Îi voi spune când îl voi vedea...

O lăsă pentru a se urca într-un Volvo care avea semnul galben de taxi. Uşa moscheii se închisese. Canadianca reveni în Fordul închiriat de Malko:

– Trebuie urmărit acest taxi!

După ce o ascultase, el scutură din cap.

– Nu. O să-şi dea seama. Lasă-l să vină el. Am reţinut numărul şi o să-l identificăm. Apropo, ce ai făcut cu numărul pe care ţi l-am dat?

Ea se încurcă. Episodul din ajun lăsase totuşi urme, schimbând raporturile dintre ei.

– Nu am îndrăznit să-l menţionez şefilor mei. Ar fi trebuit să le spun cum îl obţinusem. Atunci am apelat la un prieten, Bernard Hupé. Este sergent detectiv la Compartimentul de combatere a infracţiunilor îndreptate împotriva persoanei, din cadrul Poliţiei Montréal. El are acces la fişiere.

– Când vă vedeţi?

– Acum. Avem întâlnire la un restaurant italienesc de pe strada Saint Laurent, Via Roma. Bernard este foarte drăguţ. Îmi cam face curte. Ne va ajuta cu siguranţă. La fel şi cu taxiul.

Malko demară, întoarse pe Ontario pentru a urca pe Saint Laurent, strada cea mai aglomerată cu magazine din Montréal, în sens unic spre nord. Via Roma era precedat de o grădină de iarnă, ceea ce îi dădea un aer abandonat. Un bărbat singur aştepta la o masă. Foarte brunet, cu ochelari, un nas lung, haină în carouri, nu părea a fi poliţist. Héloïse Boisbriand făcu prezentările, dându-l pe Malko drept membru al unei agenţii federale americane, fără a preciza însă care.

Canadianul se ridică şi îi strânse călduros mâna lui Malko.

– Sergent-detectiv Bernard Hupé, zise el. De la Compartimentul de combatere a infracţiunilor îndreptate împotriva persoanei.

Accentul său puternic de Québec îl făcu pe Malko să râdă... Dar i se păru că era cooperant şi

plin de admirație față de Héloïse. După un Defender fără gheață și destul de multe pahare de Chianti, se destinse și mărturisi:

– La noi, nu este ușor. SCRS nu are atribuții specifice poliției, Jandarmeriei Regale nu-i place să se ocupe de chestiuni politice, iar noi nu avem mijloace. În plus, există o tradiție a imigrării în Canada care le permite oamenilor să intre și să iasă practic când vor. Fac o solicitare de azil care se soluționează în ani de zile... Algerienii au sosit în masă în 1991. Sunt peste tot! În noiembrie anul trecut, am destrămat o bandă care fura mașini 4x4 foarte *costisitoare* și calculatoare. Le trimiteau fraților lor din GIA[1], în Algeria.

La cafea, Malko îi dădu numărul de telefon găsit acasă la Hassan Kamel și o fotografie cu Ahmed El Mali, în plină acțiune. Canadianul nu făcu niciun comentariu.

– Ar trebui să-l pot găsi! zise el punându-le în buzunar. Altceva?

– Caut și o femeie care are un pașaport britanic, Sheema Tomlinson; dar nu știu nici măcar dacă se află în Canada.

Bernard Hupé dădu din cap.

– În acest caz...

Văzând bunăvoința evidentă a acestuia, Malko își aminti de miza misiunii sale: dispozitivul nuclear

[1] Grupul Islamic Armat. (n. tr.)

tactic. Dacă acesta părăsise Istanbulul, nu ar fi putut-o face decât cu vaporul.

– Puteți verifica dacă există un trafic comercial maritim important între Turcia și Canada?

– Turcia? întrebă Bernard Hupé, mirat.

– Da, căutăm o încărcătură de heroină.

– O să întreb la colegii de la antidrog, zise polițistul canadian. Asta-i tot?

– Se poate traversa ușor frontiera americană?

Bernard Hupé sughiță de râs.

– Ușor! Este ca un ciur, domnule! Sunt sute de imigranți clandestini chinezi care trec în fiecare lună prin rezervația indiană din Akwesasne, la șaptezeci de kilometri de aici. Ofițerii americani de la Imigrații nu-i văd niciodată. Este suficient să traversezi râul Saint Laurent cu barca. Și se plătesc mii de dolari pentru fiecare chinez. Iar un chinez nu este prea mare... Luna trecută au arestat un tip care avea șase chinezi în portbagajul mașinii Lincoln, înghesuiți... Indienii nu pun întrebări, din moment ce primesc dolarii. Trec pe oricine.

Malko simți un fior rece pe spate!

– Când pot avea un *feedback*? întrebă el.

– Este urgent?

Canadienii nu erau niciodată grăbiți...

– Foarte.

– Bun, o să fac tot ce pot. Ne putem revedea în seara aceasta la Divan. Héloïse știe unde. Vom fuma o țigară bună în timp ce bem un coniac. Pe la unsprezece.

Se despărţiră pe trotuar. Malko îl văzu urcând într-o maşină americană veche şi murdară.

– Ar face orice pentru mine! remarcă Héloïse. Este chiar foarte serviabil. Nu ştiu de ce.

– Chiar foarte...

Ea nu avu timp să-i răspundă: telefonul lui Malko suna. Era Martin Turturo.

– Sunt la Montréal, îl anunţă reprezentantul CIA. Ne putem vedea la barul Caribou de la Marriott, peste o oră?

*

* *

Sheema Tomlinson citea din Coran, aşezată într-o mică încăpere din Centrul Islamic din Saint Laurent, o clădire mare, albă şi plată, cu o cupolă din ţiglă verde, cu semilună, chiar în faţa uzinelor Bombardier. La Montréal, nu se deplasa decât cu autobuzul, metroul sau taxiuri „prietene", cu pistolul 357 Magnum în geantă. Folosea un paşaport belgian foarte bine contrafăcut, în care era trecută ocupaţia de cercetătoare. La patru zile de la sosire, nervii ei începeau să se mai destindă. Desigur, organizaţia ei suferise pierderi la Istanbul, dar esenţialul fusese salvat. Dispozitivul morţii de care avusese grijă să fie trimis ajunsese pe continentul american şi nu-i mai rămânea decât să treacă de ultimul obstacol înainte de punerea în aplicare a planului.

Cei care o sprijineau la Montréal – una din nenumăratele reţele logistice ale islamiştilor radicali –

nu-i cunoşteau adevărata misiune. Primiseră ordin doar să o sprijine, prin canale complicate ce porneau din Pakistan.

Încercă să se concentreze la Coran, dar mintea îi fugea în alte părţi. O rodea o mică temere insidioasă în privinţa lui Ahmed El Mali, recrutat de Hassan Kamel. Era evident că era un mic pungaş care nu îmbrăţişa Cauza decât din interes. Dar nu avea pe altcineva disponibil... Acesta trebuia să fie în faţa televizorului în apartamentul de pe strada Deguirre. Cum nu-i lăsase cheie, nu avea cum să iasă afară.

Se auzi în uşă un ciocănit uşor, iar ea strigă să intre. Era unul dintre oamenii de la moschee, un pakistanez grăsun, cu o barbă atât de neagră, încât părea vopsită.

– Un frate a venit să mă vadă, zise el. La ieşirea de la moscheea Fatima, a fost abordat de o femeie care-l căuta pe Ahmed El Mali.

Sheema avu senzaţia că stomacul i se umplea cu plumb topit.

– Cine este această femeie?

– A dat un nume şi un număr de telefon. Vrei să-l vezi pe acel bărbat?

– Nu, nu-i nevoie, dar trebuie aflat cine este femeia. Foarte repede. Se poate?

– Cred că da.

– Atunci, ocupă-te de această problemă imediat. Ţine-mă la curent.

Bărbatul ieşi în tăcere, iar ea se apucă să citească din nou din Coran. Dar era tulburată şi literele parcă

îi dansau în fața ochilor. Se felicită că îl scosese din circuit pe Ahmed El Mali. Ceea ce, chiar în caz de urgență, îi lăsa un avans. Nimeni nu știa de apartamentul de pe strada Deguirre, în Saint Laurent.

*
* *

Barul Caribou, de la parterul hotelului Marriott, nu avea decât doi clienți: Martin Turturo și un bărbat foarte corpolent, cu părul scurt și fața colțuroasă. Șeful stației CIA îl prezentă lui Malko:

– Jim Crow reprezintă Biroul[2] la Toronto. A ținut să vină cu mine. Și ei sunt *foarte* implicați.

Jim Crow îi zdrobi falangele lui Malko, înfigându-i inelul în carne. Dacă CIA și FBI cooperau, însemna că situația era gravă.

– Ați descoperit ceva? întrebă Martin Turturo. La Langley sunt exasperați.

Malko îi relată vizita acasă la Hassan Kamel și ceea ce găsise. Precum și comparația dintre cele două numere de telefon care dusese la „spargerea" codului islamiștilor. Aplecat peste masă, Jim Crow uitase să mai bea din paharul cu Defender Success...

– Îmi dați acest număr? întrebă el.

– Bineînțeles, zise Malko întinzându-i hârtia.

– Și Sheema Tomlinson? reluă Turturo.

– Nici urmă, mărturisi Malko.

---

[2] FBI.

– Am difuzat semnalmentele ei şi numărul paşaportului britanic tuturor punctelor de frontieră, precizează agentul FBI. Dar nu este decât o măsură pasivă.

– Nici nu prea se poate face altceva, pe moment, regretă Malko.

– Ofiţerul Héloïse Boisbriand? Nu se va implica? întrebă Martin Turturo.

– Cred că am neutralizat-o, afirmă Malko, modest.

Americanul nici nu încercă să afle mai mult. Se uită la ceasul Breitling cu brăţară din piele tocită şi oftă:

– Trebuie să plec şi vreau să prind avionul de Toronto. Jim va rămâne aici câteva zile. Se va caza la acelaşi hotel cu dumneavoastră. *Când* speraţi să aveţi noutăţi?

– În seara aceasta, promise Malko. Dacă sergent-detectivul Hupé se ţine de cuvânt.

*

* *

Tahar Haich agăţă în uşa buticului său un anunţ „Închis" şi trase perdelele. Minusculul său magazin, pe strada Saint Laurent, era situat lângă cinematograful porno „L'Amour". El nu vindea decât antichităţi din diferite ţări, la preţuri foarte mici. Ce vindea el era ori fals, ori furat. Tahar Haich îşi rotunjea veniturile din traficarea cărţilor de credit, dar era un islamist fanatic, ultima deplasare în Pakistan

datând de acum un an. Acolo fusese recrutat pentru jihad, după ce făcuse deja numeroase servicii.

Deschise trapa care dădea spre subsol şi coborî scările din lemn. Cu respect, ridică o pânză care ascundea o cutie din lemn de nouăzeci de centimetri lungime, şaptezeci înălţime şi şaptezeci lăţime. Era acoperită cu inscripţii în turcă, care îi descriau conţinutul – o statuie antică descoperită în Mesopotamia.

Ajunsese în urmă cu o săptămână, de la Istanbul, cu un cargou cipriot. Intermediarul său o trecuse prin vamă fără probleme, valoarea anunţată fiind doar de două mii de dolari canadieni. Tahar Haich nu cunoştea adevărata identitate a expeditorului. El doar fusese anunţat de unul din fraţii de la Centrul Islamic din Saint Laurent să aibă mare grijă şi să o păstreze până la noi ordine.

Era sigur că această statuie fusese scoasă fraudulos din Turcia, dar ar fi dat orice pentru a afla ce conţinea în realitate această ladă. Dar nu îndrăznea să o desfacă fără aprobare. Liniştit că aceasta era la locul ei, urcă înapoi în butic.

*

* *

Foarte departe pe strada Saint Laurent, Divan era un bar-restaurant plin de fum şi zgomotos, unde se întâlneau amatori de ţigări pe care le puteau cumpăra pe loc. Când ajunseră Malko şi Héloïse, Bernard Hupé era deja aşezat în faţa unui pahar de

Otard XO, fumând o Cohiba. Poliţistul canadian o privi cu poftă pe Héloïse, care îşi dădea jos haina îmblănită, şi o urmări din ochi până la cuier, cu privirea lipită de fundul extraordinar, pus în valoare de pantalonul gri foarte strâmt. Cu puloverul roşu, fundul uimitor şi cizmele foarte înalte, Héloïse cea cuminte avea gusturi excitante. Nu era de mirare că poliţistul era *foarte* drăguţ cu ea.

Luară loc în nişte fotolii foarte confortabile, Malko comandă pentru Héloïse o cupă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé Millesime 1995, iar Bernard Hupé nu-i lăsă să aştepte.

– Am informaţiile cerute, anunţă el. Mai întâi, Ahmed El Mali. Nu avem nicio persoană cu acest nume în fişiere. Dar, comparând fotografia pe care mi-ai dat-o cu cele pe care le avem noi, cred că l-am identificat. Este un algerian sosit în Canada în 1995, cu un paşaport francez fals, pe numele Tahar Medjaddi. A solicitat azil politic şi a fost eliberat. În cursul următorilor trei ani, a fost arestat de două ori pentru furt, o dată pentru violarea unui băiat de cincisprezece ani şi încă o dată pentru violarea unei fete de optsprezece ani. Trece drept un jucător de biliard profesionist, este violent şi, aparent, obsedat sexual.

– Şi a fost lăsat în libertate? întrebă Malko, sufocat.

Bernard Hupé făcu un gest descurajat.

– La noi cam aşa este... Pentru furt a fost doar admonestat. Tânărul nu a depus plângere. Era un

băiat care se învârtea prin cartierul „fierbinte"... În privința fetei, aceasta venea din Ontario, iar el a acuzat-o că a vrut să-l plătească... Dăduse adresa unui hotel din Montréal, dar aceasta era falsă. De atunci, nu se mai știe nimic de el.

Canada era cu adevărat paradisul infractorilor... Bernard Hupé degustă câteva picături din Otard XO, cu o satisfacție evidentă, și continuă:

– Cu siguranță, are o altă identitate acum. Aici, în Canada, este suficient un certificat de botez pentru a obține acte canadiene. Și nu este greu să le falsifici.

Uimit de atâta lejeritate, Malko întrebă:

– Și numărul de telefon găsit acasă la Hassan Kamel?

– Este al unui magazin de pe Saint Laurent, nr. 4009. Un anticar pe nume Tahar Haich, algerian și el. A fost anchetat de două sau trei ori pentru implicare în trafic cu carduri bancare... dar nu au nimic altceva despre el.

Malko se gândi brusc la manifestele virulente semnate Yusuf Mohammad, găsite în apartamentul lui Hassan Kamel.

– Cunoașteți un anume Yusuf Mohammad? întrebă el.

Polițistul zâmbi cu subînțeles.

– Ah, vreți să spuneți Renaud Boisvert! Bineînțeles, s-a vorbit mult despre el acum doi sau trei ani. Este un iluminat, un zurliu. Se vorbește că ar fi informator al GRC. De ce mă întrebați de el?

– În apartamentul lui Hassan Kamel erau manifeste semnate Yusuf Mohammad, explică Malko.

– Nu înseamnă mare lucru! făcu Bernard Hupé. Sunt peste tot în mediile islamiste. Boisvert este complet nebun! A fost chiar şi la Mecca şi şi-a schimbat numele. Eu cred că totul este regizat, fiindcă îi place mica Sabrina, sora unui imam tunisian.

– Ştiţi unde poate fi găsit? insistă Malko, deoarece nu voia să neglijeze nicio pistă.

Bernard Hupé trase din Cohiba.

– Pot da câteva telefoane, recunoscu el, dar nu este un tip serios.

Începu să tragă iar din Cohiba, urmărind un cuplu îmbrăţişat de lângă ei. Malko notă adresa lui Tahar Haich. O nouă pistă. Héloïse Boisbriand îşi termină cupa de şampanie şi se uită ostentativ la ceas.

– Trebuie să trec pe la birou mâine dimineaţă. O să iau un taxi...

– Te conduc, îi propuse Malko.

Ea îşi luase deja haina.

– Nu, nu. Este bine aşa.

Fugi ca o hoaţă, ca şi cum se temea ca scena din ajun să nu se repete. Bernard Hupé dădu din cap.

– Foarte drăguţă femeie! Şi nu este măritată, nici nu are amant. Trebuie să fie frigidă! Nu se gândeşte decât la serviciu.

Iată cum se formau reputaţiile. La rândul lui, Malko pretextă oboseala pentru a se retrage. Avan-

sase oarecum, dar nu prea mult. Iar maşinăria infernală continua să facă „tic-tac"...

*
* *

Karim, pakistanezul bărbos de la Centrul Islamic din Saint Laurent, discuta în şoaptă la o masă din restaurantul La Calebasse, la est de bulevardul Jean Talon, cu un bărbat ras în cap. Cel pe care, oficial, toate structurile poliţiei canadiene îl cunoşteau sub numele de Yusuf Mohammad.

Era împreună cu o fermecătoare tunisiană, la fel de fanatică, dar cu sângele extrem de fierbinte. Mereu dornică de o mângâiere, îşi înşela amantul cât putea, dar acesta din urmă se resemnase... Îndoi hârtia pe care tocmai i-o dăduse Karim, se ridică şi îl îmbrăţişă pe pakistanez.

– Mâine, aici, la aceeaşi oră, îţi dau informaţia, promise el. Rămâi puţin pe loc, ca să ies eu primul.

*
* *

Malko parcă maşina în faţa cinematografului „L'Amour" şi traversă strada Saint Laurent. Buticurile se aliniau la infinit. La 4009, îl reperă pe cel al anticarului, înghesuit între cinema şi un sex-shop. Vitrina era aglomerată de un amestec de obiecte fără valoare. Încercă să intre, dar era închis.

Trebuia să se vadă cu Héloïse pe la prânz pentru a lua masa. Din nou, era timp frumos, aproape cald.

Unde se putea afla Ahmed El Mali?

Ceea ce îl intriga era amestecul de profesionalism al celor ca Sheema Nawaz-Tomlinson sau chiar Hassan Kamel şi micii infractori fără anvergură peste care dădea. Cum să creadă că un mic hoţ precum Ahmed El Mali poate participa la o operaţiune atât de importantă? O luă la dreapta şi coborî spre centrul oraşului. Rugându-se ca Bernard Hupé să poată da de urma presupusului agent dublu, ciudatul Yusuf Mohammad. *El* trebuia să cunoască organizaţia islamistă din Montréal ca pe propriul buzunar. Doar că, ar accepta să colaboreze?

*

* *

Karim aştepta de o jumătate de oră la restaurantul La Calebasse când Yusuf Mohammad îşi făcu apariţia. Acesta se aplecă peste masă şi zise cu o voce şoptită:

– Ai făcut bine să mă contactezi, frate!

– De ce? întrebă Karim, panicat.

– Femeia care îl caută pe fratele Ahmed este un ofiţer din SCRS! zise el. Se zice că lucrează cu americanii.

Pakistanezul rămase blocat, gândindu-se la reacţia Sheemei. Aceasta însemna că Ahmed fusese reperat de poliţia canadiană. Era foarte grav. Aşteptă să termine ceaiul, nerăbdător să plece.

– Eşti sigur? insistă el.

– Desigur! afirmă Yusuf Mohammad. Am legături bune cu GRC. Îi aburesc de ani de zile. Şi, cum aceştia nu prea îi plac pe cei din SCRS...

– Bravo! aprobă pakistanezul.

Se ridică şi îl îmbrăţişă călduros pe Yusuf Mohammad.

– Allah să te apere!

– Allah îi iubeşte pe cei care se luptă cu tiranii necredincioşi! răspunse Yusuf Mohammad pe un ton sentenţios...

Uneori, nu se exprima decât în versete din Coran... Karim se grăbi să plece. Era atât de grăbit, încât opri un taxi pe bulevardul Jean Talon.

*

* *

Trecuseră douăzeci şi patru de ore fără să aducă nici cea mai mică noutate. Lăsând la o parte mesajele lui Martin Turturo, Malko începea cu adevărat să se plictisească. În ciuda eforturilor sale, se afla tot într-o fundătură. Héloïse Boisbriand, la rândul ei, părea că renunţase. În ajun, abia dacă o văzuse. De altfel, nu avea nimic să-i ceară. Fără entuziasm, răspunse la telefonul din cameră când acesta sună.

– Mi-a telefonat! anunţă triumfător Héloïse Boisbriand.

– Cine?

– Şoferul de taxi cu care am vorbit la moschee. Mi-a spus că l-a văzut pe Ahmed El Mali. Acesta nu-şi aminteşte de mine, dar chiar caută un apartament, mai ieftin.

– Ţi-a dat întâlnire?

– Da! Se pare că Ahmed lucrează la cazinoul din Montréal. Ar vrea să trec să-l văd când termină munca, pe la zece seara.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Ori Ahmed El Mali nu avea nicio legătură cu complotul, ori subterfugiul lor funcţionase perfect...

– Nu te cunoaşte, remarcă Malko. Cum te va recunoaşte?

– Şoferul de taxi m-a descris. Şi nu uitaţi că se presupune că l-am văzut deja pe Ahmed. Avem întâlnire la parter, lângă garderobă. Ce facem? Vreţi să-l anunţ pe şeful meu?

– Nu, zise Malko după câteva momente de reflecţie. Ahmed El Mali nu este căutat în Canada. O să-l anunţ pe Martin Turturo. Bineînţeles, trebuie mers la întâlnire. Crezi că Bernard Hupé ne-ar putea însoţi?

– Nu cred că acceptă. Este o chestiune prea delicată.

Malko trebuia să găsească o soluţie: nu va avea de două ori ocazia de a pune mâna pe cineva care îi putea spune multe lucruri. Ahmed El Mali împărţise apartamentul cu Hassan Kamel şi trebuie să-i fi cunoscut prietenii. Bineînţeles, mutarea sa se putea explica prin motive personale. Dar trebuia să-l interogheze.

– Foarte bine, zise Malko, o să mă ocup.

Închise şi sună în camera lui Jim Crow. Agentul special al FBI răspunse imediat.

– Am noutăţi, îl informă Malko. Aş vrea să veniţi în camera mea şi să-l sunăm pe Martin Turturo împreună.

– Sosesc, făcu laconic Jim Crow.

Malko se gândi la cutia de cartuşe 357 Magnum găsită în apartamentul lui Hassan Kamel. Undeva trebuia să se afle şi arma corespunzătoare. Or, el nu era înarmat.

*

* *

Malko îi întinse aparatul lui Jim Crow.

– Martin vrea să vă vorbească.

Trecuse deja o jumătate de oră de când discutau cu Toronto. Şeful staţiei din Canada era partizan al manierei forte de acţiune, mai ales pentru a nu-l scăpa pe Ahmed El Mali cu niciun preţ. Discuţia dintre Jim Crow şi Martin Turturo se prelungi câteva minute, apoi agentul FBI închise.

– În seara aceasta, vin cu dumneavoastră, zise el. Voi fi înarmat, deşi legal nu am dreptul. Dacă acest algerian este cooperant, îl vom duce la consulatul nostru pentru un interogatoriu. În caz contrar, îl ţinem sub control şi Martin îi alertează pe canadieni. Astfel încât să-l interogăm între timp. Mergem la cazinou cu două maşini. Miss Boisbriand într-una, iar noi cu alta. Totul este să-l atragem afară din cazinou. Apoi, îl vom încolţi.

– Pare inteligent, aprobă Malko.

*

* *

Amplasarea cazinoului din Montréal fusese aleasă pentru a descuraja jucătorii cei mai înrăiţi... Fără Héloïse Boisbriand în maşina din faţă, Malko

nu l-ar fi găsit din prima încercare. Trebuia mai întâi să intre pe autostrada Bonaventure şi, mai ales, să nu rateze bifurcaţia care ducea spre Insula Notre Dame. Bulevardul Pierre Dupuy urmărea un chei la fel de pustiu şi sinistru al portului Montréal, pentru a ajunge apoi la fluviu pe podul Concorde. Cazinoul se ridica pe un *no man's land*, ca un tort mare din lumină, de unde aveai o vedere magnifică spre „skyline" Montréal. Dar cei care veneau acolo nu savurau priveliştea. Înghesuiţi în jurul meselor de ruletă, black-jack, în faţa maşinilor cu fise, nu se gândeau decât la un singur lucru: să câştige.

Scări rulante legau cele cinci etaje cu baruri şi restaurante.

Malko o văzu pe Héloïse Boisbriand intrând în cazinou după ce îşi lăsase maşina valetului. Făcu şi el la fel după un minut. Ceasul Breitling Crosswind arăta zece fără cinci. Jim Crow măsură mulţimea de la parter cu un ochi profesionist. Pistolul Glock prins în holster sub braţul stâng nici măcar nu se vedea. Oamenii erau prost îmbrăcaţi şi nu se auzeau decât strigătele crupierilor, clinchetul maşinilor cu fise şi exclamaţiile jucătorilor. Héloïse începu să se plimbe pe holul de la intrare, chiar înainte de sala de joc.

*
* *

Trecuseră treizeci şi cinci de minute de când Héloïse Boisbriand stătea în faţa valetului. Nimeni. Nici şoferul de taxi, nici Ahmed El Mali. Lăsând-o

pe canadiancă sub supravegherea lui Jim Crow, Malko verifică cele cinci etaje ale cazinoului, de la o scară rulantă la cealaltă, fără să sesizeze nimic. Când coborî, situația nu evoluase.

O oră mai târziu, Malko se hotărâse să renunțe. Șoferul de taxi îi păcălise. De a doua zi, grație numărului de înmatriculare, îl vor căuta pe proprietar.

Le mai luă un sfert de oră ca să recupereze mașinile.

– Vă deranjează dacă plec împreună cu Héloïse? îl întrebă Malko pe Jim Crow.

Agentul FBI nu vedea niciun inconvenient. Malko urcă în mașina tinerei, lăsându-i-o pe a sa lui Jim Crow. De departe, cazinoul semăna cu un mare pachebot luminat în mijlocul unei mări întunecate. Ciudată idee de a-l construi în centrul acestei zone industriale. Ceea ce aducea o avere taxiurilor. Trecură pe podul Concorde, mergând de-a lungul portului, pe lângă un chei prost luminat la care erau ancorate cargouri și petroliere ce păreau abandonate.

Jim Crow era în urma lor la vreo sută de metri. Malko puse mâna pe piciorul Héloïsei Boisbriand și îi propuse:

– Dacă am merge să bem un pahar undeva?

Tânăra nu apucă să răspundă. Din urma lor venea un taxi. Dar, în loc să-i depășească, rămase în dreptul lor. Concentrată să conducă, Héloïse nici nu-i dădu atenție. Malko, alertat de vechiul său simț al pericolului, întoarse capul și adrenalina îi făcu arterele aproape să explodeze.

Geamul portierei din față a taxiului era coborât. Zări o femeie, cu capul acoperit de un batic, care îndrepta înspre ei un revolver mare. Împuşcătura fu asurzitoare, iar cele două geamuri ale portierelor din față se făcură țăndări. Héloïse Boisbriand urlă şi trase de volan, gata să ajungă cu maşina în apă. Apoi, frână. Şoferul taxiului tocmai făcuse o întoarcere violentă, forțându-i să oprească.

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Din taxi ieşi un bărbat corpolent, cu o carabină în mâini. Calm, ținti maşina. Malko o apucă pe Héloïse şi o culcă pe banchetă cu o fracțiune de secundă înainte ca alicele să facă țăndări parbrizul! Pe pipăite, reuşi să deschidă portiera dinspre port, aruncându-se din maşină.

Ridică privirea şi dădu nas în nas cu arabul gras pe care îl zărise la ieşirea din moscheea Fatima şi care ținea carabina îndreptată spre el.

CAPITOLUL XV

– *Freeze!*

Strigătul lui Jim Crow aproape că se confundă cu împuşcătura.

Malko, întins pe acostamentul şoselei, lângă maşină, avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege de ce era încă în viaţă. Apariţia lui Jim Crow îl salvase. În momentul în care şoferul taxiului se pregătea să-l doboare de aproape, preferase să elimine mai întâi ameninţarea reprezentată de agentul FBI.

Malko ridică privirea.

Ucigaşul tocmai îşi încărca grăbit carabina. Cu disperare, Malko alergă ca un sportiv de performanţă înspre Jim Crow, pentru a profita de cele câteva secunde de răgaz. Americanul zăcea pe spate şi horcăia, atins în piept de alice. Era rănit grav. Malko se întoarse: ucigaşul tocmai îşi arma carabina. Se aplecă şi luă pistolul Glock din mâna lui Jim Crow. Fără ca măcar să se mai ridice în picioare, ţinând arma cu amândouă mâinile, goli încărcătorul spre bărbatul cu carabină.

Îl văzu pe acesta din urmă clătinându-se şi lăsând arma să-i cadă. Cu mâinile crispate pe burtă,

făcu un pas înapoi şi căzu în apa întunecată a portului. Malko se ridică dintr-un salt şi alergă spre taxiul oprit în faţa maşinii Héloïsei. Acesta tocmai demara. Ridică pistolul Glock, ţinti şi nu obţinu decât un sunet sec. Fără să-şi dea seama, golise încărcătorul asupra şoferului.

Taxiul demară în trombă, într-un urlet de cauciucuri. Plăcuţa de înmatriculare nu era luminată. În câteva secunde ajunse departe.

Portiera maşinii se deschise şi Héloïse Boisbriand ieşi. Clătinându-se, ameţită, făcu câţiva paşi înspre Malko şi îngăimă:

– Nenorocire! Ce s-a întâmplat?

– Au încercat să ne omoare, făcu Malko. Jim Crow este rănit grav.

Se precipită spre american şi îngenunche lângă el. Dintr-o privire, văzu că nu mai respira. Héloïse Boisbriand zise cu o voce slabă:

– Dar este...

– Mort, zise Malko. Mi-a salvat viaţa.

Se blestema că nu prevăzuse această capcană şi revedea figura femeii cu batic care trăsese spre maşina lor. Mai mult ca sigur era Sheema Nawaz-Tomlinson.

Se apropia o maşină cu girofar. Opri în spatele lor şi din ea coborî un poliţist în uniformă.

*

* *

Crispat, cu dinţii strânşi, Ahmed El Mali conducea smucit, privind fără încetare în retrovizoare.

– Ne urmăresc? întrebă el neliniştit.

– Nu, răspunse Sheema pe un ton rece, dar Chebab a fost doborât.

Nu era cazul să-l tulbure prea mult pe tânăr.

Sheema Nawaz-Tomlinson îl privi cu răutate. Îl detesta din ce în ce mai mult. Palavragiu, play-boy, sigur pe el şi surescitat din cauza cocainei pe care o priza fără întrerupere... Luase o doză serioasă înainte de a pleca în această expediţie. De asemenea, Sheema hotărâse să nu-i încredinţeze arma. Chebab, în schimb, luptase în GIA şi ştia să se folosească de o puşcă.

Nu se linişti decât după ce trecură de podul Champlain. Sub genunchi, pistolul 357 Magnum, pe care îl reîncărcase, era cald încă. Se blestema că nu remarcase a doua maşină. Au scăpat ca prin urechile acului.

– Mergi până la Radio Canada, îi ordonă ea lui Ahmed.

Enorma clădire de cincisprezece etaje aparţinând de Radio Canada se ridica în mijlocul unui teren viran aflat între bulevardul René Levesque şi bulevardul Vigor. Sheema îl puse pe Ahmed să oprească în mijlocul unui teren unde zăceau câteva maşini abandonate. Coborâră amândoi din taxi. Cu grijă, şterse volanul şi mânerele uşilor, apoi o luară pe jos spre bulevardul René Levesque.

– Grăbeşte-te, făcu tânăra pe un ton iritat. În zece minute, toată poliţia din Montréal va căuta

această maşină. Vom lua un autobuz şi apoi vom merge pe jos.

Ahmed El Mali o privi aproape cu ură.

– Eu am chef să mă distrez, să găsesc o bucăţică şi să i-o trag! M-a cam zdruncinat faza! Am simţit cum trec pe lângă moarte.

Pakistaneza nu răspunse. Nu îţi alegeai mereu tovarăşii de luptă... Trecând peste dezgust, repetă pe un ton apăsat:

– *Trebuie* să ne întoarcem la apartament. Mai avem multe lucruri de făcut. Am nevoie de tine.

Ahmed El Mali acceptă:

– O.K., O.K., vom face ceva simpatic acasă?

– Dacă vrei, zise distrată pakistaneza.

Înainte de orice, trebuia să se întoarcă la apartament! Era ca un animal nebun, periculos şi obsedat sexual pe deasupra. Îl surprinsese de mai multe ori masturbându-se. Dar avea neapărată nevoie de el... Se opriră la o staţie de autobuz, la colţul bulevardului René Levesque cu Bassi. Ahmed părea că se resemnase.

*

* *

Cu palmele lipite de paharul umplut pe jumătate cu coniac, Héloïse Boisbriand era palidă ca un cadavru. Graţie legitimaţiei SCRS, reuşise, într-un timp record, să-l ducă pe Jim Crow la spitalul Notre Dame, unde nu s-a mai putut face nimic decât să se constate decesul agentului special al FBI. Acum, se

aflau într-un bistrou din faţa spitalului, iar Malko comandase un Otard XO pentru canadiancă, teribil de şocată. Începea să realizeze cât de aproape se aflase de moarte.

Fuseseră alertaţi toţi: Martin Turturo, biroul FBI de la Toronto, SCRS, poliţia locală. Pentru moment, căutările pentru descoperirea taxiului nu dăduseră niciun rezultat. O patrulă a poliţiei fluviale căuta cadavrul şoferului de taxi în port, dar erau slabe şanse să-l găsească până în zori.

Malko privea trăsăturile încordate ale tinerei. Acest atac însemna că, fără să ştie, devenise un pericol pentru adversarii săi. Altfel, aceştia nu şi-ar fi asumat atâtea riscuri. Bernard Hupé, anunţat şi el, începuse să caute identitatea şoferului de taxi. Şi aceasta mai dura câteva ore. Pentru moment, nu avea mare lucru de făcut.

Malko îşi puse mâna pe palma Héloïsei Boisbriand.

– Ce ai vrea să faci?

Ea îl privi cu ochii umeziţi de lacrimi.

– Să mă întorc acasă. Să dorm. Să uit. Uitaţi-vă la mâinile mele.

Întinse mâna dreaptă: degetele îi tremurau uşor.

– O să te conduc, propuse Malko.

Se lăsă condusă ca un robot şi practic adormi în maşină. Malko trebui să o ajute să urce scările care duceau la apartament. Ajunsă înăuntru, Héloïse Boisbriand întoarse spre el o figură răvăşită.

– Mulţumesc. O să vă sun imediat ce mă simt mai bine.

Malko se întoarse în străduţa întunecată, şocat şi el. Fără Jim Crow, ar fi fost deja la morgă. Această tragică confruntare nu avea decât o singură latură pozitivă: de acum era sigur că Sheema Nawaz-Tomlinson se afla la Montréal. Deci, erau mari şanse ca şi „bomba" să se afle acolo.

*

* *

Întins pe canapeaua veche din living, Ahmed El Mali se uita distrat la un program stupid pe un canal de televiziune canadian. Cocaina îşi făcea încă efectul şi se simţea ca încărcat cu electricitate. În plus, imediat ce se întorsese în apartamentul din strada Deguirre, Sheema se închisese în camera ei fără să-i spună nimic. Iar el avea o dorinţă furioasă să facă sex. De un timp, îşi masa prin pantaloni sexul semi-erect. Se uită la versetele din Coran agăţate de perete şi rânji în sinea sa. Trecut direct de la rangul de mic borfaş la cel de luptător al Credinţei, obţinea anumite avantaje. Mai întâi, bani, apoi, mândrie şi siguranţa că, în cazul unor probleme, avea unde să se refugieze: în Pakistan. Or, fusese deja cercetat pentru viol în Franţa şi aproape că ajunsese în închisoare în Canada pentru acelaşi motiv...

Erecţia îi creştea. Se ridică, cu un salt brusc, gata să plece. La acea oră, la „Foufounes Électriques", ar găsi cu ce să-şi potolească pofta sexuală.

Apoi, realiză că nu avea cheia apartamentului şi nici bani ca să ia un taxi... Înnebunit de furie şi de frustrare, se aşeză la loc, gândindu-se la Lily, o târfă tânără cu privire inocentă care sugea sculele bărbaţilor la fel cum respira. Într-o sâmbătă seara, în mijlocul mulţimii, venise să se aşeze pe genunchii săi, aranjându-şi fusta în jurul ei, şi se lăsase penetrată.

Această amintire încingea creierul deja fierbinte al lui Ahmed, care-i pulsa ca nişte lovituri de ciocan. Cu mâna stângă, se descheie la fermoar şi îşi scoase afară sexul întărit. Cu o privire nebună, se uită în oglindă. Când era în această stare de excitaţie sexuală, exacerbată de cocaină, ar fi făcut orice pentru a-şi domoli fantasmele. Şi făcuse deja multe... Cuprins de un impuls neaşteptat, merse pe hol şi se duse să ciocănească la uşa camerei.

Sheema Nawaz-Tomlinson răspunse imediat:

– Ce este?

– Nu mi-e bine! gemu Ahmed. Cred că o să mor. Inima îmi bate tare. De la cocaină... Ar trebui chemat un doctor.

Cheia se răsuci în broască, iar uşa se întredeschise. Privirea Sheemei o întâlni pe a tânărului algerian şi înţelese imediat. Mai ales văzând sexul care ieşea din pantaloni... Vru să închidă la loc uşa, dar Ahmed fu mai rapid decât ea. O împinse violent şi intră, privind-o fix.

Sheema realiză că nu avea decât o şansă ca să scape. Cu un salt, încercă să ajungă la geantă, unde

ţinea pistolul 357 Magnum. Ahmed ajunse la ea mai repede şi o aruncă mai departe, cu piciorul, după care se întoarse, cu ochii lucind şi ţinându-şi sexul cu mâna stângă ca un sceptru.

– Uite ce am pentru tine! rânji el. Nu îţi convine?

*

* *

Vârful cuţitului apăsa exact pe carotida dreaptă a Sheemei. Nu era un cuţit mare, dar Ahmed ştia să-l folosească. Acesta, lipit de spatele ei, apăsând-o cu sexul, savura frica pe care o inspira. Când începu să-i pipăie sânii, Sheema se zbătu.

– Ahmed, încetează! strigă ea. Nu ţi-e ruşine! Aş putea să-ţi fiu mamă.

Algerianul râse.

– Şi! Este foarte tare să ţi-o pui cu mama, nu? Mai ales când are nişte sâni ca ai tăi...

În timp ce vorbea, îi băgă mâna pe sub pulover, îi dădu la o parte sutienul şi îi masă sânii, ciupind-o tare de sfârcuri. Sheema încercă să nu intre în panică.

– Lasă-mă în pace imediat! zise ea pe un ton glacial. Altfel, vei avea probleme mari.

Această ameninţare îl deranjă pe Ahmed. Apăsă şi mai tare vârful cuţitului în carnea fragilă a gâtului şi îi şopti la ureche:

– Dacă nu stai, te omor! Apoi ţi-o trag...

Îl simţi în stare de orice. Fără să realizeze practic ce face, o întoarse, ţinând cuţitul spre pieptul ei.

Când ea îi văzu ochii, înțelese că era inutil să se opună. Viața o învățase să fie pragmatică.

– Fă ce vrei! făcu ea. Allah să te ierte.

Fără niciun cuvânt, Ahmed începu să-i smulgă hainele, mai întâi puloverul, apoi sutienul, apoi pantalonii. Foarte repede, Sheema rămăsese în slip. Delicat, Ahmed băgă cuțitul între nailon și carne și îl tăie, scoțând la lumină un păr negru abundent pe care îl salută cu un rânjet, împingându-și un deget îndrăzneț.

– O să vezi că o s-o trezesc pe mica ta pisicuță ca să poată să-mi înghită scula mea groasă, îi șopti el.

Dezbrăcată, cu privirea în jos, Sheema Nawaz încerca să-și golească creierul. Asta îl făcu pe Ahmed să o apuce de ceafă și să o aplece violent în față, până ce gura ei atinse sexul lui.

– Hai, suge! făcu el.

Cum ea ținea gura închisă, își apropie cuțitul de sexul tinerei, atingându-l. Încremenită de oroare, simți cum i se înmoaie picioarele. Acest nebun era capabil de orice! Maxilarele i se deschiseră suficient cât să lase sexul umflat să-i violeze gura, atingându-i glota și provocându-i o senzație de vomă. Automat, strânse din dinți și Ahmed reacționă imediat:

– Dacă mă muști, te înjunghii.

O apucă de păr și își înfipse sexul cât de adânc putu, aproape sufocând-o pe pakistaneză. Se mișca frenetic în gura tinerei, care se gândi, ușurată, că îi va ejacula în gură și că se va termina. Ahmed părea

hipnotizat de mişcarea capului Sheemei. Se retrase brusc din gura ei.

– Ajunge, târfă! O să ejaculez, dar în fundul tău.

– Nu, protestă ea, este păcat!

Ahmed o împinse şi, apucând-o de după ceafă, o aruncă pe pat, cu capul înainte. Sheema nu avu timp să opună rezistenţă: el era deja în spate, întins peste ea. Îi simţea respiraţia la ureche şi mădularul lung între fese. Din nou, vârful cuţitului îi apăsă pe gât, în dreptul carotidei. Ahmed se ridică uşor şi Sheema simţi oripilată capul masiv al penisului apăsând între fese. Crezu că leşină, paralizată de groază.

– Nu mişca! îi ordonă Ahmed. Simt că o să ejaculez ca un foc de artificii.

„Cu atât mai rău, o să mor, gândi Sheema, dar nu... nu pot..."

Vru să se ridice şi, fără să vrea, îşi cambră fundul. Pentru o fracţiune de secundă, simţi cum mădularul apasă, sfincterul îi opune rezistenţă, apoi o durere atroce o făcu să urle. Ciudat, violatorul ei nu se mai mişca. Apoi, vocea lui sugrumată îi şopti la ureche:

– Eşti bine pătrunsă acum...

Ea încercă să se mai zbată, cu corpul crispat de durere. Lent de această dată, Ahmed reluă violul, progresând milimetru cu milimetru. Sheema avu impresia că vintrele ei vor exploda.

– Mă strângi bine, târfă mică! murmură Ahmed.

Era înfipt cu totul în ea şi nu se mai mişca. Printre pleoapele închise, Sheema revăzu sexul masiv, uşor curbat, aproape violaceu...Şi, fără să mai poată face nimic, un val de căldură îi cuprinse pântecul, arzând-o. Simţi cum muşchii i se destind, mucoasele înmuindu-se şi avu brusc senzaţia că sexul care o invada făcea parte din ea. Arzând de umilinţă, simţi o dorinţă puternică, apoi sexul ei, obişnuit cu abstinenţa, păru că ia foc. Nervii îi erau întinşi ca o coardă de vioară, coapsele i se încordară. Avu impresia că clitorisul îşi triplase volumul. Moartă de ruşine, se frecă de cuvertura aspră.

Ca într-un coşmar, îl auzi rânjind pe violatorul ei.

– Ah, îţi place asta!

Simţea cum pulsează în adâncul ei, tot mai sacadat, invadându-i sexul. Acesta începu să-i zvâcnească în ritmul inimii sale înnebunite.

Ahmed se dezlănţuia între fesele ei, apăsând cu toată greutatea, de parcă ar fi vrut să o străpungă. Sheema auzi un ţipăt strident, sălbatic, şi avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza că era ţipătul ei.

*

* *

Sheema nici măcar nu se gândise să se mai îmbrace, aruncând doar o plapumă peste ea. Cu ochii în tavan, revenindu-şi din orgasm, împietrită de ruşine, încerca să-şi pună ordine în gânduri. Nici

măcar cu soțul ei nu avusese un orgasm atât de violent. Dar soțul ei nu o sodomizase niciodată... Bineînțeles, era o fantasmă care o bântuia uneori, fără să creadă că se va realiza vreodată. Din cameră, auzea televizorul. Calmat, Ahmed se întorsese în fața televizorului, după ce se folosise de ea. O violase, total, sub amenințarea cuțitului. Cu excepția ultimelor secunde... Dar tocmai acele secunde hărțuiau creierul tinerei.

Avea mai multe opțiuni. Sigur pe șarmul său, Ahmed îi lăsase pistolul 357 Magnum. Îi putea trage un glonț în cap. Organizația s-ar ocupa de cadavrul lui. Dar ar trebui să găsească pe un altul gata să se implice în operațiune, în timp ce CIA îi urmărea toată rețeaua.

Altă soluție: *se putea* omorî ca să șteargă această ruşine. Dar însemna să trădeze, să dezerteze şi, fără ea, misiunea nu s-ar mai fi executat niciodată.

Putea şi să-l omoare, apoi să se sinucidă, dar pagubele ar fi aceleaşi. În cele din urmă, găsi soluția şi îşi oferi umilința lui Allah, rugându-se ca El să o recompenseze. Viața ei ar reîncepe doar în ziua în care Ahmed ar fi pedepsit.

Făcu un duş. Acolo, sub apa caldă, începu să se gândească la detaliile operațiunii care urma să o transforme în eroina jihadului. În timp ce îşi spăla meticulos toate orificiile corpului, se rugă ca Allah să-i fie alături până la final.

CAPITOLUL XVI

O liniște apăsătoare domnea în sala de conferințe din sediul SCRS ale cărei ferestre erau biciuite de rafale de zăpadă topită. Unul câte unul, participanții se așezau în jurul mesei lungi prezidate de director, Ward Elcork: Malko, Héloïse Boisbriand, Martin Turturo și un bărbat cu părul cenușiu și figură severă, John Mac Millan, de la biroul din New York al FBI, sosit în urmă cu o oră cu avionul.

Ward Elcork își drese glasul și zise pe un ton încurcat:

– Serviciul meu și cu mine prezentăm FBI-ului condoleanțe pentru moartea domnului Jim Crow. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a-i găsi și a-i pedepsi pe asasini.

John Mac Millan dădu din cap, cu un aer absent, în fața acestor cuvinte goale, dar Martin Turturo îl apostrofă pe directorul SCRS:

– Asasinul îl știm. A fost doborât, dar prea târziu, de domnul Malko Linge. Cei care ne interesează pe noi sunt ocupanții taxiului. Domnul Malko Linge a identificat o femeie pe care o urmărește de la Istanbul. Se numește Sheema Nawaz-Tomlinson și, aparent, a reușit să intre în Canada fără probleme. La volan se afla, cel mai probabil, un tânăr

algerian pe care îl cunoaştem sub numele de Ahmed El Mali, intrat în ţara dumneavoastră acum cinci ani cu un paşaport francez fals.

– Ni i-aţi semnalat deja pe aceşti indivizi, recunoscu şeful SCRS, dar, din nefericire, nu avem niciun element care să ne ducă la ei.

– Şi asasinul al cărui cadavru a fost scos din apă? Nu ne poate da niciun indiciu?

Ward Elcork coborî ochii în hârtii.

– Se numea Chebab Ramda, zise el. Naturalizat în Canada, de origine algeriană. Niciun antecedent judiciar. Am lansat o anchetă cu privire la el, în cooperare cu Montréal Urban Community Police Intelligence. Sper să obţin rapid rezultate.

Malko urmărea descurajat acest schimb de recplici. Pedalau în gol. Singurul element neexploatat era adresa anticarului de pe strada Saint Laurent. Ezita să o comunice către SCRS, atâta timp cât canadienii erau nuli. Reprezentantul FBI întrebă pe un ton apăsat:

– Nu aţi avut niciodată de-a face cu GIA din Algeria? Totuşi, sunt mulţi aici...

– Nu i-am considerat niciodată periculoşi, răspunse încurcat directorul SCRS. Apoi, ducem lipsă de oameni. De altfel, este prima dată când avem de-a face cu acţiuni atât de violente. Nu mi le explic. De ce au tras aceşti oameni asupra dumneavoastră?

Un înger trecu, zburând greoi, cu aripile îngreunate de bombe. Martin Turturo şi Malko se priviră. Doar reprezentantul FBI cunoştea adevărul.

În acest stadiu, nu se punea problema să le spună canadienilor, care nu le-ar fi fost de niciun ajutor.

– Ați difuzat fotografia cu Sheema Nawaz-Tomlinson? întrebă Martin Turturo.

Ward Elcork lăsă privirea în jos.

– Ei, nu încă, recunoscu el. Trebuie să o trimitem mai întâi la GRC. Ei o pot difuza.

Malko crezu că șeful stației CIA va sări la gâtul „protestantului". Se grăbi să pună o întrebare.

– Ați făcut verificări cu privire la un anume Renaud Boisvert? Un canadian convertit la religia musulmană care se numește Yusuf Mohammad. Știm că era în legătură cu Hassan Kamel, care a fost ucis la Istanbul, unul dintre capii acestei rețele.

– L-am urmărit mult timp, afirmă imediat Ward Elcork. Dar i-am pierdut urma de aproximativ doi ani. Unii zic că a murit.

Martin Turturo inspiră profund, se ridică și zise:

– Vă mulțumesc de cooperare. Imediat ce veți avea noutăți, anunțați-ne.

La ieșirea din sala de conferințe, Ward Elcork le strânse mâna pe rând. Era ca la o ceremonie funebră. Héloïse Boisbriand coborî cu ei într-o tăcere mormântală. Abia când ajunseră pe trotuar li se dezlegară limbile.

– *Fucking idiot!* mormăi John Mac Millan. Nu sunt buni de nimic. Am identificat cincizeci de grupări teroriste care operează din Canada. Așteptând după ei, am pierdut un om...

Martin Turturo strănută sub briza glacială şi zise gânditor:

– Cred că această dezlănţuire de violenţă are un motiv evident: acest dispozitiv nuclear este ascuns aici, la Montréal, iar ei se pregătesc să-l treacă frontiera. De aceea îi elimină pe toţi cei care îi urmăresc.

– Ne mai rămâne o pistă, remarcă Malko. Anticarul de pe strada Saint Laurent, al cărui număr se afla acasă la Hassan Kamel, Tahar Haich...

– Nu trebuie să-l scăpăm, recomandă Martin Turturo. Voi chema din această seară oameni de la Toronto pentru a vă sprijini. Dar nu le spuneţi canadienilor: vor strica totul.

Héloïse Boisbriand, care tăcuse până atunci, îl luă pe Malko deoparte şi îi şopti:

– Ar trebui să-l întrebăm din nou pe Bernard Hupé în legătură cu Yusuf Mohammad. Mă duc să mă întâlnesc cu el la biroul lui.

– Mulţumesc, zise Malko.

– Am fost bulversată de moartea lui Jim Crow, zise ea. Chiar dacă nu-l cunoşteam prea bine.

John Mac Millan se apropie şi el:

– Graţie dumneavoastră, am identificat proprietarul unui număr din New York găsit în carneţelul lui Hassan Kamel. Este vorba de un anume Ghani Akmani, care locuieşte în Brooklyn, în cartierul pakistanez, deasupra unui restaurant afgan. L-am pus la interceptare şi sub urmărire constantă. Pentru moment, nu a rezultat nimic.

– Poate că veţi descoperi ceva, speră Malko. Eu o să mă ocup de Tahar Haich.

*

* *

Aşezat la o masă în spatele vitrinei unui restaurant situat ceva mai sus de magazinul său, Tahar Haich era intrigat de o maşină care oprise de-a lungul trotuarului de vizavi şi din care nu coborâse nimeni. Nu-i plăcea. Obişnuit cu clandestinitatea, suspecta orice nu era normal. În fine, zări un bărbat ieşind din vehicul: înalt, blond, înfăşurat într-un palton din piele de cămilă. Traversă ceva mai departe şi reveni pe trotuarul de est, oprindu-se aproape în faţa fiecărei vitrine. Inclusiv la a lui... Continuă puţin şi, în cele din urmă, intră în restaurant!

Algerianul se crispă, dar necunoscutul trecu prin faţa lui şi se aşeză la o masă alăturată. Câteva minute mai târziu, Tahar Haich era sigur de un lucru: necunoscutul supraveghea magazinul *lui*!

Pulsul îi crescu vertiginos. După alură, necunoscutul nu era un poliţist canadian. Or, el îi aştepta pe Ahmed şi pe Sheema care trebuiau să sosească dintr-un moment în altul. Nervos, luă telefonul mobil şi formă numărul pakistanezei.

În afara reţelei!

În plus, nu ştia cu ce vor veni cei doi. Trebuia neapărat să-i oprească. Pentru prima dată, se panică, neştiind ce să facă. Singurul său atu era că individul care-l urmărea nu îl cunoştea. Voia să se întoarcă la magazin, când reperă un taxi care venea încet pe

Saint Laurent. Imediat ce îi văzu numărul de înmatriculare, se panică şi mai tare. Nu puteau fi decât cei pe care îi aştepta. Se gândi la soluţia cea mai simplă: să nu se mişte de acolo şi să lase magazinul închis. Doar că, în acest caz, necunoscutul îi va putea repera pe Ahmed şi Sheema.

Catastrofal.

Decizia fu luată rapid.

Plăti grăbit şi se ridică, trecând prin spatele necunoscutului blond.

*

* *

Instalată pe bancheta taxiului, Sheema Nawaz-Tomlinson avea grijă ca nici măcar să nu-l atingă pe Ahmed. Nu îşi mai vorbiseră din seara trecută, iar tânărul algerian părea totuşi să regrete, odată ce trecuse efectul cocainei. Sheema se înfăşurase şi mai mult în haine, dar nu ar uita niciodată acest viol brutal. Încă tremura, chiar dacă încerca să refuleze în adâncul minţii extraordinara senzaţie pe care o avusese. Ceea ce o deranja şi mai tare era faptul că Ahmed sesizase.

Şoferul se întoarse.

– Ajungem!

Şi el făcea parte din grupul lor, ca majoritatea şoferilor de taxi din Montréal, pakistanezi sau algerieni. Ceea ce facilita mult lucrurile. Graţie acestui sistem de taxiuri, Sheema putea circula în Montréal fără să fie reperată. Era suficient să sune la centrala companiei de taxi şi să-şi dea numele de cod. Privea distrată vitrinele mai degrabă urâte de

pe Saint Laurent. Era grăbită să treacă la ultima fază a planului. Sau, de fapt, la penultima, ultima fiind îndeplinirea misiunii.

Şoferul exclamă:

– Uite, Tahar este afară.

Anticarul algerian stătea pe marginea trotuarului, dând frenetic din mâini, ca şi cum ar fi chemat un taxi. Şoferul Mahmud opri, aşa cum era prevăzut, în faţa magazinului. Imediat, Tahar Haich deschise portiera din faţă şi urcă în maşină, zicând:

– Porneşte! *Fissa*[1]!

Docil, Mahmud demară imediat, intrând pe prima stradă perpendiculară în timp ce Tahar Haich explica ce se întâmplase. Sheema crezu că-i crapă inima: descrierea bărbatului care supraveghea magazinul corespundea cu cea a agentului americanilor pe care încercase să-l omoare în portul Montréal.

Cum ajunsese la magazin?

– Unde mergem? întrebă şoferul.

– Ne întoarcem acolo de unde ne-ai luat, ordonă Sheema cu o voce slabă.

Trebuia să se gândească. Laţul se strângea în jurul lor. De acum, fiecare oră conta. Ajunşi în nordul oraşului, îi ceru şoferului să-i lase într-o fundătură. Imediat ce rămaseră singuri, îi zise lui Tahar Haich:

– Mai ai pachetul?

---

[1] Repede!

– Bineînțeles.

– Nu a venit nimeni la tine?

– Nu.

Deci, încă mai avea o șansă.

– Există o ieșire prin spate, la magazin?

– Nu.

Văzând tăcerea ei, preciză imediat:

– Ne putem descurca prin beciuri. Al meu corespunde cu cel al cinematografului vecin.

– La ce oră este ultimul film?

– La 10. Se termină pe la miezul nopții.

– Bine. Ahmed, vei scoate mașina 4x4 din garaj și vei veni diseară să iei pachetul. Apoi, te vei întoarce la garaj.

– Voi fi doar eu?

– Cu mașina 4x4, da, dar eu voi fi în apropiere, cu Mahmud și alții. Vom interveni dacă ești în pericol. Îl vei regăsi pe Tahar în holul cinematografului, pe la miezul nopții.

– Bine, făcu anticarul, cam decepționat că rolul său se încheie...

Se despărțiră imediat.

*

* *

Din restaurant, Malko nu pierduse nimic din faza ciudată cu taxiul. Nu îi văzuse pe ocupanții taxiului, dar un lucru îl intriga. De ce un taxi deja ocupat se oprise să mai ia pe cineva?

Notase ora – 14:24 – și numărul taxiului. Fără să uite de supravegherea buticului de vechituri, o

sună pe Héloïse Boisbriand şi îi lăsă un mesaj pe căsuţa vocală.

Aceasta îl sună înapoi când el tocmai ajungea la Ritz Carlton.

– Am nevoie să identifici proprietarul unui taxi, zise el. Se poate?

– Aveţi noroc, zise ea. Am întâlnire în curând cu Bernard Hupé. El poate rezolva. Ne revedem la Sofa, la intersecţia străzilor Rachel cu Bezei, pe platou, într-o jumătate de oră.

*

* *

O muzică zgomotoasă îl agasă pe Malko încă de la intrarea la Sofa. Era plin ochi, mulţi oameni erau adunaţi în jurul barului, cu câte un pahar în mână, iar discuţiile făceau la fel de mult zgomot ca şi muzica. Îi descoperi pe Héloïse şi Bernard Hupé la o masă lipită de vitrină, reuşind să se aşeze lângă ei.

Sergentul-detectiv îi urlă la ureche lui Malko:

– Noutăţi?

Malko îi povesti incidentul din strada Saint Laurent, iar poliţistul notă scrupulos numărul taxiului.

– Voi obţine asta mâine, promise el.

– Acel magazin mă intrigă, preciză Malko.

– Vom vedea, făcu poliţistul ridicând paharul cu scotch. La această oră este închis.

– Bernard are veşti bune, îi şopti Héloïse lui Malko.

După obiceiul ei, își comandase o cupă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1995. Din nou, părea că se emancipase, în pulover galben-canar și pantaloni din latex cu imprimeu de panteră care i se mulau pe fese și pe șolduri cu o precizie anatomică. Când Malko îi întâlni privirea, citi o umbră de tulburare, dar putea fi de la fum.

– Care sunt veștile bune? strigă Malko la urechea detectivului.

– Am un coleg la MUCPI. El are relațiile lui la Jandarmeria Regală. A descoperit o poveste ciudată. Yusuf Mohammad le-a propus să le furnizeze o informație capitală pe care au refuzat-o fiindcă nu aveau bugetul necesar pentru a plăti. Și s-au distanțat față de „cârtița" lor. Atunci Mohammad ar fi încercat să o vândă altcuiva.

– Se știe unde poate fi găsit?

– Nu, dar amicul meu are o cale de contact cu amanta lui, Sabrina. M-am gândit că asta s-ar putea să vă intereseze.

– Evident!

Yusuf Mohammad știa cu siguranță multe lucruri despre mișcarea islamistă. Ar putea să-i ducă la Sheema Nawaz-Tomlinson.

– Ce ați convenit? întrebă Malko.

– Sabrina vă va aștepta la barul restaurantului Express, o braserie pe Saint Laurent, la ora nouă.

CAPITOLUL XVII

Bruneta cu păr scurt şi nas coroiat, fruntea acoperită de breton, avea trăsături provocatoare, de mică prostituată. Cocoţată pe un taburet înalt, cu puloverul negru mulat pe sânii agresivi, contrasta cu atmosfera mai degrabă familială de la Express, o braserie zgomotoasă şi plină de fum.

Malko o privi câteva clipe. După semnalmente, nu putea fi decât Sabrina.

Se apropie de ea şi o întrebă în şoaptă:

– Sunteţi Sabrina?

Bruneta se întoarse spre Malko cu o figură încruntată şi zise cu voce destul de ridicată pentru ca barmanul să o poată auzi:

– Lăsaţi-mă în pace! Aştept pe cineva.

Surprins, Malko bătu în retragere şi se aşeză la celălalt capăt al barului. Bruneta mai stătu zece minute pentru a-şi termina paharul de Defender, îşi luă ţigările, o elegantă brichetă Zippo cu incrustaţii bordo, şi se duse să-şi recupereze un impermeabil negru cu care se îmbrăcă înainte de a ieşi. Malko abia avu timp să plătească şi să-şi ia paltonul. Afară, o văzu pe tânăra în impermeabil mergând pe Saint Laurent fără să se grăbească. Intră pe o străduţă lăturalnică şi dispăru.

Grăbi pasul şi intră şi el pe străduţă, un drum calm şi întunecat. Atât de întunecat, încât nu o văzu lipită de perete, cu mâinile în buzunare.

Rămaseră nemişcaţi la câţiva centimetri unul de celălalt, atât de aproape, încât îi putea simţi parfumul.

– Pe mină mă căutaţi? întrebă ea în şoaptă.

– Dacă sunteţi Sabrina, da.

– Eu sunt Sabrina. Dumneavoastră?

– Vin din partea lui Bernard.

– Bine. Aveţi maşină?

– Da.

– O.K., scuzaţi-mă pentru faza de mai devreme, dar trebuie să fiu foarte prudentă. Mergeţi înainte, O.K.?

Ca toţi canadienii francezi, zicea „O.K." la fiecare frază. Malko se întoarse la maşină şi lăsă portiera pasagerului deschisă. Câteva secunde mai târziu, Sabrina se urcă în maşină, parfumând interiorul vehiculului. Îşi încrucişă picioarele cu un fâşâit plăcut, apoi se întoarse spre Malko.

– O.K., cel mai bine este să mergem la mine. Nu am încredere în locurile publice. Demaraţi, o luaţi pe Jean Talon spre est, apoi vă explic.

Maşinal, Malko pipăi crosa pistolului Smith & Wesson cu paisprezece cartuşe împrumutat de la Héloïse. După ceea ce se petrecuse, era mai bine să fie prudent. Sabrina îi surprinse gestul şi zâmbi ironic.

– Nu vă temeţi! Singurul lucru pe care îl riscaţi este să fiţi violat...

Ceva în privirea ei îi zise că nu glumea în totalitate. Urmă indicațiile ei pentru a ajunge pe o mică stradă paralelă cu Jean Talon, în fața unui fel de pavilion. Înainte de a coborî, Sabrina examină împrejurimile. Ajunseră la parter, într-un living lipsit de eleganță, cu mobile din anii 1950. Imediat, Sabrina puse muzică, înainte chiar de a se dezbrăca de impermeabil. Dintr-un buzunar, scoase un mic revolver pe care îl puse pe masă.

Apoi, dispăru în bucătărie, reveni cu o cutie de bere și se instală pe canapeaua veche. Luă din geantă un pachet de țigări și își aprinse una cu bricheta Zippo cu incrustații bordo.

– Știți de ce am vrut să vă văd? zise ea lui Malko.

– Mi s-a spus că aveți ceva de vândut.

Sabrina dădu din cap afirmativ.

– Da. O informație care valorează aur. Acești imbecili de la GRC care, în principiu, ne apără, pretind că nu au buget suficient. În realitate, se tem, ne lasă de izbeliște. Și de aici până la a ne da pe mâna celorlalți... Atunci, l-am convins pe Yusuf: luăm banii și plecăm departe. Acolo unde este soare. Mie mi-ar plăcea un mic bar unde aș putea dansa cu clienții.

Ochii îi străluciră cu subînțeles.

– Ce aveți de vândut și cât costă? întrebă Malko.

– O informație excepțională. Care valorează cincizeci de mii de dolari.

Fuma nervoasă, încrucișându-și mereu picioarele.

– Cincizeci de mii de dolari sunt mulţi bani, remarcă Malko.

Sabrina menţionă.

– Dolari americani, nu prostiile acestea de dolari canadieni!

– Bine. Care este informaţia?

Ea ezită câteva secunde înainte de a zice:

– O.K. Un grup islamist care are numeroase ramificaţii în exterior a decis să comită un atentat la New York. Îi cunosc pe cei care trebuie să treacă dincolo de frontieră un vehicul plin cu explozibili. Ştiu unde se află. Vă interesează?

– Da, recunoscu Malko. Dar nu vă voi da banii decât după ce verific. Şi îmi trebuie timp ca să-i obţin.

– Trebuie să vă mişcaţi repede, preciză Sabrina. Fiindcă se poate schimba locul.

– Foarte bine. Ne întâlnim mâine. Vă voi aduce banii şi mă veţi conduce la locul unde se află vehiculul.

Sabrina îşi stinse ţigara într-o scrumieră.

– O.K. Cunoaşteţi marele magazin C & A, pe Guy Street? Voi fi la raionul de lenjerie la ora patru. Veniţi cu două pachete: unul de patruzeci de mii, celălalt de zece mii. Acela este pentru mine. Yusuf nu trebuie să ştie.

Se ridică, îl conduse spre uşă şi se opri pentru a se lipi de el, băgându-i o limbă ascuţită în gură.

– Pot să contez pe dumneavoastră? Mâine seară puteţi reveni aici. Doar pentru distracţie.

Sabrina ştia să motiveze oamenii.

Când se urcă la volanul maşinii, Malko nu mai rezista. Ceea ce tocmai aflase întărea ipoteza bombei nucleare de buzunar. Dacă nu ar fi fost vorba de un dispozitiv care nu se putea găsi în Statele Unite, de ce să se chinuiască să treacă frontiera cu explozibili care puteau fi uşor procurați din Statele Unite? Atentatele de la World Trade Center şi Oklahoma City o dovediseră. Deschise telefonul mobil şi formă numărul lui Martin Turturo.

*

* *

Walid Slami aprinse din nou semnul luminos de pe maşină şi porni spre bulevardul Jean Talon. Fierbând de furie. Îl urmărise pe agentul american de la plecarea sa de la Ritz Carlton, conform ordinelor unuia dintre şefii Centrului Islamic de pe Saint Laurent. Nu fusese dezamăgit, fiindcă urmărirea îi permisese să asiste la întâlnirea dintre acest agent şi cea pe care o considera drept o bună musulmană, având în vedere legăturile ei cu Yusuf Mohammad. Toată lumea ştia care fusese rolul ei în convertirea acestuia. Era îndrăgostit nebuneşte de ea.

Or, iată că descoperea trădarea! Îl dusese pe acest bărbat chiar şi la ea acasă. Era de o gravitate extremă.

După douăzeci de minute, se opri în faţa unui „depanator", un magazin deschis foarte târziu, ţinut de unul dintre verii săi. Walid transmise informaţia acestuia din urmă şi plecă imediat. Grupul lor era foarte compartimentat şi nu ştia cum va fi exploatată această informaţie. Zvonurile cele mai nebuneşti

din moscheile din Montréal preziceau un eveniment iminent care va semăna teroare printre necredincioşi.

*
* *

Martin Turturo se aşează la masa unde Malko îşi termina micul dejun, vizibil satisfăcut. Şi uşurat.

– John Mac Millan a făcut atâta scandal, încât canadienii acceptă în cele din urmă să se mişte! anunţă el. Avem întâlnire peste o oră la magazinul lui Tahar Haich cu Bernard Hupé, care aduce un comisar de la Montréal Urban Community Police Intelligence. Cu un mandat de percheziţie.

– Bravo, făcu Malko. Mă întreb dacă vom lua jack-potul. L-au identificat pe şoferul de taxi care l-a preluat pe Haich?

– Nu încă, dar ştiu că acest taxi face parte din reţeaua Co-Up. Sunt independenţi care se adună pentru a utiliza aceeaşi centrală.

– Şi întâlnirea de după-amiază?

– Totul va fi gata pentru ora două. Voi merge chiar eu să scot banii de la bancă. Imediat ce Sabrina ne va da adresa depozitului unde se află maşina încărcată cu explozibili, John Mac Millan şi cu mine mergem pe bulevardul Atwates, la Jandarmeria Regală. Şi vor fi interesaţi să se mişte repede dacă nu vor un incident diplomatic de amploare.

– Suntem obligaţi să lucrăm cu ei?

– Da, va trebui să forţăm uşi, chestii din astea. Apropo, DDO[1] vă felicită. Şi-a mai revenit.

---

[1] Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. (n. tr.)

– Să nu vindem pielea ursului din pădure, îl sfătui Malko. Şi va trebui să-l felicitaţi şi pe Bernard Hupé.

Şeful staţiei CIA zâmbi.

– Graţie ofiţerului Boisbriand. Nu ştiu ce i-aţi făcut, dar vă mănâncă din palmă.

– Este şarmul vechii Europe, pretinse Malko.

Se uită la ceasul Breitling Crosswind care arăta ora nouă fără zece.

– Este timpul să mergem pe Saint Laurent, zise el ridicându-se.

Se rugă ca percheziţia de la anticar să nu fie inutilă.

*

* *

Cei patru bărbaţi intrară în şir indian în minusculul magazin de la nr. 4009 de pe strada Saint Laurent. Era gol, dar din spate apăru imediat un bărbat, genul maghrebian, nebărbierit, cu părul scurt, îmbrăcat cu un pulover gros în dungi. Poliţistul de la MUCPI îi arătă legitimaţia şi mandatul de percheziţie.

– Nu am făcut nimic, protestă imediat anticarul. Sunt un comerciant cinstit.

Malko îl privea. Era chiar cel pe care îl văzuse urcând în taxi, cu o seară înainte. Îi întâlni privirea şi algerianul, imediat, întoarse ochii în altă direcţie. Şi el îl recunoscuse... Cei doi poliţişti canadieni începură să percheziţioneze. După o jumătate de oră, fură nevoiţi să se oprească: nu găsiseră niciun obiect suspect şi nimic care să semene cu un SADM.

Ori greşiseră locaţia, ori ajunseseră prea târziu. SADM-ul nu lăsa nicio radioactivitate remanentă, deci era inutil să verifice cu detectorul de radiaţii gama. Malko se gândi imediat la altceva.

– Să ne arate documentele de achiziţie, îi şopti el lui Bernard Hupé.

Tahar Haich se duse să aducă un teanc mare de facturi puse în dezordine, iar Bernard Hupé începu să le examineze, în timp ce Malko citea peste umărul lui. Haich importa multe obiecte artizanale din Pakistan. Deodată, Malko văzu o foaie de vămuire. Era vorba de intrarea în Canada a unei lăzi de cincizeci şi opt de kilograme – o statuie antică – încărcată la Istanbul pe cargoul cipriot *Doral*, în urmă cu o lună! Era declaraţia de export ştampilată de vama turcă şi cea de import a canadienilor, cu o taxă de 137 de dolari şi 68 de cenţi.

Bernard Hupé îi arătă factura anticarului.

– Ne puteţi arăta această marfă?

– Am vândut-o.

– Cui?

– Nu-mi mai amintesc numele. A plătit cash.

Imposibil să-l facă să spună mai mult. Fură nevoiţi să încheie percheziţia. Pe trotuar, Malko se întoarse spre Martin Turturo.

– Sunt sigur că SADM-ul a fost depozitat aici.

– Imposibil de dovedit, oftă americanul. Încă stăm pe loc. Să sperăm că întâlnirea de după-amiază cu Sabrina ne va aduce *în fine* jack-potul.

*

* *

Ahmed El Mali închise atent oblonul din metal al depozitului închiriat de doi ani de către islamişti, în zona industrială de pe bulevardul Bourassa. Era folosit pentru depozitarea mărfurilor furate de reţelele logistice ale GIA înainte de a fi expediate în Algeria. Cu o seară înainte, transferul lăzii depozitate la Tahar Haich se derulase foarte bine. Vechiul său GMC portocaliu din 1989 nu staţionase decât câteva minute în faţa cinematografului „L'Amour". Algerianul era foarte mândru că Sheema îi dezvăluise amplasarea acestui depozit secret, închiriat pe numele unui cetăţean canadian cinstit. Se îndreptă spre staţia de autobuz. Pakistaneza îi permisese în cele din urmă să iasă din apartament. Cu o misiune precisă: să contacteze doi susţinători algerieni care îşi făceau veacul pe strada Sainte Catherine, sanctificându-şi activităţile prin colaborări ocazionale în folosul jihadului. Ahmed avea trei mii de dolari pentru a-i motiva. Bineînţeles, aceştia nu ştiau cine este adevăratul comanditar al operaţiunii. Şi nici nu-i interesa.

*

* *

Magazinul C & A, frecventat mai ales de clientelă feminină, semăna cu toate magazinele din lume. Malko se plimba de douăzeci de minute la raionul de lenjerie, în mijlocul canadiencelor conservatoare şi îmbrăcate ca nişte mătuşi, care îl considerau drept un pervers...

Sabrina întârzia.

La fiecare două minute, arunca o privire la ceasul Crosswind, cu inima strânsă. Dacă amanta lui

Yusuf Mohammad nu venea la întâlnire, pierdea orice pistă. Satisfacția că dăduse de urma SADM-ului până la magazinul din strada Saint Laurent era o consolare amară. Agitația creştea la Langley şi la Washington. Agenția fusese obligată să prevină Casa Albă despre eforturile sale infructuoase până acum pentru a opri această catastrofă programată.

Malko simți cum îi creşte brusc pulsul. Sabrina tocmai apărea de la scările rulante, într-o haină din piele neagră. Se duse la celălalt capăt al raionului de lenjerie fără să-l vadă şi el trebui să ocolească standul „Calvin Klein" pentru a se întâlni cu ea. Abia în acel moment, ea se întoarse şi îl văzu. Un zâmbet îi lumină rapid fața, după care dispăru imediat. Într-o fracțiune de secundă, ea se întoarse şi o luă la fugă!

În acelaşi moment, doi bărbați îl îmbrânciră pe Malko! Atât de repede, încât nu le văzu decât spatele. Strecurându-se printre clienți, o urmăreau pe Sabrina! Aceasta se întoarse şi țipă. Se încurcase şi vru să urce pe scările rulante care *ajungeau* la acest etaj. Vru să coboare, se dezechilibră şi căzu.

Primul dintre cei doi bărbați era deja lângă ea. O ridică cu mâna stângă şi cu dreapta îi înfipse un cuțit în burtă, de mai multe ori! Tovarăşul său i se alătură şi o lovi pe tânără din lateral, aruncând-o pe o masă plină cu sutiene şi continuând să o lovească. Clienții alergau în toate părțile urlând. Un agent de securitate, neînarmat, se precipită şi el. Malko apucase pistolul Smith & Wesson. Era prea aglomerat pentru a trage de departe, aşa că încercă să se apropie de cei doi asasini.

Aceştia erau concentraţi să lovească în corpul inert al tinerei. Unul dintre ei îl văzu pe Malko şi îi strigă ceva complicelui său. Abandonându-şi victima, porniră pe scări. Malko apăsă pe trăgaciul pistolului Smith & Wesson.

Unul dintre ucigaşi căzu pe jos, se zbătu puţin şi nu mai mişcă. Al doilea, văzând pistolul, se opri cu un aer răutăcios, ţinând cuţitul în mână. Imediat, îl imobilizară agenţii de securitate.

Malko alergă la Sabrina. Faţa şi hainele îi erau acoperite de sânge. Ochiul stâng devenise o gaură sângerândă. I se păru că încă mai respira slab, în ciuda rănilor multiple. Un miracol. Îşi lipi urechea de gura ei şi simţi un suflu infim. Trecându-şi o mână pe sub gât, îi ridică uşor capul şi vorbi, cu gura la urechea ei.

– Sabrina, totul va fi bine! O să fii dusă la spital. Am banii. Spune-mi unde se află depozitul.

Buzele tinerei se mişcară, dar nu scoaseră niciun sunet. Tresări uşor şi ochii îi deveniră ficşi. Cu gâtul uscat, Malko îi lăsă uşor capul pe teancul de sutiene. Imediat, fu înconjurat de mai mulţi bărbaţi, ţinându-i mâna la spate, luându-i pistolul de la curea. O femeie strigă:

– El este! L-am văzut trăgând.

Un poliţist în uniformă începu să-l pipăie peste tot. Un altul îi puse cătuşe. Un al treilea se aşeză în faţa lui.

– Cine sunteţi? De ce sunteţi înarmat?

– Sunaţi imediat pe ofiţerul Boisbriand, la SCRS, zise el simplu. Arma pe care am folosit-o este a ei. Veţi primi toate explicaţiile necesare.

*
* *

– Cel pe care l-aţi doborât era angajat la o măcelărie *halal* de pe strada Jean Talon, anunţă Dan Lambert, numărul doi din SCRS. Niciun antecedent judiciar. Un algerian, refugiat politic.

Era ora şase seara şi se lăsa noaptea. Graţie intervenţiei SCRS, problemele lui Malko nu duraseră prea mult. Héloïse Boisbriand debarcase la comisariatul din bulevardul Ontario pentru a clarifica treburile, precedată de un telefon din partea şefilor ei şi o intervenţie de la Toronto, la solicitarea expresă a lui Martin Turturo. Héloïse îl dusese apoi pe Malko la sediul SCRS pentru discuţii.

Sabrina era la morga spitalului Royal Victoria, la un loc cu unul dintre asasini.

– Cine este celălalt? întrebă Malko.

– Salim Mabuk. Un tânăr infractor din cartierul Sainte Catherine. La şaisprezece ani, a avut de-a face deja cu poliţia: teroriza bătrânele doamne din parcul Saint Léonard, în est. De atunci, mai multe prostituate s-au plâns că le-a tăiat cu lama de ras fiindcă nu aduceau destui bani. Degeaba, acestea nu au vrut să depună mărturie. De data asta, vom scăpa de această lepădătură pentru un timp.

– A mărturisit cine i-a dat ordin s-o omoare pe această femeie?

– Un algerian pe care îl cunoaşte sub numele de „Eightball". Acesta din urmă i-a dat trei mii de dolari americani pe care încă îi avea asupra sa. I-a spus că victima este o „turnătoare".

„Eightball". Era porecla lui Ahmed El Mali, menționată de algerianul întâlnit la „Foufounes Électriques", Mulud. Cercul se închidea.

– Știe unde locuiește „Eightball"? întrebă Malko, cunoscând deja răspunsul.

– Nu.

Malko bău puțină cafea, cuprins de furie și descurajare în același timp. Se confrunta cu o organizație feroce, ramificată și bine organizată. Destul de puternică pentru a ține piept celei mai puternice Centrale de Informații, CIA, dar și FBI-ului.

Cum aflaseră cei care ordonaseră uciderea Sabrinei că aceasta se pregătea să-i trădeze? Îi încolți o idee. Dacă o lichidaseră pe Sabrina, amantul ei, faimosul Yusuf Mohammad, avea să pățească la fel. Dacă nu se întâmplase deja. Or, informația pe care Sabrina se pregătea să i-o vândă lui Malko o știa de la Mohammad. Mai rămânea deci o șansă să descopere acel SADM. Se uită la ceas: ora șase și șapte minute.

– Héloïse, zise el, trebuie să-l găsim cu orice preț pe Yusuf Mohammad.

*

* *

Cu stomacul strâns, Malko privea cadranul ceasului Crosswind la fiecare treizeci de secunde, de parcă încerca să încetinească scurgerea timpului. În biroul alăturat, Héloïse Boisbriand vorbea la telefon de patruzeci și cinci de minute. Dan Lambert plecase. Rămas singur în birou, Malko se juca cu capacul brichetei Zippo cu blazon pentru a-și calma

nervii. Această cursă contracronometru, cu obstacole mortale, era solicitantă.

Héloïse Boisbriand reveni, în fine, cu trăsăturile încordate, şi se aşeză lângă el cu un zâmbet obosit.

– Cred că am făcut o treabă bună! Avem întâlnire peste o jumătate de oră la barul de la Marriott cu ofiţerul de legătură al lui Yusuf Mohammad, un maior din GRC, Léo Monbouquette. Va veni şi Bernard Hupé.

– De ce nu aici?

Ea zâmbi ironic.

– Concurenţa. Nu vrea să calce pe terenul nostru...

Malko scutură din cap, ceva mai uşurat. Cum zicea Mao: nu contează culoarea pisicii odată ce prinde şoareci.

CAPITOLUL XVIII

Portarul de la Marriott, cu casca sa colonială albă cu o pană roşie, părea ridicol sub ploaia glacială, eroic ca un lăncier bengalez... Malko îl descoperi pe Bernard Hupé în barul Caribou, în faţa unui pahar plin de Defender cinci ani vechime. Vizibil şocat, îl aşteptă pe Malko să comande o votcă pentru a spune:

– Este oribil, mă simt oarecum responsabil de moartea acestei fete.

– Unde este Léo Monbouquette? Credeam că vine şi el.

– Soseşte, m-a sunat de pe telefonul mobil.

– Credeţi că a putut fi vorba de o scurgere de informaţii din partea dumneavoastră?

Poliţistul canadian scutură din cap.

– Nu văd cum... Ah, uite-l pe Monbouquette.

La intrarea în bar se oprise un bărbat care examina clienţii. Înalt, slab, cu ochelari cu rame din oţel, obraji supţi. Mai mult o figură de intelectual decât de jandarm. Veni la masă şi îi întinse lui Malko o mână slabă.

– Léo Monbouquette.

Se aşeză între ei şi Bernard Hupé îi comandă un Defender on the rocks. Malko îi ceruse Héloïsei Boisbriand să rămână la sediul SCRS ca să nu-l

deranjeze pe omul de la GRC, dar acesta părea totuşi deranjat. Se întoarse spre Bernard Hupé.

– Mă puneţi într-o situaţie dificilă, făcu el cu o voce slabă, ca şi cum ar fi avut cancer la corzile vocale.

– De ce? nu se putu abţine să întrebe Malko.

– Trebuie să obţin aprobarea şefilor, de la Toronto, pentru a dezvălui o operaţiune secretă precum relaţia cu Boisvert.

Malko simţi cum îl cuprinde furia.

– Şi cam cât durează asta? întrebă el pe un ton perfect controlat.

– Poate să dureze o lună, răspunse Léo Monbouquette. Pe de altă parte, nici nu ar trebui să fiu aici. Am venit doar pentru a-i face pe plac prietenului meu, Bernard.

Malko se felicită că îi înapoiase Héloïsei pistolul Smith & Wesson, pentru a evita anumite tentaţii funeste.

– Domnule Monbouquette, zise el pe un ton plin de furie, amanta lui Yusuf Mohammad a fost asasinată astăzi, în urmă cu aproape trei ore, de către ucigaşi aflaţi în solda unei organizaţii islamiste. Fiindcă se pregătea să-mi vândă informaţia pe care voi aţi refuzat-o. Informaţia aflată în posesia clientului dumneavoastră, Yusuf Mohammad, cel care se numea Boisvert. Dacă nu-l găsim de urgenţă, şi el va fi asasinat. Fapt care nu mă privea dacă nu s-ar afla în posesia unei informaţii *vitale* pentru securitatea Statelor Unite.

Apăsase pe cuvântul *vital*.

– Se pune o întrebare foarte simplă. Acceptați să cooperați sau refuzați? În acest ultim caz, pe lângă șefii dumneavoastră, va trebui să dați explicații și față de CIA, FBI *și* conducerea Statelor Unite. Pot să vă promit că presa americană se va bucura să prezinte funcționarea lamentabilă a GRC. Veți fi puși la zid! Aștept răspunsul dumneavoastră.

Léo Monbouquette trecuse prin toate culorile curcubeului cât vorbise Malko. Fără măcar să se uite la paharul de Defender de culoarea ambrei pe care ospătarul i-l pusese în față, se ridică, țeapăn ca o mătură, și zise cu o voce tremurând de furie:

– Domnule, insultați Jandarmeria Regală a Canadei. Este inadmisibil. La revedere.

Se îndepărtă cu pași mari. Bernard Hupé sări din fotoliu și alergă în urma lui. Nebun de furie, Malko formă numărul lui Martin Turturo. Imediat ce îl auzi pe șeful stației CIA, îi povesti ce se întâmplase. Americanul explodă.

– *Jesus Christ! I gonna raise hell! I will have this bastard thrown out of his agency*[1]! Sun la Washington.

– Așteptați! făcu Malko.

Léo Monbouquette tocmai se întorcea în bar, escortat de Bernard Hupé. Se așeză la loc, încruntat.

Malko îi întinse telefonul.

– Cineva dorește să vă vorbească. Este vorba de Martin Turturo, șeful stației CIA în Canada.

---

[1] Iisuse Hristoase! O să fac un scandal monstru! O să-l dau afară din agenția lui!

Léo Monbouquette luă telefonul şi zise un „alo" cu o voce nesigură. Apoi, rămase mut timp de aproape zece minute. Malko auzea invectivele interlocutorului, iar Bernard Hupé îşi privea picioarele. În fine, ofiţerul GRC închise cu o mână tremurândă, îi întinse telefonul lui Malko, bău dintr-o înghiţitură jumătate din paharul de Defender şi zise pe un ton şi mai afectat:

– O să cooperez. Dar trebuie să rămână un secret absolut.

– Vă promit, zise Malko. Primul punct: chiar aţi refuzat să cumpăraţi informaţiile deţinute de Yusuf Mohammad?

– Da. Şefii mei nu au vrut să deblocheze fondurile.

– Bine. Ştiţi unde se află Mohammad?

Ofiţerul GRC scutură din cap.

– Nu. Nu am avut niciodată adresa lui. Din precauţie. El mă contactează pe mine, pe telefonul personal, şi fixează întâlnirea, de fiecare dată în alt loc.

– Unde l-aţi văzut pentru ultima dată?

– La staţia de metrou Côte-des-Neiges.

– Când?

– Acum o săptămână.

– V-a mai contactat de atunci?

– Nu.

– Deci, în seara aceasta, nu aveţi posibilitatea de a-l contacta?

– Nu.

Malko se gândea intens. Amintirea unui foarte vechi film, în care poliţia o anunţa prin portavoce pe

o femeie pierdută într-o mulțime că era urmărită de un asasin, îi indică soluția.

– Maior Monbouquette, zise el. Iată cum vom proceda. În ora următoare voi face în așa fel încât mass-media să prezinte pe larg moartea Sabrinei. Subliniind faptul că ea și amantul ei sunt bănuiți de islamiști că ar fi informatorii dumneavoastră.

– Dar sunteți nebun! Dumneavoastră...

– Ce credeți că va face Yusuf Mohammad?

Léo Monbouquette îl privi uimit.

– Mă va contacta, bineînțeles, pentru a mă acuza că l-am vândut. Este oribil!

– Vă va *telefona*, repetă Malko. Dacă încă mai este în viață. Deci, vom avea o cale de a-l contacta. Și de a-l salva. Apoi, vă va mulțumi.

Léo Monbouquette nu părea convins de acest ultim punct. Dar era ușurat că nu avea un rol activ.

– Bine, zise el, mă întorc acasă. Unde vă pot găsi?

Malko îi dădu numărul de telefon.

– Cred, zise el, că dacă Yusuf Mohammad ar fi aflat deja de moartea Sabrinei, v-ar fi sunat. Poate că nu se află în Montréal.

Léo Monbouquette se ridică, cu umerii arcuiți de parcă ducea toată planeta în spate.

– Foarte bine. Dacă mă sună, vă anunț imediat.

Părăsiră barul în același timp și se despărțiră afară. Malko nu avea decât câțiva metri până la sediul SCRS din Peel Street. Pentru a o pune la treabă pe Héloïse Boisbriand.

*
* *

Sheema Nawaz parcursese aproape un kilometru pentru a găsi o cabină telefonică de la care să poată suna în străinătate. Se temea ca telefonul ei să nu fie interceptat, deşi era înregistrat pe un alt nume. Având în vedere ultimele evenimente, nu ştia ce informaţii deţineau adversarii. Când auzi telefonul sunând, la New York, se simţi uşurată. Vocea corespondentului ei părea perfect normală. Cangrena nu se întinsese până acolo. Schimbară singurele coduri obişnuite, apoi ea îi dădu ordinele. Era un credincios între credincioşi şi nu comentă. Când închise, pakistaneza era calmă.

Nu era totul pierdut, dar jucau pe muchie de cuţit.

Se întoarse la apartament. Cu bustul gol, Ahmed El Mali tocmai pregătea turte din făină în timp ce asculta salsa. Când intră în cameră, el se mişcă obscen, mimând actul sexual. Sheema întoarse capul, scârbită. Dumnezeu îi trimisese acest armăsar lubric pentru a o pedepsi pentru păcatele ei. Şi totuşi, încă mai simţea în vintre sexul lui fierbinte.

– Totul e bine? întrebă algerianul.

– Foarte bine. Vom pleca peste două zile. Eşti sigur de paşaportul tău?

Un paşaport canadian fals, pe un alt nume decât al lui. În fine, un fals-adevărat, căci îl obţinuse în baza unui certificat de botez, acesta fiind suficient în această frumoasă ţară.

– Desigur, zise el. Vom rămâne la New York? Nu cunosc pe acolo.

– Posibil, zise ea evaziv.

Când ea se întoarse, o prinse de şolduri şi o lipi de el, apăsându-şi umflătura sexului între fesele tinerei.

– Vom relua mica distracţie, înainte de a pleca! îi şopti ea la ureche.

Sheema scăpă din strânsoare şi fugi în cameră. Dacă nu ar fi avut nevoie de el...

Se uită la ceas, chinuită de nelinişte, şi se întinse pe pat pentru a citi câteva versete din Coran. Dar nu reuşea să se concentreze. Dacă nu i-ar fi venit ideea ca Walid Slami, şoferul de taxi membru al reţelei islamiste, să-l supravegheze pe agentul CIA care o urmărea de la Istanbul, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat! Descoperirea legăturilor dintre Sabrina şi CIA explodase ca un tunet. Avusese loc o *choura*[2] la Centrul Islamic pentru a se evalua situaţia. Membrii reţelei canadiene au rămas stupefiaţi când au aflat că Yusuf Mohammad, un om ale cărui manifeste inflamau islamiştii, era un trădător.

Moartea sa fusese votată în unanimitate.

Doar că, era o problemă: nimeni nu ştia unde se află! Nici unde locuia. Atunci, şeful moscheii lansase un „aviz de căutare" clandestin către toţi fraţii loiali din Montréal, sperând că Yusuf Mohammad se va arăta.

---

[2] Adunare, consiliu.

Dar, atât timp cât acesta nu era mort, Sheema stătea pe un vulcan, având în vedere că el ştia multe lucruri.

Era foarte posibil să ştie şi despre depozitul din zona industrială de pe bulevardul Henri Bourassa. Totuşi, nu se punea problema să mute vehiculele de acolo. Or, mai avea nevoie doar de câteva ore. Nu-i mai rămăsese decât să se roage.

Telefonul Sheemei sună. Recunoscu imediat vocea gravă a lui Walid Slami.

– Nimic încă! anunţă el. Dar Allah ne va ajuta, fie binecuvântat numele Lui.

– Sună-mă, zise simplu Sheema.

Auzi paşi pe hol şi Ahmed strigă:

– Cina este gata!

*

* *

Renaud Boisvert, cunoscut de mult timp sub noul său nume de Yusuf Mohammad, deschise uşa restaurantului Al Amine, în colţul bulevardului Lacombe, în cartierul Côte-des-Neiges, unde locuiau numeroşi arabi. Era ora mesei şi Al Amine era plin ochi. Yusuf Mohammad se strecură până la o mică masă lipită de tejghea şi comandă un ceai. Apoi se uită la clienţi. Pe unii îi cunoştea din vedere: militanţi islamişti care îl venerau pentru atitudinea sa. Primi două sau trei zâmbete de convenienţă. Scrierile sale, călătoria în Afganistan şi pelerinajul la Mecca făceau din el un om sfânt.

Când ospătarul veni să-i aducă ceaiul, îl întrebă dacă poate da un telefon.

– Aparatul de aici este stricat, făcu ospătarul, dar este o cabină spre Côte-des-Neiges, la douăzeci de metri.

Yussuf Mohammad îi mulţumi. Nu avea veşti de la Sabrina, însărcinată să negocieze informaţiile pe care el le deţinea, şi începea să se îngrijoreze. Şi dacă fugise cu banii? Telefonul ei nu răspundea. Îşi zise că, după ce va mânca, va trece pe la ea. Tresări: barmanul tocmai dăduse mai tare sonorul televizorului pentru a auzi ştirile. Maşinal, Yusuf ridică privirea şi avu impresia că este înjunghiat în inimă. Figura Sabrinei tocmai apăruse, pe tot ecranul!

Încremenit, ascultă relatarea morţii ei, văzu corpul amantei sale întins sub un cearşaf, figurile asasinilor. Dar răul cel mai mare nu se produsese încă. O femeie necunoscută apăru pe ecran şi numele ei în partea de jos a ecranului: ofiţerul Héloïse Boisbriand, de la SCRS. Era intervievată de un jurnalist şi auzind ceea ce spunea, Yusuf Mohammad simţi cum îi fuge sângele din obraji.

Fiecare cuvânt era ca un cui bătut în sicriul său! Aceasta relata cum, pentru a-şi păstra libertatea, Yusuf Mohammad acceptase să lucreze pentru GRC, ca informator. De asemenea, explica moartea Sabrinei, amanta lui, prin faptul că islamiştii sesizaseră trădarea! Yusuf Mohammad privi în jurul său, convins că toţi clienţii din restaurant îl priveau. Dar aceştia erau atenţi la televizor. Era sfâşiat. Dacă Sabrina murise, urma el. O singură persoană îl putea proteja: Léo Monbouquette, ofiţerul său de legătură.

În momentul în care se ridica, figura lui apăru pe ecran! Din fericire, era o fotografie veche în care purta încă barbă. Se apropie de tejghea şi îi zise barmanului.

– Adu-mi o shaorma cât mă duc să dau un telefon!

Ieşi, cuprins de groază şi furie în acelaşi timp. Cunoscând ostilitatea dintre GRC şi SCRS, îşi imagină că este o răzbunare a acestui serviciu. Ajuns la cabina telefonică, introduse o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în aparat şi formă numărul lui Léo Monbouquette. Care răspunse imediat.

– Aici Monbouquette. Cine este?

– Ştiţi ce se întâmplă? întrebă Mohammad. Aţi văzut la televizor?

– Ştiu, răspunse sec ofiţerul GRC. Vă voi explica. Unde sunteţi? Trimit imediat pe cineva să vă caute.

Yusuf Mohammad îi dădu adresa restaurantului, uşurat, şi închise, cu inima bătând repede. Regretă că se grăbise: ar fi trebuit să-i dea întâlnire în alt loc. Acum, era ţintuit la restaurantul Al Amine. În fine, într-un restaurant, se simţea protejat de mulţime. Când se întoarse în local, shaorma sa era pusă lângă ceai, iar în locul ştirilor se auzea muzică arăbească. Parcurse sala cu privirea şi crezu că inima i se va opri în loc.

Unul dintre clienţi tocmai îşi închidea telefonul, cu o privire plină de ură îndreptată spre el.

*

* *

Léo Monbouquette formă numărul de telefon al lui Malko dar se răzgândi şi închise. Această situaţie urma să declanşeze un scandal. Deci, trebuia să îl minimalizeze. Dacă Yusuf Mohammad cădea în mâinile americanilor, risca să facă dezvăluiri foarte deranjante. Nu era soluţia cea mai dezirabilă.

Ofiţerul GRC se uită la ceas şi decise să dea o mică şansă destinului. Nimeni nu ar şti niciodată cât timp trecuse de la apelul „clientului" său până la al lui.

Lăsă să treacă zece minute.

*

* *

Yusuf Mohammad îşi terminase shaorma şi mai comandase un ceai. Bătăile inimii i se mai calmaseră, chiar dacă se uita mereu spre uşă. Se decise să meargă să arunce o privire afară, întrebându-se ce făceau salvatorii săi. Văzu imediat două vehicule care veneau pe drumul dinspre Côte-des-Neiges. Două taxiuri. Când se opriră în faţa restaurantului Al Amine, Yusuf Mohammad ştiu că viitorul său era pecetluit. Apăru şoferul primului vehicul. Era un anume Walid Slami, un activist care luptase în Afganistan ca mujahedin. Un dur. Cu pulsul la 200, Yusuf se întoarse în restaurant şi se duse la barman.

– Trebuie să dau un telefon!

– Ţi-am zis deja că nu merge. Du-te la cabină.

Yusuf se întoarse. Walid Slami tocmai intra în restaurant, urmat de alţi trei indivizi solizi. Yusuf scoase o bancnotă de zece dolari din buzunar şi o ridică strigând:

– Îmi poate împrumuta cineva telefonul pentru un minut?

Zece dolari erau un preţ bun pentru a împrumuta un telefon mobil, dar nimeni nu se clinti. Cei patru nou veniţi înconjurau deja masa lui Yusuf Mohammad. Walid Slami îl salută, cu mâna pe inimă.

– Frate! Sunt însărcinat să te duc să te întâlneşti cu cineva.

Cum Yusuf Mohammad rămăsese nemişcat, doi dintre ei îl săltară. Toţi clienţii priveau în altă parte. Discuţiile se reluară, după ce uşa se închise.

*

* *

Vechiul Volvo al lui Bernard Hupé mergea pe interminabilul Côte-des-Neiges cât de repede putea, cu girofarul pornit. Malko şi Héloïse Boisbriand erau muţi, prea încordaţi pentru a avea chef să vorbească. Demaraseră imediat după telefonul lui Léo Monbouquette. Malko nu scăpa din ochi ceasul Breitling. Trecuseră abia opt minute.

– O să fie bine! zise Bernard Hupé. Aproape am ajuns.

Mergeau de-a lungul parcului Universităţii. După acea urma bulevardul Lacombe. Malko se mai relaxă când văzu firma de la Al Amine. Ieşiră în acelaşi timp din maşină şi se năpustiră în restaurant. Nici urmă de Yusuf Mohammad. Bernard Hupé îi arătă legitimaţia sa barmanului.

– Îl căutăm pe unul, Yusuf Mohammad. A fost aici. Ne-a sunat.

Barmanul scutură din cap.

– Eu nu ştiu. Era un client care a ieşit să telefoneze, mai devreme, dar nu s-a mai întors.

Furioşi, trebuiră să bată în retragere, mergând până la cabina telefonică, iar Malko îi notă numărul. Aşteptară un sfert de oră înainte de a se hotărî să plece. Bernard Hupé încercă să le ridice moralul.

– Aşteptaţi, poate că i-a fost teamă să rămână aici. O să-l sun pe Léo.

Îl sună pe ofiţerul GRC. Yusuf Mohammad nu mai telefonase şi astfel erau nevoiţi să se întoarcă spre Sherbrook. Deşi nu luase cina, Malko nu putea înghiţi nimic.

– Nu ne mai rămâne decât o pistă, zise el. Şoferul de taxi care l-a preluat pe Tahar Haich.

– Voi apela la colegii mei mâine dimineaţă, promise poliţistul. Pentru ei nu este foarte important. Vor face asta prin telefon. Apoi, când vor obţine numele şoferului, îl vor chema şi mă vor anunţa şi pe mine.

Malko fierbea. Până atunci, New York-ul ar fi sărit de două ori în aer.

Ajunseră la Ritz Carlton.

– Să mergem să bem ceva, sugeră Malko, altceva nu avem de făcut momentan.

Intrară în barul hotelului, aproape gol, cu excepţia unei prostituate triste, blonde şi expirate.

– Voi lua puţină şampanie, zise Héloïse.

– O meriţi din plin, zise Malko, şi comandă ospătarului să aducă o sticlă de Taittinger în frapieră.

*

* *

Sheema Nawaz nu se atinsese de turtele preparate de Ahmed. Nu se mai dezlipea de telefonul mobil, precum un general care urmăreşte înaintarea trupelor pe o hartă. Chiar şi Ahmed se calmase, sesizând tensiunea tinerei. Era prima dată când participa la o operaţiune importantă. La început, ideea de a trece cu o maşină plină cu explozibili înspre Statele Unite îl excitase. Cu atât mai mult cu cât i se spusese că va fi o simplă formalitate: americanii îi controlau foarte rar pe canadieni şi mii de vehicule treceau frontiera în fiecare zi.

Puţin câte puţin, realizase că universul lui se schimbase. Felul în care Sheema îl ameninţase, atacul din apropierea cazinoului şi, acum, moartea Sabrinei... Se băgase într-o combinaţie periculoasă. Telefonul care suna îl smulse din meditaţie. Sheema răspunse, ascultă, închise şi se ridică.

– Vino, zise ea pe un ton hotărât, după ce îşi luase geanta în care avea şi pistolul 357 Magnum.

*

* *

De această dată, barul de la Ritz Carlton era pustiu, în afară de masa unde se aflau Héloïse Boisbriand, Bernard Hupé şi Malko. Chiar şi prostituata blondă şi tristă plecase să-şi încerce norocul în altă parte. Nu mai rămăsese nimic din sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1994, băută în mare parte de către Héloïse Boisbriand, care vorbea ceva mai tare decât de obicei.

Bernard Hupé se uită la ceas.

– Cred că s-a cam terminat! oftă el.

– Mi-e foame, oftă Héloïse Boisbriand.

Cum Malko nu-i spusese *nimănui* că urmărea un dispozitiv nuclear, aliații săi canadieni aveau tendința să nu dramatizeze prea mult. Oricum, doar DDO din CIA îi putea aproba să divulge această informație. Şi nu o va face.

– Am putea merge la Express, sugeră Bernard Hupé, pe Saint Laurent. Este simpatic şi se mănâncă bine.

Cuvântul „Saint Laurent" făcu clic în mintea lui Malko. Se întoarse spre polițistul canadian.

– Spune-mi, în legătură cu taxiurile, şoferii din Montréal au obligația să noteze toate destinațiile pe un carnețel?

– Nu, nu am auzit de asta. De ce?

– Taxiul care l-a luat pe Tahar Haich era un taxi-radio. Când l-am văzut, venea de undeva. De unde îi luase pe ceilalți pasageri. Oameni care îl cunosc pe Haich. Dacă am putea afla de unde venea...

– Centrala Co-Up trebuie să rețină apelurile, făcu Bernard Hupé. Vom merge mâine dimineață.

Malko îi puse mâna pe braț.

– Bernard, vom merge *acum*. O centrală de taxi funcționează non-stop. Puteți afla unde se află?

– Da, cred că da, făcu fără entuziasm polițistul care vedea cum dispare cina.

Îşi deschise telefonul şi sună la Informații. După trei minute, anunță:

– Biroul se află la nr. 4243 pe strada Beaubien Est. Sunăm?

– Nu, mergem acolo, insistă Malko.

*

* *

Cei trei angajaţi ai centralei telefonice Co-Up păreau complet depăşiţi de situaţie. Centrala taxiurilor se afla lângă o parcare mare, într-o baracă din lemn. Telefonul suna fără încetare.

După ce îl ascultase atent pe Bernard Hupé, şeful centralei se duse să caute un registru.

– Iată, sergent, zise el, aici sunt toate apelurile de săptămâna trecută, cu numerele taxiurilor la fiecare.

Bernard Hupé şi Malko se aşezară la masă în timp ce Héloïse Boisbriand fuma o ţigară. După douăzeci de minute, Malko puse degetul pe un rând.

– Uite!

Arătă unde scria: „2:02, nr. 135, str. Deguirre. SLR FW 67095. Mahmud. Solicitat de client."

Malko ar fi sărutat registrul.

– Ce vrea să reprezinte SLR? întrebă el.

– Saint Laurent, este în nord.

– Să mergem. Nu avem niciun minut de pierdut.

Poate descoperiseră ascunzătoarea unde se afla Sheema Nawaz-Tomlinson.

CAPITOLUL XIX

Cei cinci bărbaţi care îl înconjurau pe Yusuf Mohammad păstrau o tăcere apăsătoare. Erau membrii echipei care îl răpiseră şi proprietarul măcelăriei *halal* de pe bulevardul Jean Talon unde îl duseseră. Se auzi un ciocănit în uşă, iar măcelarul se duse să deschidă. Era Sheema Nawaz, cu capul acoperit de un batic, însoţită de Ahmed El Mali. Yusuf Mohammad făcu un efort pentru a-i înfrunta privirea, dar regretă imediat. Aceasta avea un asemenea amestec de ură şi răutate, încât i se făcu pielea de găină. Cu toţii se aflau în încăperea utilizată de măcelar pentru a omorî oile după ritualul *halal*, adică tăindu-le gâtul.

– Frate Yusuf, începu Sheema, toţi fraţii din Montréal mi-au lăudat ataşamentul tău faţă de jihad.

Yusuf Mohammad dădu din cap fără să poată vorbi.

– Totuşi, continuă ea, ne-ai trădat. L-ai trădat pe Allah. Am surprins-o pe prietena ta împreună cu unul dintre cei mai înverşunaţi inamici ai noştri, iar televiziunea a făcut publică trădarea.

– Voiam să-mi protejez fraţii! protestă convertitul. Mulţumită mie, poliţia nu v-a deranjat niciodată. Nu am divulgat niciodată niciun secret. Bineînţeles, eram în legătură cu GRC, dar le dădeam lucruri fără importanţă.

Pakistaneza continuă cu calm, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

– Yusuf, L-ai ofensat pe Allah. Ai abandonat calea lui Allah pentru a te alătura cohortei de necredincioşi pe care Domnul – Numele Său fie binecuvântat– îi urmăreşte cu Furia Sa. Trebuie să mori.

Îi făcu un semn măcelarului. Yusuf Mohammad nu avu timp să protesteze. Doi dintre indivizii solizi îl urcaseră deja pe masă, apăsându-l pe piept astfel încât doar capul să-i atârne în afară. Cu oroare, îl văzu pe măcelarul *halal* apropiindu-se cu cuţitul subţire în mână, murmurând o rugăciune. Cu privirea fixă, un rânjet pe buze, îl apucă pe Yusuf Mohammad de păr pentru a-i ţine bine capul la orizontală.

– Nu! Iertare! strigă prizonierul. Nu am...

Ultimul cuvânt se transformă într-un horcăit oribil. Cu un gest calm şi abil, măcelarul îi tăie gâtul, de la o ureche la alta, depărtându-se imediat pentru a nu fi stropit de sângele care ţâşnea şi curgea în ligheanul aşezat pe jos. Mohammad tresări de câteva ori, după care încremeni definitiv, în timp ce sângele continua să i se scurgă din rana oribilă.

Sheema Nawaz privi cum se scurge sângele până la ultima picătură. Nu simţea decât o imensă oboseală la gândul că mai avea multe de făcut. Când se termină, zise răstit:

– Aruncaţi-i corpul pe un teren viran. Să fie descoperit repede şi să servească drept lecţie celor care ar vrea să ne trădeze.

Se întoarse apoi spre Ahmed El Mali. Acesta era palid.

– Vino, frate Ahmed.

Începea ultima parte a voiajului lor periculos.

*

* *

Malko contempla, descurajat, faţada întunecată a imobilului de la nr. 135 de pe strada Deguirre. Cele douăzeci de etaje trebuiau să adăpostească cel puţin două sute de apartamente!

Urmat de Bernard Hupé şi Héloïse Boisbriand, urcă treptele şi se opri în faţa panoului de la interfon. La lumina nelipsitei brichete Zippo, examină lista de nume. Cinci aveau consonanţe musulmane, iar celelalte reprezentau mai multe comunităţi. Se întoarse spre Héloïse Boisbriand.

– Ce am putea face?

– Nu mare lucru, acum, decât să punem imobilul sub supravegherea poliţiei. Dar pentru a verifica apartamentele, trebuie să aşteptăm ora şase dimineaţa, ora legală.

Risca să dureze.

Malko ridică ochii spre balcoanele întunecate. Imobilul de la nr. 135 se afla ceva mai retras faţă de stradă, în faţa unui parc. Bernard Hupé discuta în şoaptă cu Héloïse. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling: ora unsprezece şi jumătate. Încă şase ore şi jumătate de nelinişte. Bernard Hupé şi Héloïse vorbeau fiecare la telefonul mobil. Privi din nou lista interfonului fără să descopere nimic.

Héloïse Boisbriand i se alătură.

– Totul este aranjat, anunță ea. O echipă de la MUCPI va fi aici în mai puțin de o oră. Imobilul va fi supravegheat până dimineață. Imediat ce vor ajunge aici, noi vom putea pleca.

Cuprins de febra căutării, lui Malko nu-i era foame. Ar fi rămas acolo toată noaptea, dar era o prostie. Începu să se roage din toate puterile ca Sheema Nawaz-Tomlinson să se afle într-unul din aceste apartamente. În acest caz, ajunseseră la finalul urmăririi.

*

* *

La volanul vechiului Chrysler Néon, înmatriculat pe numele unui simpatizant al jihadului, Sheema Nawaz urmărea furgonul GMC portocaliu condus de Ahmed El Mali. Părăsiseră orașul Montréal pe podul Champlain și rulau spre șoseaua Sherbrooke pe autostrada nr. 10 aproape pustie. Peisajul era plat, între câmpuri acoperite de zăpadă și păduri. În acest anotimp, nu era mare circulație: nenumăratele lacuri erau înghețate și era prea frig pentru a se plimba prin păduri.

La vreo treizeci de kilometri mai la sud, se întindea rectilinie, de la est la vest, frontiera cu Statele Unite. De cealaltă parte era statul Vermont.

În fața ei, Ahmed El Mali semnalizează și intră în parcarea unui motel, Champlain, chiar înainte de orașul Magog. Trei sau patru mașini erau parcate deja în fața camerelor. Sheema Nawaz se opri în

spatele camionetei portocalii, coborî şi se duse la Ahmed.

– Cere o cameră, zise ea.

– Şi tu?

– Eu plec şi apoi mă întorc. Nu trebuie să fim văzuţi venind amândoi...

Ea urcă în maşină şi porni, mergând până la şoseaua care ducea spre Magog, pentru a se întoarce apoi, ca şi cum ar fi venit dinspre est.

Douăzeci de minute mai târziu, se înregistra la motelul Champlain. Un angajat indiferent îi spuse că mai avea o sută douăzeci de kilometri până la Montréal şi îi dădu cheia de la camera 23, în schimbul a optzeci şi cinci de dolari canadieni.

După ce parcă în faţa camerei, se duse să ciocănească la uşa lui Ahmed El Mali. Algerianul deschise imediat, vizibil îngrijorat.

– Totul e bine?

– Totul e bine! afirmă ea intrând în cameră.

Acum nu se mai temea de pornirile tânărului. Execuţia lui Yusuf Mohammad îl speriase. Era mort de frică.

– Mi-e foame, zise el.

– Este un automat de sandviciuri pe culoar. Trebuie să ne culcăm devreme. Ştii ce ai de făcut mâine dimineaţă?

O privi, speriat.

– Nu vii cu mine?

Ea îi întinse o hârtie pe care notase traseul.

– Nu, vom pleca separat. Tu primul. Mai întâi pe autostrada 10, spre est. Apoi, intri pe 55 spre sud

şi ieşi spre 141 înspre Coaticook. Vei traversa Coaticook continuând să mergi pe 141 şi vei ajunge la frontiera cu Vermont, la postul de trecere a frontierei Canaan. Îl treci şi eşti în Vermont.

– Şi tu?

– Eu o să merg pe 55 până la frontieră, la Rock Island. Apoi, voi continua pe US 91 până în oraşul Bradford. Te voi aştepta la benzinăria Gulf, la intrarea în oraş. Apoi, vom continua drumul împreună.

Brusc, Ahmed începu să tremure.

– Este chiar periculos, murmură el.

– Ba nu, afirmă Sheema cu un zâmbet liniştitor. Canaan este un post mic. *Trebuie* să treci pe acolo între şapte şi opt dimineaţa, în momentul în care nu sunt multe maşini şi nu se controlează practic nimic. Fraţi de-ai noştri au făcut testul. Roagă-te la Allah şi totul va fi bine. Noapte bună!

Închise uşa şi Ahmed îşi zise că nu va avea o noapte bună. Ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva ore.

*

* *

Întins pe patul său de la Ritz Carlton, Malko nu reuşea să adoarmă, uitându-se fără încetare la acele luminoase ale ceasului Breitling Crosswind, cu stomacul strâns, încordat ca o strună de vioară. Nu mâncase, dar nici nu-i era foame. Deschise minibarul. Nu era votcă. Deschise o sticlă de Taittinger ale cărei bule îi mai calmară neliniştea.

Ora unu şi douăsprezece minute. Încă aproape cinci ore. Pentru a încerca să se destindă, o sună pe

Alexandra, la castelul din Liezen, dar îi răspunse robotul. Vru să o sune pe Héloïse, ajunsă acasă, dar nu îndrăzni s-o deranjeze. Nu-i mai rămânea decât să numere orele.

*

* *

Întinsă pe pat, Sheema Nawaz era cuprinsă de gânduri complet nebunești, în dezacord cu stilul ei de viață, pe care le respingea cu toată puterea. Se uită la ceas: două și douăzeci și cinci. De când ajunsese în cameră, se răsucea pe toate părțile fără să poată adormi. Dacă i s-ar fi spus într-o zi că își va petrece ultimele ore din viață într-un motel din Canada, nu ar fi crezut.

De acum, totul era clar în mintea ei.

Dacă Allah voia, mai avea douăzeci și patru de ore până la finalul misiunii sale, care va coincide cu sfârșitul vieții ei. Nu își dorea să petreacă ani de zile în închisoare, să simtă cum îmbătrânește, departe de țara sa. Pedeapsa cu moartea nu mai era aplicată în statul New York, dar închisoarea pe viață, da. Și *chiar* era închisoare pe viață. În cele din urmă, Sheema nu se temea de moartea în sine, de distrugere, căci credea cu putere într-o viață viitoare. Cum îl slujise bine pe Allah, cu riscul vieții ei, El va fi bun cu ea.

Dar până atunci, o ardea pântecul. Murea de dorință să facă dragoste! O apucase de când intrase în cameră, gândindu-se la ceea ce se întâmplase în apartamentul din Montréal, împreună cu Ahmed.

Se simţea violată din nou, zguduită de plăcere. Dar nu voia să comită un păcat. Dorinţa o cuprinsese atât de tare, încât găsi o cale de scăpare pentru a fi cu conştiinţa împăcată. În timpul jihadului, Coranul permitea lucruri care erau interzise în mod normal. Ştia că, dacă Ahmed va gusta din trupul ei, îşi va îndeplini misiunea cu mai multă dăruire. Deci, oferindu-i-se, lucra în favoarea lui Allah.

Se ridică şi, calmă, îşi scoase hainele, apoi se înfăşură într-un halat din mătase de care nu se despărţea niciodată. Cu picioarele goale, traversă culoarul pustiu şi ciocăni uşor la uşa lui Ahmed. Aproape imediat, auzi un foşnet de cealaltă parte. Probabil că era lipit de uşă, pentru că-i putea auzi bătăile inimii. Ciocăni din nou uşor, zicând în şoaptă:

– Ahmed, eu sunt, Sheema. Deschide.

Uşa se întredeschise şi văzu privirea înnebunită a tânărului algerian.

– Ce se întâmplă? şopti el, vizibil speriat de moarte.

Sheema se strecură în cameră, pe lângă el.

– Nimic rău, afirmă ea. Din contră.

Îl privi în faţă. Imediat, remarcă două lucruri: televizorul era pornit şi, pe ecran, o femeie aşezată în patru labe avea sexul unui bărbat în gură, în timp ce un altul o penetra prin spate cu un mădular interminabil. Acest spectacol ar fi trebuit s-o dezguste, însă ea simţi cum se înfierbântă. Apoi, privirea i se opri pe Ahmed. Nu avea pe el decât slipul,

deformat de o erecție enormă, și îmbrăcat în grabă, căci era pe dos.

O privea pe Sheema cu gura căscată.

– Ai poftă să faci dragoste? întrebă ea cu o voce caldă.

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Apropiindu-se de el, puse mâna pe bumbacul deformat.

– Poți să o faci, zise ea, Allah să binecuvânteze uniunea noastră. Suntem doi mujahedini care luptăm pentru jihad. Când vom găsi un imam, îi vom cere să binecuvânteze relația dintre noi.

Stupefiat, Ahmed rămase neclintit.

Atunci, scoțând la suprafață apucăturile de târfă, Sheema se apropie, se frecă ușor de el, depărtă slipul de bumbac și apucă cu toată mâna mădularul tare ca o bară din fier. Simți cu plăcere zvâcnetele venelor sub palmă. Cu aceeași blândețe, începu să-l masturbeze.

Ahmed gemu răguşit, ca şi cum s-ar fi trezit la viață. Își puse mâinile pe halatul din mătase, masându-i sânii ca un nebun. Sheema se așeză în genunchi pe mocheta uzată și cuprinse cu gura sexul lui Ahmed. Nici nu apucă să profite prea mult. Cu un țipăt sălbatic, tânărul se elibera deja în gura ei. Stăpânindu-și dezgustul, Sheema înghiți sperma până la ultima picătură și își reluă felația. Miracol, mădularul care îi umplea gura nu-și pierduse din tărie.

Continuă să-l lingă, să-l înghită, ca o bună curtezană, simțindu-l cum devine și mai tare. Până ce

Ahmed o respinse, aruncând-o pe pat, îi smulse halatul şi îşi înfipse sexul dintr-o singură mişcare în vintrele ei. Sheema se simţi ca topită, abdomenul îi tremură, inima i se ambală şi ţipă.

Ahmed îşi reluase sângele rece. Privind-o fix, îi zise, aproape cu răutate:

– O să ţi-o trag toată noaptea, între fese. Nu vei uita niciodată.

Începu să-şi mişte mădularul lung în vintrele Sheemei, nevenindu-i să creadă norocul care dăduse peste el. După un timp, se retrase, o răsuci pe tânără pe burtă şi îi ridică bazinul, până ce o aşeză în genunchi. Apoi, îi privi îndelung fundul şi mai ales sfincterul violaceu încă închis. Îşi poziţionă sexul în dreptul lui şi împinse, cu toată forţa, privindu-şi mădularul masiv cum se înfige între fesele Sheemei care gemea de durere, cu mâinile crispate în cearşafuri.

*

* *

Malko se bărbierea, meticulos, pentru a-şi omorî timpul. Nu închisese un ochi toată noaptea şi ardea de nerăbdare să ajungă în faţa imobilului de la nr. 135 de pe strada Deguirre.

Începu să se îmbrace şi, deodată, dori să fie mai bătrân cu câteva ore.

*

* *

Sheema Nawaz îşi puse mâna sub sânul stâng pentru a simţi bătăile precipitate ale inimii. Încă o

dată, avusese un orgasm devastator. Aşezată peste Ahmed, înfiptă în mădularul încă tare al tânărului ei amant, îl călărise până ce ghemul de foc din abdomen îi iradiase tot corpul. Istovită, transpirată, cu creierul fierbând, nu ar fi crezut niciodată că sexul poate fi astfel. Lângă ea, Ahmed El Mali îşi aprinse o ţigară şi îşi privi sexul flasc. Nu schimbase zece cuvinte cu Sheema. Doar câteva indicaţii şi obscenităţi pentru a sublinia plăcerea. Toate pornirile sale spre viol dispăruseră în această formidabilă baie de sexualitate care îl calmase aşa cum nu mai fusese niciodată.

– Trebuie să plec!

Vocea Sheemei îl smulse din visare. Ea era deja în picioare, înfăşurându-se în halat. Realiză că nici măcar nu se sărutaseră. Se ridică într-un cot.

– Luăm micul dejun împreună?

– Nu. Ne revedem la Bradford, aşa cum am plănuit, la benzinăria Gulf.

Înainte de a apuca să deschidă gura, ea ieşise din cameră. El sesiză că televizorul mergea încă, în surdină. Filmul care îl excitase atât de tare la începutul serii aparţinea acum trecutului.

*

* *

Malko privi acele cronografului Breitling. Era şase fix. De o oră, întăriri de la poliţie completaseră dispozitivul de încercuire a imobilului de la nr. 135 de pe strada Deguirre. Printre care şi poliţişti urbani în uniformă. Bernard Hupé şi Héloïse Boisbriand

erau acolo, iar Martin Turturo plecase din Toronto în urmă cu douăzeci de minute.

Bernard Hupé se apropie însoţit de un colonel din GRC.

– Să mergem.

Micul grup înaintă spre uşă şi apăsă pe interfonul paznicului.

– Jandarmeria Regală. Deschideţi, vă rugăm.

După cinci minute, poliţiştii se desfăşurau în hol, blocând scările şi lifturile. Însoţit de Bernard Hupé, Malko începu cu apartamentele ai căror locatari aveau nume arăbeşti, dând peste persoane ameţite de somn.

După o jumătate de oră, terminaseră.

Nu mai rămânea decât să viziteze *întregul* imobil, apartament cu apartament. Ar dura ore întregi. O misiune epuizantă.

La anumite apartamente nu răspundea nimeni. Poliţiştii le marcau cu o bulină roşie lipită pe uşă. Malko era parcă băgat în priză. Aveau de verificat până la prânz! Imobilul era în fierbere, cu poliţişti înarmaţi peste tot. Toţi cei care ieşeau erau percheziţionaţi şi verificaţi. Malko începu cu etajul al şaptelea. Aceeaşi rutină. Se ciocănea, se explica, se vizita sumar apartamentul şi se puneau întrebări.

Băiatul blond care deschise la 701 avea părul ras, cu ochi aproape albi şi era tatuat pe tot pieptul. Cruci celtice. Când Bernard Hupé îl întrebă dacă remarcase arabi la etajul acela, acesta se strâmbă dezgustat.

– Mda. Am văzut. Un bărbat şi o femeie. La nr. 709, acolo în capătul culoarului. Tipul părea a fi un borfaş.

Malko scoase o fotografie cu Sheema Nawaz-Tomlinson.

– Este femeia aceasta?

– Posibil, dar nu sunt sigur.

Deja ciocăneau la 709. Niciun răspuns. Prin staţie, Bernard Hupé verifică numele de la interfon: Perocevici. Sârbi? Nu se potrivea.

– Să deschidă totuşi uşa, ceru Malko.

Lăcătuşul poliţiei doar forţă uşor broasca. Abia ajuns înăuntru, Malko dădu cu ochii peste peretele de deasupra canapelei.

– Priviţi!

O jumătate de duzină de versete din Coran erau prinse în piuneze unele lângă celelalte! Singura decoraţiune. Totul fu verificat. Nimic. Nicio haină, ceva mâncare în frigider, dar niciun indiciu.

– Trebuie să aflăm cui aparţine acest apartament, zise Malko. Sunaţi la asociaţia de proprietari.

Se aşeză pe canapea, în timp ce căutările continuau. Pe la ora opt şi jumătate, Bernard Hupé apăru în micul apartament. Răspunsul ajunse cu puţin înainte de ora nouă.

– A fost cumpărat de un anume Hassan Kamel! anunţă el. Acum trei ani. Plătit cash, o sută optzeci de mii de dolari canadieni.

Cercul se închidea. Dezamăgit, Malko îşi reproşă că nu se gândise mai devreme. Dar ar fi fost imposibil să verifice întreg cadastrul din Montréal.

– Plecăm! făcu el, resemnat.

Sheema Nawaz şi Ahmed El Mali erau departe. Probabil ajunşi deja în Statele Unite. Coborâră în liniştе. Traversând holul de la intrare, Malko remarcă şirul de cutii poştale. Se apropie de cea de la 709. Era încuiată.

– Deschideţi-o! ceru el.

Lăcătuşul interveni din nou. Cutia era plină! Cel puţin trei săptămâni de corespondenţă. Malko o examină rapid, dând peste o scrisoare cu antet de Ontario Insurance Ltd. O deschise şi inima îi sări din piept. Era o factură de asigurări pentru o camionetă GMC portocalie fabricată în 1989, aparţinând lui Hassan Kamel!

Privi plicul. Avea menţiunea: „Dl. KAMEL Hassan, apartamentul 709. str. Deguirre, nr. 135".

– Poate încă mai avem o şansă! zise el. Trebuie să anunţăm imediat toate posturile de frontieră americane.

CAPITOLUL XX

În ciuda duşului prelungit, aproape rece, Ahmed El Mali avea senzaţia că doarme din picioare. Îl cuprinsese frigul la ieşirea din motel. După recreaţia sexuală cu Sheema, adormise, trezindu-se abia la ora nouă! Speriat de întârziere, se îmbrăcase în viteză şi pornise la drum. Avusese un mic şoc când văzu că Chryslerul Sheemei lipsea. Aceasta se trezise mai devreme ca el. Acum, Ahmed rula calm spre postul de frontieră Canaan, pe şoseaua 141, înzăpezită şi pustie, traversând sate care păreau încremenite de frig.

Ar fi dat orice ca să fie mai bătrân cu câteva ore. Nu numai pentru a fi în siguranţă, ci şi pentru a o regăsi pe pakistaneză. Încă simţea conturul ferm al feselor ei în timp ce se înfigea adânc în fundul ei, lent, savurând...

Încetini şi frână. După o linie dreaptă, se zăreau pe partea dreaptă a şoselei clădiri mici, asemănătoare cu o benzinărie, albe, cu acoperişuri maro. Apropiindu-se, distinse panoul de deasupra, alb pe fond albastru: „CANAAN – VERMONT – UNITED STATES – BORDER INSPECTION STATION".

Ajunsese...

În faţa lui, şoseaua continua în linie dreaptă spre dealurile înzăpezite. Vermont. Îşi reprimă o furioasă dorinţă de a accelera şi de a trece dincolo de graniţă. Nu se vedea nimeni. Inima îi bătea gata să-i sară din piept. Cu un efort supraomenesc, intră pe partea dreaptă şi se opri sub acoperiş, rămânând la volan, cu paşaportul în mână.

După câteva secunde, un ofiţer de la Imigraţii în uniformă albastră, pistol la brâu, înalt, bine legat, ieşi din clădire cu un zâmbet politicos.

– *Good morning, sir! Nothing to declare?*[1]

– *No,* făcu Ahmed El Mali întinzându-i paşaportul.

Americanul îl răsfoi rapid înainte de a-l închide. Îl ţinu în mână în timp ce dădea ocol vehiculului, oprindu-se în faţă. Algerianul îi văzu privirea cum coboară spre plăcuţa de înmatriculare. Ofiţerul zâmbea când ridică privirea, dar Ahmed simţi că îi stătea inima în loc... Din nou, îşi reprimă o dorinţă puternică de a demara. Oricum, era prea târziu. Cu mâna pe patul pistolului, americanul tocmai ordonase pe un ton calm:

– Sir, puteţi coborî, oprind motorul, şi să deschideţi portbagajul pentru a inspecta vehiculul?

Ahmed El Mali simţi o transpiraţie rece care îi lipea cămaşa de omoplaţi. Ca un automat, opri motorul şi se dădu jos. Apoi, nu mai rezistă: alergă, cu picioarele la spinare, de-a lungul şoselei pustii, spre

[1] Bună dimineaţa, domnule! Aveţi ceva de declarat?

America, spre libertate. Auzi exclamația surprinsă a ofițerului de la Imigrații, apoi un avertisment:

– *Stop, stop immediately!*[2]

Continuă să alerge orbește, ca o rață fără cap. Focul de armă îl luă prin surprindere și se opri brusc. Americanul, cu picioarele depărtate, brațele întinse, îndreptase arma spre el. Ahmed ezită, apoi, încet, se întoarse. Știind că viața i se va încheia pe această șosea pustie din Vermont.

*

* *

– L-au prins pe Ahmed El Mali!

Martin Turturo radia când închise telefonul, după ce își luase câteva notițe în grabă.

El și Malko se aflau în biroul ofițerului Héloïse Boisbriand, la SCRS. Era abia ora două după amiază.

– Unde e? întrebă Malko.

– La postul de frontieră Canaan.

– E departe?

– Aproape două ore de mers.

– Și au găsit ceva?

– Am dat ordin să fie așteptați specialiști pentru a verifica autovehiculul. A fost anunțat și John, așa că vine cu noi.

Malko se rugă în gând. Numai să se termine totul acolo. Un lucru îl intriga: Ahmed El Mali era singur. Deci, unde se afla Sheema? Îl lăsase, fără

[2] Oprește-te! Oprește-te imediat!

îndoială, pe tânărul algerian să-şi asume riscul, ea trecând fără probleme. Dar dacă SADM-ul era recuperat, capturarea ei nu mai era urgentă.

*

* *

Sheema Nawaz depăşise oraşul Barton când auzi ştirile de la radio. Tocmai arestaseră un terorist care încerca să introducă explozibili în Statele Unite. La postul Canaan. În mod curios, nu simţi nimic. Nici cea mai mică emoţie. Era în firea lucrurilor. Îl trimisese pe tânărul algerian să traverseze graniţa printr-un post de frontieră unde era examinat *fiecare* vehicul, mai ales dis-de-dimineaţă, pentru a-şi acorda ei o şansă mai mare. Ahmed nu era decât o momeală. Calculase că vestea capturării lui se va răspândi foarte repede, permiţându-i ei să treacă mult mai uşor, odată ce tensiunea se mai disipase. Trecuse pe 55, prin Rock Island, în mijlocul a sute de maşini, care, ca în fiecare dimineaţă, mergeau în Statele Unite pentru o mulţime de motive. În trecere, îşi arătase paşaportul britanic fără să trezească nici cea mai mică suspiciune.

Modestul ei Chrysler Néon nu atrăgea atenţia. Continuase apoi pe *freeway 91*, intrând în scurt timp pe o mică şosea pentru a ajunge la St. Johnsbury. Avea o prioritate absolută: să schimbe maşina. Ahmed El Mali îi cunoştea Chryslerul Néon şi putea vorbi. Sheema inclusese acest risc în calculele ei şi găsise rezolvarea. Dar încă se afla într-o

zonă de risc. În geantă, avea pistolul 357 Magnum, plin, dar o interceptare ar fi însemnat finalul misiunii ei. Şi eşecul. După patruzeci de minute, intră în St. Johnsbury şi se opri la o benzinărie pentru a întreba de o agenţie Hertz în oraş. I se indică drumul şi ajunse acolo în câteva minute.

– Mă duc la New York, explică ea, iar maşina mea mă îngrijorează. Frânele nu mai funcţionează bine. O s-o las într-un service aici şi aş vrea să închiriez o alta pe care o voi înapoia după trei zile.

– Nicio problemă, o asigură angajatul. Aveţi un act de identitate şi o carte de credit?

Sheema îşi dădu paşaportul belgian şi cartea de credit corespunzătoare. Zece minute mai târziu, închiriase un Chrysler Voyager mult mai spaţios. Ceru să sune la un service care trimise repede un mecanic, îi povesti din nou situaţia şi îl conduse pe acesta până la maşina Chrysler Néon.

– Mă puteţi ajuta să transfer bagajele? întrebă ea.

– Bineînţeles!

Mecanicul trebui să-şi cheme colegul care rămăsese la volanul maşinii de service pentru a transfera containerul negru dintr-o maşină în cealaltă. Sheema le dădu zece dolari şi se despărţiră. Traversă oraşul şi se opri la ieşire, la o benzinărie.

Se simţea ciudat: un fel de senzaţie de rău persistentă. Oboseala şi urmările nopţii nebuneşti. Se uimise pe sine. Mai rămânea să încheie ultima fază a operaţiunii.

Interlocutorul răspunse destul de greu la telefon, iar Sheemei îi crescu brusc pulsul. În fine, bărbatul răspunse.

– Totul merge bine? întrebă el îngrijorat.

– Sunt în Vermont, zise ea simplu.

Aceasta însemna că trecuse frontiera. Îi simți ușurarea aproape evidentă.

– *Allahu Akbar!* făcu el în șoaptă. Vei ajunge aici astăzi?

– În seara asta. În locul convenit, la ora stabilită, *inch'Allah*[3]!

Aparent, nu auzise nimic la radio. Presa americană nu comenta încă despre incidentul de la frontiera de nord... Urcă în mașina cea nouă și porni pe șoseaua înghețată, rulând încet, așa cum i se potrivea unei femei singure.

*

* *

– Am găsit 131 de kilograme de RDX, ceva HMTD, un sistem de declanșare compus dintr-un ceas Casio, o baterie și un fir înfipt în explozibil. Un dispozitiv foarte simplu, dar eficace. Și acest container negru pe care nu l-am deschis...

Ofițerul de vamă din postul Canaan îi condusese pe vizitatori în micul garaj de lângă post, unde parcase camioneta portocalie a lui Ahmed El Mali. Ușa din spate era deschisă, iar păturile care acoperiseră încărcătura fuseseră îndoite cu grijă.

---

[3] Dacă vrea Dumnezeu.

– Arme deloc? întrebă John Mac Millan, agent special al FBI.

– *No, sir*. Doar acest container. Vă aşteptam pentru a-l deschide.

Malko privi containerul negru de 90 pe 70 centimetri. Avea impresia că este din plastic, dar trebuia să fie un material mai sofisticat, din fibră de carbon şi kevlar. Era fascinat. Ce drum parcursese de la Al Doilea Directorat al Armatei Roşii până în acest colţ pierdut din Vermont. Avea în faţa lui o bombă atomică în miniatură... Se întoarse:

– Când ajung experţii?

– Ar trebui să apară, zise americanul. Elicopterul a decolat acum o jumătate de oră.

– Unde este Ahmed El Mali?

– Înăuntru. Vreţi să-l vedeţi?

– Da.

Urcară toţi spre postul de frontieră. Tânărul algerian era aşezat pe un scaun, într-un birou mic, cu cătuşe la mâini, vizibil foarte abătut.

Malko se aşeză în faţa lui şi-l întrebă:

– Ahmed, ştiţi ce transportaţi?

Vorbise în franceză, iar algerianul ridică privirea, uimit.

– Sunteţi francez?

– Nu, făcu Malko. Răspundeţi la întrebarea mea.

– Nu, nu ştiu, bâigui tânărul. Maşina este a unui prieten.

– A cui?

– Hassan, şi nu mai ştiu cum. Nu am făcut nimic.

Malko oftă.

– Ahmed! Locuiaţi împreună cu Hassan Kamel. Acesta a fost ucis la Istanbul de serviciile turceşti. Unde este femeia cu care împărţeaţi apartamentul la Montréal, Sheema Nawaz?

Algerianul nu răspunse. Ţinându-se cu mâinile de cap, părea cu mintea în altă parte. Gândindu-se la virusul HIV pe care îl transmisese partenerei sale, fiindcă era seropozitiv... Dar toate acestea erau departe! Vocea interlocutorului său îi străpunse creierul.

– Ahmed, riscaţi treizeci de ani de închisoare pentru tentativă de introducere în Statele Unite a unor explozibili şi a unei bombe atomice.

La cuvântul „bombă atomică", algerianul ridică repede capul. Evident, stupefiat.

– O bombă atomică?

– Nu v-a spus nimic? continuă Malko. Cutia mare, neagră, este un dispozitiv nuclear cu o putere de o kilotonă. O mie de tone de TNT. Asta aveaţi în spatele maşinii. Această femeie l-a adus în Canada. Sunt sigur că dumneavoastră trebuia să-l duceţi altundeva... Dacă cooperaţi cu justiţia americană, puteţi spera să vă revedeţi într-o zi familia. Altfel... Spuneţi-mi unde este această femeie.

Ahmed El Mali rămase tăcut. Îl revedea pe Yusuf Mohammad cu gâtul tăiat... Apoi, nu credea în justiţia americană.

– Călătorea împreună cu dumneavoastră? insistă Malko. V-a trimis la sacrificiu. Cu siguranță știți unde se află.

Nu se putea face nimic. Ahmed El Mali alesese să tacă. După douăzeci de minute, Malko renunță. Nu algerianul îl va ajuta s-o descopere pe Sheema Nawaz-Tomlinson. Din fericire, acum, capturarea sa era mai puțin importantă.

Ahmed El Mali rămase mult timp tăcut. Apoi ridică privirea și zise:

– Nu am familie.

Douăzeci sau treizeci de ani, ce mai conta?

*

* *

Zgomotul elicopterului îi făcu pe toți să iasă afară. Tocmai ateriza pe șosea, ridicând valuri de fulgi de zăpadă. Din el coborâră patru bărbați, din care doi în costume albe, ducând valize metalice. Prezentările se făcură repede. Era o echipă a diviziei tehnice a FBI venită de la Rochester.

Se duseră la vehiculul reținut și unul dintre ei scoase un detector de raze gama pe care îl plimbă atent de-a lungul camionetei, fără să obțină nici cea mai mică reacție. Apoi începură să verifice interiorul și îndreptară aparatul spre containerul negru. Nimic.

– Despre ce este vorba? întrebă el.

– În principiu, de un dispozitiv de distrugere nucleară, zise Malko. Un *„back-pack nuke"*.

– Imposibil, zise tehnicianul. Ar trebui să sesizăm o degajare de raze gama, or nu detectăm nimic. O să ne uităm.

Malko văzu cum este ridicat capacul containerului negru, apoi tehnicianul se întoarse, mirat.

– Nu este nimic înăuntru!

*

* *

Încălzirea menţinea o căldură epuizantă în micul birou de imigrări, îngreunând şi mai tare atmosfera. Experţii în dispozitive nucleare plecaseră, luând cu ei containerul negru şi gol în care se aflase SADM-ul rusesc. Sătul de cafea, Malko încă nu-şi revenise din dezamăgire. Sheema Nawaz-Tomlinson era şi mai vicleană decât o crezuse el. Ahmed El Mali nu era decât o momeală! Îl trimisese intenţionat să se sacrifice, trecând printr-un post de frontieră unde era uşor de reperat, în timp ce ea trecea graniţa prin alt loc.

Putea paria oricât că ea se afla deja în Statele Unite, în posesia SADM-ului, pe care ştia, desigur, să-l pună în funcţie... Iar Vermont nu era decât la cinci ore de condus de New York. Erau zeci de trasee de acces şi nu ştiau ce vehicul conducea pakistaneza. Singurul care îi putea ajuta era tânărul algerian.

– Trebuie să anunţ la Langley, zise pe un ton trist Martin Turturo. Vor fi obligaţi să avertizeze Casa Albă. Doar preşedintele poate decide modalitatea de continuare. Şi nu prea aş vrea să fiu în pielea lui...

În afară de evacuarea New Yorkului, Malko nu vedea foarte bine ce putea face Casa Albă. Anunțul că un terorist islamist se plimba prin Statele Unite cu o bombă atomică, chiar și miniaturizată, putea crea o panică cu consecințe imprevizibile. Și, dacă nu se menționa nimic, presa se va descătușa după aceea. O situație fără scăpare.

Degeaba își storcea creierul, tot nu vedea urmarea. Canada nu mai era de folos. Ahmed El Mali era neutralizat, iar rețeaua logistică știa deja desfășurarea operațiunilor. Nu mai avea decât o speranță: bărbatul monitorizat de FBI la New York, identificat printre numerele din carnetul lui Hassan Kamel.

– Trebuie să mergem la New York cât mai repede posibil, îi zise lui John Mac Millan. Puteți obține un elicopter?

– De ce?

Îi explică. Agentul FBI luă repede telefonul. Un sfert de oră mai târziu, se puseră de acord.

– O echipă de la noi îl urmărește permanent pe Ghani Akmani. Nu s-a mișcat. Un elicopter va veni după noi într-o oră, pentru a ne duce direct la cartierul general din Federal Building de la New York, de unde este coordonată toată operațiunea.

Nu mai avea decât să aștepte și să se roage. Malko se întoarse pentru ultima dată să-l vadă pe Ahmed El Mali. Algerianul era la fel de abătut. Refuza să vorbească.

– V-ați ratat șansa fiindcă refuzați să cooperați, zise el. Încă mai este timp.

Ahmed El Mali ridică o privire plină de ură.

– Trage-i-o mamei tale! Sunt seropozitiv şi voi muri în cel mult doi ani.

*

* *

Un soare radios strălucea peste New York, transformând cartierul Manhattan într-o hartă geografică. Din elicopterul FBI, Malko putea zări chiar şi Statuia Libertăţii, pe Ellis Island. Aparatul ateriză pe acoperişul unei enorme clădiri negre de patruzeci de etaje ce se ridica în Federal Plaza, în partea de jos a oraşului. Cartierul general al FBI la New York regrupa toate cazurile de terorism islamist.

Îi întâmpinară tineri cu părul scurt, cravată şi costum sobru. Fiecare uşă era protejată cu un senzor magnetic care se deschidea cu cartelă. Ajunseră în cele din urmă în faţa unei enorme plăci din bronz: FBI OPERATIONS CENTER.

Ansamblul ocupa trei etaje ale enormei clădiri. Malko fu imediat condus în biroul, cu o vedere uimitoare spre World Trade Center[4], al lui Bill O'Neill, noul şef al filialei FBI din New York. Un bărbat corpolent, cu părul grizonat, care fuma o ţigară. Chiar în biroul său, nu renunţa la pistolul Glock. Parcă era într-un remake al filmului *Incoruptibilii*... O hartă mare ocupa un întreg perete al

[4] Cartea a fost publicată în anul 2000, înainte de atentatele teroriste de la World Trade Center, din 11 septembrie 2001. (n. red.)

biroului, prezentând toate atentatele atribuite lui Osama bin Laden...

Pe o hartă mai mică, Malko recunoscu traseul parcurs de SADM, de la Moscova până în Canada. Cu adnotări la fiecare etapă. Începând de la Montréal, linia plină se transforma în linie punctată care ducea spre New York. Urmărind privirea lui Malko, Bill O'Neill remarcă:

– Am pus New York, dar poate fi Chicago, Los Angeles sau oriunde. Washington, de ce nu?

– Probabilitatea mare este să fie New York, răspunse Malko, altfel nu aş fi fost aici. Ce ştiţi despre Ghani Akmani?

– Nu mare lucru. Nu-l reperasem până să ne comunicaţi dumneavoastră numărul său. Trăieşte liniştit într-un mic apartament din zona poreclită „Micul Pakistan", în Brooklyn. Între Coney Island Avenue şi Newkirk Avenue. Astăzi, nici nu a ieşit din casă. De altfel, iese foarte puţin. Credeţi că joacă un rol important?

– Nu ştiu nimic despre el! mărturisi Malko. Dar este singura pistă care ne-a rămas. Cred că Sheema Nawaz-Tomlinson este undeva pe drum, cu dispozitivul nuclear. După părerea mea, ştie cum să-l declanşeze. De asemenea, este posibil să nu aibă niciun contact cu Ghani Akmani, chiar dacă ar fi şi el implicat. Sau poate abia după aceea, pentru o ieşire clandestină din ţară.

– După ce?

Bill O'Neill avea o voce gravă. Malko nu dădu înapoi.

– După apocalipsă! Ştiu că acest dispozitiv este uşor de manevrat. Dacă Sheema Nawaz-Tomlinson îl poate declanşa singură, nu avem decât să ne rugăm sau să închidem tot cartierul Manhattan.

Şeful FBI medită câteva clipe, apoi ridică privirea.

– O.K., zise el calm. Veţi pleca cu o echipă în Brooklyn. Voi da ordin oamenilor mei să vi se subordoneze. Se află în contact permanent cu biroul meu. Dacă aveţi nevoie de ceva...

Lăsă fraza în suspans. Apoi, coborâră până la garajul subteran pentru a urca într-o camionetă albă cu însemnele unei firme de curăţenie, un „submarin" al FBI.

– Avem deja o duzină de oameni în zonă, explică şeful lor, sub diferite acoperiri. Veţi vedea, nu este uşor de urmărit.

După cinci minute, treceau peste Brooklyn Bridge. Malko se întrebă dacă raţionamentul său avea să se verifice.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson avea în continuare o durere de cap şi se ţinea de volanul maşinii Chrysler Voyager. Tot ceea ce voia era să mai aibă destulă forţă pentru a declanşa soarele negru pe care îl transporta.

Pentru strălucirea lui Allah.

New York se afla încă la trei ore de mers. Se uită pe hartă pentru a douăzecea oară, temându-se că nu va găsi locul de întâlnire. Nu-i plăceau ma-

rile oraşe şi nu fusese niciodată în New York. După ce se documentase bine, concluzionase că cel mai bun loc pentru a declanşa bomba era Federal Building, care adăpostea toată administraţia federală din New York. Era o lovitură directă. În plus, într-o zonă foarte aglomerată de construcţii, pagubele ar fi enorme. Doar că, singură, se temea să nu se rătăcească. Trebuia ca Ghani Akmani s-o ajute.

Urma să ajungă la New York prin nord şi se temea că va găsi greu Brooklynul, dar era sigură că Allah o va conduce.

*

* *

S-ar fi crezut în Pakistan! Pe două blocuri din Coney Island Avenue, erau numai firme în arabă! Majoritatea, pakistaneze: schimb valutar, băcănii, supermarketuri, sportive, garaje, restaurante, fotografii... toate pakistaneze. Camioneta FBI era oprită pe un teren de lângă o benzinărie. Pe motiv că schimba o roată. Unul dintre agenţi îi arătă lui Malko intersecţia Newkirk Avenue cu Coney Island Avenue.

– Vedeţi restaurantul afgan? Akmani locuieşte chiar deasupra. Avem oameni peste tot în jur. Nu se poate duce nici la baie fără să ştim. Veniţi, o să ne mişcăm...

Urcară pe Newkirk Avenue, mărginită de blocuri mici cu garduri şi câini răi. Un lucrător era cocoţat pe un stâlp cu cabluri telefonice.

– Unul dintre oamenii noştri, anunţă agentul FBI.

Noaptea se lăsa şi Malko era tot mai nervos. Sheema Tomlinson nu şi-ar asuma riscul să se cazeze la hotel, deci urma să atace până în zori. Ideea că se afla deja în New York îi făcea pielea ca de găină; degeaba dispunea de două dintre cele mai puternice agenţii federale americane, erau neputincioşi în faţa unei reţele de fanatici.

Se întorceau, după ce ocoliseră blocul. Malko văzu un taxi, oprit în faţa restaurantului afgan. Agentul special FBI aşezat lângă el tocmai introducea în calculator numărul de înmatriculare. După câteva secunde, anunţă:

– Acest vehicul aparţine unui anume Moktar Iftikan, de naţionalitate pakistaneză. Sosit în Canada în urmă cu cinci ani, cetăţean american.

Malko tresări: un şofer de taxi, ca la Montréal. Şi pakistanez, venit din Montréal...

– Atenţie! zise el, Akmani este posibil să plece cu el...

Nu îşi terminase fraza, că o voce anunţă în staţie:

– Suspectul urcă în taxi!

– *Shit!* Cum de aţi ghicit? exclamă tipul de la FBI.

Taxiul se îndepărta spre sud.

– Nu îl urmăriţi? se nelinişti Malko.

Agentul rânji.

– *Do not worry!* Avem oameni *peste tot.* Noi vom sta la distanţă. Ştiţi *şi* unde merge?

– Hei, nu!

*

* *

– Vehiculul suspectului se îndreaptă spre aeroportul La Guardia, anunţă agentul FBI.

Taxiul mergea până în Manhattan pentru a intra pe autostrada care ducea la aeroport. Malko nu mai înţelegea. Sheema Tomlinson nu venea cu avionul. Ori se înşelase, şi Akmani nu avea nicio legătură cu operaţiunea.

Ceea ce ar fi fost tragic, căci, în acest caz, Sheema Tomlinson era liberă cu SADM-ul, fără nicio posibilitate de a-l recupera.

Se vedea Shea Stadium: se apropiau de aeroportul La Guardia. Taxiul era invizibil în trafic. Din nou, un agent FBI anunţă:

– Intră pe pasarela care duce spre La Guardia... Trece prin faţa lui Holliday Inn. Face la dreapta, nu merge la aeroport, îl ocoleşte. Atenţie, se opreşte în parcarea de la Crown Plaza şi opreşte. Nu coboară nimeni din maşină...

Continuară. Crown Plaza era unul dintre motelurile din apropierea aeroportului La Guardia. Camioneta trecu încet prin faţă, iar Malko văzu taxiul oprit, cu farurile stinse. Continuară încet şi opriră la rândul lor. O maşină a FBI-lui aştepta şi se urcară, pentru a se întoarce la motel ca şi cum veneau din direcţia opusă. Malko şi cei doi agenţi FBI debarcară la Crown Plaza, intrând în barul pustiu de unde puteau supraveghea taxiul galben, parcat în întuneric.

După toate estimările, Akmani avea întâlnire aici. Malko se rugă să fie cu Sheema Tomlinson. Agentul special se aplecă spre urechea lui.

– Dispozitivul este amplasat. Avem aproape o sută de oameni şi trei elicoptere. Trăgătorii de elită au ocupat poziţii pe acoperişul motelului. O echipă tehnică de la noi, specialişti în război nuclear, se află în apropiere. Cunosc acest gen de materiale.

Malko nu ascultă finalul frazei. Un nou vehicul tocmai intra în parcare: un minivan închis la culoare, cu numere verzi de Vermont. Era prea întuneric pentru a vedea cine era la volan. Portiera taxiului se deschise şi Ghani Akmani se îndreptă spre vehiculul care tocmai sosise.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson era epuizată, avea dureri cumplite de spate. Migrena se acutiza şi ultimii kilometri fuseseră un supliciu: se rătăcise de câteva ori, întorcându-se, intrând în Manhattan, transpirată, înnebunită, înfometată. Ar fi ţipat de bucurie când văzu firma luminoasă de la Crown Plaza. Privi în jurul ei: totul părea calm, era sigură că nu fusese urmărită. Scoase pistolul 357 Magnum din geantă şi îl puse pe banchetă.

Cu ochii pe taxi.

Când portiera se deschise, abia dacă îl văzu pe bărbatul care cobora. Oricum, nu ştia cum arată Akmani. Cu mâna pe patul pistolului, îl privi cum se apropie. Liniştită de alura lui. Era în mod clar un

oriental. Coborî geamul şi îl privi în linişte câteva secunde. Apoi, cu mâna la inimă, pakistanezul îi şopti:

– *Allah îi iubeşte pe cei care luptă pentru cauza Sa, cu dârzenie, ca un zid compact.*

Sheema Nawaz-Tomlinson îi zâmbi slab şi zise simplu:

– Sura 61, frate. *Allah Akbar.*

El se aplecă şi o îmbrăţişă, frăţeşte.

– Trebuie să fii obosită, soră, zise el. Ce intenţionezi să faci?

– Nu am timp să mă odihnesc, răspunse pakistaneza. Multe lucruri rele s-au petrecut în Canada, aşa că este un miracol că am ajuns aici. Nu ştii veştile?

– Nu, zise el.

– Nu contează. Mulţi dintre fraţii noştri au murit sau au fost capturaţi. Avem puţin timp. Vreau să mă conduci spre obiectiv. Federal Building, ştii?

– Bineînţeles. Acolo...

– Da. O să mă ţin după tine, fiindcă nu cunosc acest oraş.

– După aceea vei veni cu mine?

– Da, minţi ea.

– Bine. Urmează-mă.

Se întoarse la taxi alergând şi urcă. Farurile acestuia se aprinseră şi demară încet. Era încă în parcare când se aprinseră zecile de proiectoare, luminând locul ca în mijlocul zilei. Vocea puternică şi cavernoasă dintr-o portavoce anunţă:

– *Freeze! FBI. You're under arrest! Stay in your vehicle, hands on the wheel!*[5] Douăzeci de agenţi FBI ieşiră de peste tot, îmbrăcaţi în vestele antiglonţ, cu căşti, înarmaţi până în dinţi.

Taxiul fu oprit imediat de un val de gloanţe. Toate geamurile explodară sub impactul acestora. Cu cauciucurile sparte, parcurse câţiva metri şi se opri. Din exces de zel, agenţii FBI continuară să tragă câteva secunde în plus.

Al doilea vehicul nici nu se mişcase, sub lumina proiectoarelor care permiteau să se vadă înăuntru ca ziua. Şoferiţa părea stupefiată.

– Predaţi-vă! repetă portavocea. Ieşiţi din vehicul!

*
* *

Malko privea maşina. Victorie, în sfârşit. Agentul FBI se întoarse spre el, palid.

– Credeţi că poate declanşa chestia aia, *acum?*

– Nu ştiu, mărturisi Malko, întrebaţi-i pe experţii voştri. Este posibil. O să încerc să vorbesc cu ea.

– Sunteţi nebun! Opriţi-vă.

– Doar spuneţi-le oamenilor voştri să nu tragă în mine, ceru Malko.

Ieşi din bar alergând, realizând că nu era înarmat. Dar la ce bun o armă împotriva unei bombe

[5] Opriţi! Sunteţi arestaţi! Rămâneţi în maşinile voastre, cu mâinile pe volan!

atomice... Şi avea în spatele său puterea de foc a unei armate. Ceva îl împingea spre această ultimă înfruntare, după o urmărire lungă şi agresivă. Oarecum, o respecta pe această femeie care nu acţiona din motive mărunte. Ieşi spre parcare şi merse încet spre maşina oprită.

*

* *

Gândurile i se succedau rapid în minte. Ciudat, dar Sheema Nawaz se simţea detaşată de tot. Singura ei opţiune era să aleagă moartea. Îşi putea trage un glonţ în cap, putea să iasă din maşină trăgând sau, mai bine, să încerce să declanşeze SADM-ul, ca să nu fie totul pierdut. Se uită la bărbatul care se apropia şi îl recunoscu. Cel care o urmărea de la Istanbul.

Ridică arma, apoi o lăsă jos. Nu avea timp pentru o răzbunare personală.

Cu un gest îndrăzneţ, sări peste scaun, trecând în spate, pe banchetă, practic invizibilă din afară. Portavocea strigă din nou ceva de care nu-i păsa. Cu un gest rapid, smulse pătura, dezvelind dispozitivul nuclear şi codul digital care permitea activarea. Trebuia să tasteze patru cifre – 8124 – iar becul roşu urma să clipească. Nu mai avea decât să regleze potenţiometrul temporizatorului şi să apese pe butonul negru care, la finalul intervalului ales, urma să declanşeze explozia încărcăturii de octogen, iar aceasta urma să declanşeze fisiunea nucleară. Mâinile îi tremurau.

– Opriți-vă! Vă vor omorî. Coborâți!

Bărbatul de afară țipa la ea. Nici măcar nu se întoarse, neavând nicio secundă de pierdut, și formă 8,1,2.

– Malko, depărtați-vă, vom trage! urlă portavocea.

Sheema Nawaz tocmai forma 4 când se declanșă infernul: caroseria mașinii Chrysler Voyager tremura sub zecile de gloanțe, geamurile se spărgeau, cauciucurile se dezumflau. Pakistaneza rămase nemișcată, fulgerată de zeci de gloanțe. Când focul încetă, murise de mult, cu mâna pe SADM.

Malko fu bruscat, îndepărtat de necunoscuți care alergau spre mașină, cu sigla FBI pe spate. Specialiști în combinezoane albe se strecurau până la vehiculul imobilizat și îndepărtară pe toată lumea.

Se dădu la o parte, amețit, fără să realizeze încă faptul că reușise. În parcare își făcu apariția o ambulanță, cu sirena pornită. Zadarnic pentru Sheema Nawaz, care alesese moartea, și eșuase atât de aproape de obiectivul ei.

*

* *

– Ofițer Héloïse Boisbriand, am onoarea să vă înmânez medalia FBI drept recompensă pentru ajutorul acordat în ancheta noastră. *Congratulations!*[6]

---

[6] Felicitări!

Zâmbind cu toată gura, Bill O'Neill prinse medalia pe reverul taiorului cu care era îmbrăcată Héloïse Boisbriand şi îi strânse viguros mâna. Asistenţa aplaudă zgomotos. Héloïse Boisbriand se întoarse spre Malko, roşind de mândrie. El le prezentase celor de la FBI importanţa colaborării ei. Era încă frumos la New York, iar soarele pătrundea prin geamurile clădirii Federal Building.

Toată lumea se precipită spre bufet.

Malko ţinu să deschidă chiar el prima sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995 şi să umple paharul tinerei canadience.

Era o euforie. De o săptămână, felicitările curgeau. Până la urmă, secretul fusese bine păstrat. *Nimeni* nu aflase cât de aproape fuseseră de o catastrofă.

Acum, SADM-ul rusesc era dezmembrat într-un laborator american care nu va recupera mare lucru din el.

Malko aşteptă ca Héloïse să fie mai liberă pentru a se apropia de ea şi a-i întinde un plic.

– Îţi aminteşti de cabina telefonică din Côtes-des-Neiges, de unde Yusuf Mohammad l-a sunat pe Léo Monbouquette? întrebă el.

– Da, bineînţeles. De ce?

– În acest plic este lista apelurilor. Una de la această cabină şi cealaltă de la telefonul lui Léo Monbouquette. Ambele dovedesc că, de când l-a sunat Yusuf Mohammad, a aşteptat un sfert de oră până să ne anunţe. Îi vei da astea şefului tău.

– Nemernicul! făcu Héloïse în şoaptă.

– O să te las cu noii tăi prieteni, îi şopti Malko. Te vor duce la San Regis, unde compania v-a rezervat un apartament. Voi veni să te caut pe la ora nouă pentru a lua cina la Cirque.

*

* *

Malko apăsă pe butonul apartamentului 1624, declanşând o sonerie muzicală. Uşa se deschise după câteva secunde, în ea apărând Héloïse Boisbriand, cu părul blond strâns în coc. Purta decoraţia FBI, dar era prinsă pe rochia din vinilin negru, exact între cele două fermoare care blocau accesul spre sânii tinerei.

Privindu-l în ochi pe Malko, Héloïse Boisbriand îi zâmbi complice şi zise simplu:

– Şi tu ai dreptul la o recompensă.

SFÂRŞIT

Totul se petrecu foarte repede. Un bărbat corpolent ieşi din taxi, cu o mitralieră în mână. Calm, ţinti maşina. Malko o lipi pe Héloïse de banchetă cu o fracţiune de secundă înainte ca gloanţele să distrugă parbrizul.

Pe pipăite, Malko se căţără pe banchetă şi reuşi să deschidă portiera dinspre port, aruncându-se afară din maşină.

Nici nu-şi ridică bine capul, că se trezi nas în nas cu arabul masiv, pe care îl zărise mai devreme la moscheea Fatima şi care îndrepta spre el o carabină, la doi metri de capul său.

Cele două ţevi prin care urma să ţâşnească moartea i se părură enorme.

Numărul 139 al seriei SAS originale, apărut în Franţa la editura Gérard de Villiers în anul 2000.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Renegatul (1)**
- **Renegatul (2)**
- **Sursa Yahalom**
- **Afacerea Karin A**
- **Guineea sălbatică**
- **Li Sha-Tin trebuie să moară**
- **Stăpânul rândunelelor**